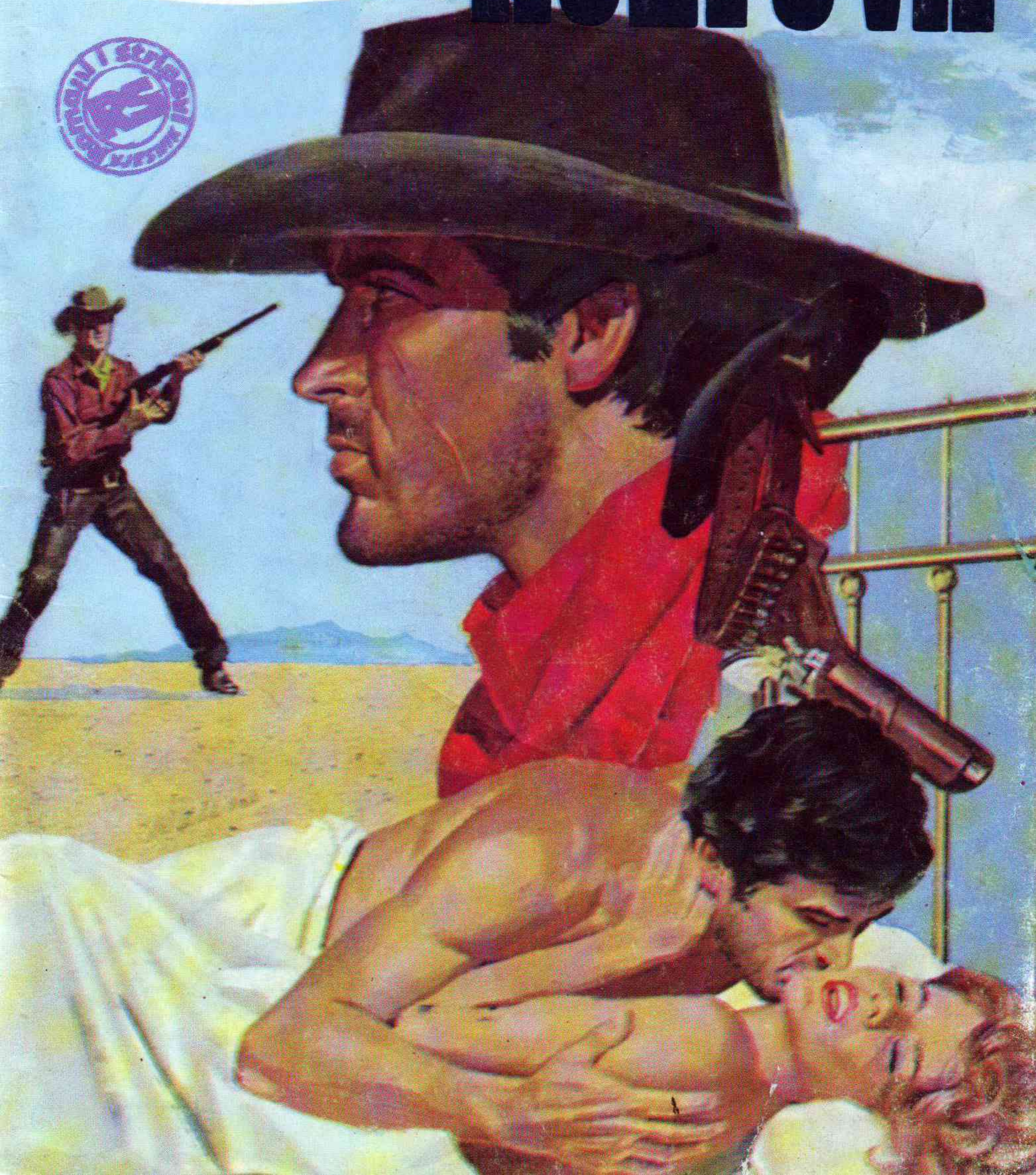

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 25d broj 528

GRAD KOLTOVA

J. R. Roberts:

GRAD KOLTOVA

528

J. R. ROBERTS: **GRAD KOLTOVA**

Naslov originala: LEADTOWN

Recenzija: Nina Kujundžić

Copyright: Robert J. Randisi, posredstvom G. P. A., München

Prijevod: J. Ivčić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr. Vladimir Anić, **dr. Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n. solo, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. solo – OOUR Novinska rotacija n. sub. o i OOUR TM n. sub. o, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1973.

LASO 528 izlazi 25. 11. 1983.

I

Gradić Avalon u Novom Meksiku, kojeg su nazivali »Olovnim«, bio je te večeri neuobičajeno tih. Jedino što je šerif Cal Colby čuo prilikom uobičajenog obilaska grada bio je zvuk glasovira iz saluna Bonita Linda.

Colby je postao šerif prije četiri mjeseca. Premda se razmirice i sada ponekad rješavaju revolverom, pucnjave je mnogo manje no prije.

Kad mu je gradsko vijeće ponudilo posao nedvojbeno mu je stavljeno do znanja da im je njegova reputacija poznata i da baš čovjeka takva kova trebaju u gradu.

Bio je to izazov kojemu pedesetogodišnji Cal Colby nije mogao odoljeti. Više nije bio mlad ali je još bio snažan i sposoban predstavnik zakona koji je želio uvesti red i u ovaj divlji gradić Novog Meksika.

Za ova četiri mjeseca nije mu pošlo za rukom pronaći pomoćnika, pa je sam obavljao sve poslove i obilaske grada.

Otkako je preuzeo dužnost šerifa, nije stekao veliki broj prijatelja u gradu, pogotovu ne među vlasnicima saluna.

Pokušavao ih je spriječiti u varanju na kartama i kocki, kao i u razvodnjavanju pića i time osjetno smanjivao njihovu zaradu. Zato su ga večeras i motrila četiri para očiju.

— Kada? — upita nestrpljivo mladić.

— Kad se približi konjušnici — odvratí Polk, vođa čijoj odluci ostali nisu usudili proturječiti. On je jedini među njima pravi revolveraš, a uz to veoma strpljiv čovjek kad mora obaviti posao za koji ga je netko unajmio. U tome se razlikovao od mladoga i neobuzdanoga Dennyja koji ga podsjeća na njegovu vlastitu mladost i ponašanje prije desetak i više godina. Ne bude li netko na nj pazio, mladić će upasti u neprilike.

— Polk ...

— Polako, dječče! — odreže Polk.

— Uskoro će stići...

— Dobro — promrmlja mladić preko volje, napeto zureći u šerifa koji je polagano prilazio konjušnici.

— Hutch — obrati se Polk jednome od šutljive braće Lucas. — Ti i Tom podite na drugu stranu, ali nemojte pucati dok ja ne počnem.

— Ne znam zašto si ih uopće zvao — progunda Denny kad su braća zamakla za ugao. — Mogli smo sve obaviti sami.

— Ušuti, do vraga! — prosikće Polk. — Ne znam zašto sam ikoga zvao. Mogao sam sve sam obaviti.

— Ili ja — dobaci mladić prkosno.

— Ti? — Polk se suho nasmije. — Dječče, taj bi te čovjek ubio da ti ne bi stigao ni trepnuti.

— On? — vikne Denny, zaboravivši na oprez.

— Tiho! — opomene ga Polk ostrim šapatom. Iznenada opazi da Colby zamiče za ugao, prema vratima konjušnice. — Hajdemo! — dobaci mladiću.

— Bolji sam od njega — promrmlja Denny.

Šerif zastane kraj vrata konjušnice i naglo se okrene.

— Trebate li nešto, momci?

— Moj prijatelj misli da puca bolje od vas, šerife — odgovori Polk otežući: Dennyjeve oči zasjaše.

— Griješiš, sinko — odvrati Colby mirno.

Ni Polk ni Denny nisu znali kome se, zapravo, obraća.

— Neka se sam u to uvjeri, Colby — reče Polk. — Mladiću, počni!

Na drugoj strani, braća Lucas napnu kokote na puškama. Polk se odmakne da bi Dennyju stvorio prostor. Colby ih je pogledom držao obojicu usredotočivši se više na mladeg muškarca koji je savio desnu ruku.

— Ostavi se toga, mladiću — reče šerif blago. — Ne želim te ubiti.

Denny ga srdito pogleda.

— Dosta priče, starče! Potegni već jednom — dobaci izazivački se nakesivši. — Gotov si.

— Može biti, sinko ... ali ako me prisiliš morat ću te ubiti.

Denny potegne revolver, a Polk, koji nije skidao pogleda s mladića, odmah uoči da neće biti dovoljno brz.

Colbyjev je metak pogodio Dennyja u lijevo rame, a Polkov Colbyja u grudi. Ipak, šerif nije pao sve dok braća Lucas nisu zapucala. Za svaku sigurnost i Polk opali još jedanput. Colbyjevo tijelo klizne na zemlju. Bio je mrtav.

Četiri godine sam radio zajedno s Calom Colbyjem. Bio je mnogo stariji od mene a ja sam ga uvijek izuzetno cijenio i poštivao. Kad sam čuo da je umro u Avalonu, gradu u Novom Meksiku, smjesta sam krenuo na put da bih točno saznao što se dogodilo. Nisam imao toliko dobrih prijatelja da bih mogao dopustiti da jedan od njih umre, a ne ispitati kako i zašto.

Prošlo je mjesec dana od Calove smrti kad sam sa svojim vjernim vran-
cem Dukeom stigao u Avalon. Prepuštivši konja brizi konjušara, uzeo sam pušku i bisage i zaputio se prema šerifovom uredu da potražim Calova zamjenika. Kao da netko odista može zamjeniti staroga momka.

Vrata su bila zaključana, a vireći kroz prozor zaključio sam da u Colbyjev ured duže vrijeme nitko nije kročio a ni čistio prašinu.

Odlučim poći najprije u hotel, a zatim potražiti salun.

U hotelu Avalon bez teškoća sam dobio sobu s pogledom na ulicu. Očigledno, nije vrvio od gostiju. Pošto sam u sobi ostavio stvari, krenem u salun koji sam opazio odmah po dolasku u grad: »Bonita Linda«. Veoma zvučno ime, nema što.

Točitelj mi natoči veliku čašu piva i znatiželjno me pogleda.

— Maločas ste ujahali u grad, nije li tako?

— Tako je — uzvratim kratko i nag-nem čašu.

— U prolazu ste?

— Možda. — Iskapim pivo i naručim drugo. Zatim naoko nemarno upitam: — Tko je šerif u gradu?

— Šerif? — Točitelj se tako gromko nasmije da mu se debeli trbuh stao tresti. — Otkako je prije mjesec dana Cal Colby ubijen, nemamo šerifa. Nikoga.

Iznenada osjetim kako me podilazi jeza. Po prvi sam put čuo riječ »ubijen«.

– Ubijen? – ponovim nastojeći da mi glas zvuči nezainteresirano. – Kako se to dogodilo?

– A što se to tebe tiče? – upita jedan glas.

Pogledam ulijevo. Visok ridokos muškarac blizu četrdesete izazivački me promatrao.

– Pitao sam vas nešto? – podsjeti me drsko.

– Zanima me, eto tako. Puka znatiželja – odgovorim nehajno slijegavši ramenima.

– Ne volimo kada stranci postavljaju pitanja – odbrusi ridokosi. Prije nego što nam je okrenuo leđa obratio se točitelju: – Imaš velika usta, Will.

– U glasu mu se osjeti prizvuk prijetnje.

– Da – suglasi se debeljko – imam.

Dohvati krpu i stane žustro brisati točionik, a ridokosi bez pozdrava napusti salun. Razgovor koji je načas bio zamro ponovo oživi.

– Hej! – pozvah debeljka.

– Ne mogu više odgovarati na vaša pitanja, gospodine – odvrati čovjek ne podigavši pogled.

– Samo još jedno, prijatelju – rekoh blago.

Čovjek uzdahne i podigne pogled.

– Dobro, pitajte!

– Kako se zove taj čovjek?

– Polk, gospodine. Samo Polk.

– Hvala. Kako mogu doći do gradonačelnika, ako ga imate? – nadodam brzo, utisnuvši čovjeku u ruku jedan dolar.

Trenutak je oklijevao, onda odgovori:

– Kad izidete odavde podite nalijevo do velikog dućana.

– Prije ili poslije dućana?

– Iznad, prijatelju. Dućan je njegov.

Zahvalim i podem prema vratima. Ako itko može odgovoriti kako je šerif Colby umro, to mora biti načelnik.

III

Na izlogu Warnerova dućana mješovitom robom stajao je natpis: Gradonačelnik.

U dućanu se nalazila lijepa četrdesetogodišnja žena, visoka i vitka, dugačke crne kose prošarane tek pokojom sijedom.

– Do viđenja, gospodo Williams – upravo je rekla starijoj ženi koja je izlazila iz dućana natovarena namirnicama.

– Mogu li vam pomoći, gospodine? – obrati se zatim meni.

Dok sam prilazio tezgi, opazim da ima krupne sive oči obrubljene gustim crnim trepavicama.

– Možete. Želio bih govoriti s gradonačelnikom, molim vas. Ne znam je li to gospodin Warner?

– Da, on je moj muž.

– Mogu li ga vidjeti, molim vas?

– Dakako. Uo4,14,6 grad ko15,1 U skladištu je. Odmah ću ga pozvati. Pričekajte, molim vas.

– Hvala.

Promatrao sam je kako nestaje iza tamne zavjese i morao priznati da joj hlače izvrsno pristaju. Ubrzo se pojavi visok plavokos muškarac star oko četrdeset i sedam, osam godina.

– Tražili ste gradonačelnika? – upita me.

– Da, zovem se Adams. Clint Adams.

– Što mogu uraditi za vas, gospodine Adams? – reče, prišavši mi ispružene ruke.

Čvrsto mu stisnem ruku.

– Molio bih vas da mi ispričate kako je stradao Colby.

Osjetio sam kako mu se ruka ukočila. Pustio je moju ruku i svojom protrljao oči.

— Poznavali ste Colbyja? — upita.
— Bili ste prijatelji?

— Da — odgovorim tiho. — I to dobri prijatelji. Bio sam u Teksasu kad sam čuo za njegovu smrt, ali nisam znao da je ubijen sve dok nisam došao ovamo.

— Ovdje vam je to netko rekao, u gradu? — Činilo se da je iznenađen.

— Točitelj u salunu »Bonita Linda«. Ispričao bi mi, zacijelo, više da ga nije prekinuo jedan ridokosi kauboj.

— Polk!

— Baš taj.

— Polk nije kauboj, gospodine Adams. On je revolveraš.

— Zanimljivo — promrmljam. — Sada mi ispričajte o Calu Colbyju.

— Sve što znamo jest da je jednoga jutra pronađen mrtav pokraj gradske konjušnice. U grudima je imao četiri metka, a iz njegova je revolvera bio ispaljen samo jedan.

— Je li se itko potrudio da otkrije zašto? — upitam oštro, pa dodam: — Tko je novi šerif?

Na trenutak je pogledom istraživao moje lice, zatim pride tezgji. Iz ladice izvuče nešto i ponovo mi pride. Rastvori ruku i na dlanu mu zasja šerifska zvijezda.

— Pripadala je Colbyju. Nisam mogao pronaći nikoga tko će je pričvrstiti sebi na grudi.

— Znači da cijelo vrijeme grad nema predstavnika zakona?

— Tako je. Da bi vam bilo jasno zašto, moram se vratiti na razdoblje kad je Cal Colby prihvatio dužnost šerifa. On je počeo mijenjati ovaj gospodine gosopdine Adams. Polagano, ali sigurno. Grad je postajao bolji. Zna li kako se ovaj grad zapravo zove? Olovni Grad, zato jer je nekada u zraku bilo više metaka s mirisom pušćana dima, no pčela.

— Pokušavate mi reći da nitko u ovome gradu nema volje prihvatiti se dužnosti šerifa niti istražiti okolnosti oko Colbyjeve smrti?

— Baš tako — prizna čovjek poničuvši pogledom.

Oštro sam ga promatrao neko vrijeme. Učini mi se da pred sobom imam zdrava, snažna čovjeka.

— Znam što mislite — izgovori on polako kao da mi čita misli. — Zašto nisam ja uzeo značku?

— Tako je — priznam mirno. — Doimljete se snažnim i zdravim, a u svakom slučaju to je trebalo biti samo privremeno rješenje.

— Vidite li ove rupe? — upita on pokazavši mi na dva mjesta na košulji. — Odista sam okačio značku, gospodine Adams. Samo na jedan dan. U tome danu su me izazvali triput i da nisam položio oružje i povukao se, bio bih odavna mrtav. Morate znati da nisam nikakav revolveraš i da nikad nisam bio predstavnik zakona. Jedan dan sa zvijezdom bio mi je dovoljan da to shvatim.

Nisam ga mogao kriviti. Predstavnik zakona mora odista biti čovjek posebna kova, žilav i nesmiljen. Čovjek poput Cala Colbyja, Billa Hickoka ... i mene. Osamnaest godina sam nosio zvijezdu prije nego što sam zaključio da mi je dosta toga posla.

Zato sam malo oklijevao. Ipak, na posljetku pružim ruku i uzmem zvijezdu.

— Možete li srediti pitanje izbora s gradskim vijećem?

— Držim da neće biti teškoća. U ovakvoj su situaciji spremni uzeti i samog vraga — odgovori i pokuša se nasmiješiti.

— To upravo i rade — dobacim podrugljivo.

— Imate li kakve preporuke koje im mogu navesti?

— Recite im da unajmljuju Gunsmittha — dobacim zaputivši se prema vratima.

IV

Warner mi je dao ključ od zatvora, pa sam se zaputio tamo dok on sazove gradsko vijeće.

Tek što sam ušao u šerifov ured i obrisao prašinu sa stola začujem iz saluna pucnjave. Pojurim prema »Bonita Lindi«. Jedan je čovjek izlazio iz saluna s revolverom u ruci. Upravo ga je stavljao u korice.

— Samo nastavite. Sklonite revolver, a zatim ćemo zajedno unutra da vidimo što se događa.

— Tko ste vi, do vraga?

— Vaš šerif, koji vam kaže da sklonite revolver. Comprendete?

— Nisam ja jedan od onih prokletih Meksikanaca — odvrati čovjek, ali gurne revolver u korice i pođe za mnom. Onda doda: — Nisam nikoga ubio, ako vas to zanima. Samo sam se zakačio s točiteljem.

— Dobro. Ipak dopustite da sam utvrdim što se dogodilo.

— Kada ste, do vraga, preuzeli dužnost šerifa?

— Prije pet minuta.

Točitelj je sakupljao razbijene čaše. Podigne pogled i ljutito prosikće mome pratiocu:

— Zašto si se vratio Tome? Da razbiješ još koju čašu? — Pogled mu klizne k meni. Tom se odmakne ustranu i čovjek ugleda zvijezdu na mojim grudima.

— Nebesa! — promuca naslonivši se na metlu. — Gospodine vi zaista ne gubite vrijeme, zar ne?

— Poznaješ li ga, Wille? — upita Tom.

— Ujahao je u grad prije dvadesetak minuta.

— A već mu na grudima visi šerifska zvijezda?

— Možda ga je Warner pozvao — natukne Will.

— Ako je to uradio, bit će bolje da ga pošalje natrag... — započne Tom, ali ga prekine oštar glas s vrha stubišta.

— Što se događa, Wille?

Glas je pripadao ženi. I to još kakvoj, pomislim kad sam je napokon ugledao. Na sebi je imala hlače izvrсна kroja, ulaštene čizme, a jedre grudi napinjale su snježnobijelu košulju. Dugačka crvena kosa u uvojcima joj je padala na ramena, a krupne smeđe oči nemirno su prelazile preko prisutnih po prostoriji.

— Kakva je to pucnjava? — doda ljepotica.

— Tom Lucas je ponovo ispalio nekoliko metaka u naše čaše — objasni joj točitelj. — Novi ga je šerif prisilio da se vrati ovamo.

— Novi šerif? — Djevojka se namršti. Pogled joj se zaustavi na blistavoj zvijezdi na mojim grudima. Položi ruke na svoje lijepe oble bokove i upita: — Koliko nov?

— Šest minuta, gospodice — dobacim polupodsmješljivo. — Jeste li vi vlasnica saluna?

— Jesam.

U očima joj zaiskri zanimanje.

— Ovaj vam je čovjek nanio štetu. Želite li da vam plati? — upitam uljudno.

Djevojka skrene pogled na Toma Lucasa, a zatim se nasmiješi.

— To bi bilo lijepo... za promjenu.

— Nemam novaca — požali se Lucas.

— U tom ćete slučaju biti moj gost dok se netko tko ga ima ne pojavi u mome uredu. Hajdemo!

Lagano ga gurnem prema vratima kada se iza mene ponovo oglasi zvonak djevojački glas.

– Šerife, kad ga smjestite na sigurno, vratite se ovamo. Počastit ću vas pićem, a i večerom ako ste gladni.

– Veoma ljubazno od vas, gospođice. Dobro bi mi došao koji zalogaj.

– Željela bih upoznati novoga šerifa Avalona... malo bolje – naglasi mlada žena.

Već duže vremena bijah bez žene i od njezinih mi riječi zaigra srce.

– Vratit ću se brzo – obećam.

– Ime mi je Tiffany Case, ali većina me ovdje zovu Casey.

– To je dobro – dobacim s vrata – za većinu. Do skorog viđenja, Tiffany.

Time što je ispalio nekoliko metaka u čaše, Tom Lucas nije počinio zločin, ali ipak za to mora platiti, ili odsjediti u zatvoru tako dugo dok netko za nj ne plati. Time ću odmah pokazati svima da neću trpjeti gluposti i puškaranje u gradu dok nosim šerifsku zvijezdu. Nema sumnje da ću biti izazvan, možda već i prvi dan mog službovanja kako mi je ispričao Warner, ali kad nakon nekog vremena odbijem sve izazove redom, moći ću se posvetiti svome poslu.

Poslu kojeg ću obavljati samo dotle dok ne otkrijem Colbyjeve ubojice. Dakako, prisjetih se, to moram odmah staviti na znanje Warneru i gradskome vijeću.

– Moj će me brat izvući iz zatvora veoma brzo – drsko će Tom, dok sam za njim zatvarao vrata zatvorske ćelije.

– Čim se pojavi s novcem – odvratim ljubazno – rado ću vas pustiti.

– Uh, što ovdje zaudara – dobaci Tom srdito.

– Kad se vratim s večere – rekao sam velikodušno – dopustit ću vam da očistite ćeliju.

– Kako da ne! – odbrusi on. – Nisam ja vaša čistačica.

– Bit ćete tako dugo dok se nalazite u mom zatvoru – odrežem oštro gurnuvši ključ ćelije u ladicu stola. – Nadam se samo da se vaš brat neće pojaviti dok ga dobro ne očistite.

– Donesite mi barem nešto za jesti – povikao je za mnom dok sam izlazio na ulicu.

Nisam odgovorio.

* * *

– Kako vam se sviđa? – upita me Tiffany promatrajući kako halapljivo jedem govedi gulaš.

– Izvrsno – uzvratim sa smiješkom.

Jela je i ona, i to nimalo se ne ustežući što mi se osobito svidjelo. Bila je i znatno brža od mene.

– Zašto želite biti šerif? – upita me pošto je odgurnula svoj tanjur, a meni je još ostalo više od polovice. – Postoje mnogo bolja zanimanja.

– Pretpostavljam.

– Kako bi bilo da mi kažete svoje ime? – upita me podrugljivo.

– Clint Adams.

– Drago mi je što smo se sreli, šerife Adams – reče ona toplo.

– Žena koja me ovako nahrani može me zvati Clint – namignem. – A čak i kada ne biste bili tako dobra kuharica, za ženu tako lijepu kao što ste vi načinio bih izuzetak.

– Ah, naš je šerif laskavac – nasmije se ona. – Hvala vam. Nadam se da ćete se kod nas uvijek hraniti, Clinte. Učinit ćete nam čast.

– Cijenim vašu gostoljubivost, Tiffany. Jeste li i prema mojim prethodnicima bili takvi?

– Ne, priznajem da nisam.

– Zašto onda?

– Kavu?

– Molim.

Ona daje znak točitelju koji se ubrzo pojavi s dvije šalice iz kojih se pušila kava.

— Zašto prema vama? — ponovi ona vrativši se na moje pitanje. — Nalazim da ste vi mnogo zanimljiviji od ostalih.

— Zašto?

— U grad ste stigli dvadesetak minuta prije nego što ste dobili posao šerifa. Zar vas je gradonačelnik Warner pozvao?

— Ne, nije. Slučajno sam navratio u njegov dućan da nešto kupim.

— A on vam je ponudio posao?

— Vaš grad već mjesec dana nema šerifa. Kladim se da je nudio taj posao gotovo svakome strancu koji je kroz to vrijeme ovuda prolazio.

— Ne bih bila iznenađena.

— Koliko sam shvatio, moj je prethodnik ubijen, a Warner je sebi prikačio njegovu značku.

Ona prasne u smijeh.

— Frank Warner nije nikakav predstavnik zakona, Clinte. Trebalo mu je samo nekoliko sati da to spozna. Za taj je posao potrebno mnogo više čvrstine nego što je on posjeduje.

— Šteta — promrmljam. — Ne naličuje trgovcu.

— Imate pravo — suglasi se ona — ali on ne zna što bi s revolverom premda bi mu dobro pristajao za pojasom.

— Ima mnogo takvih muškaraca.

— Ali vi niste takav, zar ne?

— Zašto to kažete?

— Djelujete i ponašate se kao čovjek koji se zna brinuti za se... a i za druge. Gradonačelnik vam je vjerovatno rekao kako nazivaju ovaj grad.

— Olovni Grad?

— To je ime, vjerujte, dobio s razlogom. Ljudi ovdje razmirice rješavaju olovom, a tko im se god nađe na putu...

— To znači da ću morati i ja raditi na isti način — rečem ustajući.

— A to znači?

— Neka se nebo smiluje onome tko mi se nađe na putu — odrežem oštro.

Zatim se uljudno zahvalim na večeri i krenem prema izlazu.

— Najprije počisti zatvor — obratim se svome zatvoreniku kad se požalio da mu nisam donio ništa za večeru — a zatim ćeš jesti.

Gundao je i psovao, ali se prihvatio posla. Nakon dva sata rada ured je bio prilično, ako ne i besprijekorno čist. Ponovo gurnem Toma u ćeliju i krenem po večeru koju sam mu bio obećao.

Na vratima se sudarim s muškarcem kojega sam odmah prepoznao kao Tomova brata, Hutcha, kojeg je spominjao u nekoliko navrata.

— Hutche! — do uha mi dopre razdragani Tomov uzvik.

Hutch Lucas se namršti na brata, a zatim ljutitim pogledom ošine mene.

— Čini se da ćeš moći sam poći na večeru, Tome — obratim se ljubazno Lucasu iza rešetaka.

— Vi ste novi šerif? — zapovjednički upita Hutch.

— Jesam.

— S ovim se nećete izvući samo ovako, to morate znati — dobaci bijesno.

— Zaista? — podignem jednu obrvu. — Jeste li donijeli novac?

— Mogao bih isto tako odvesti brata oдавде da ništa ne platim, to zasigurno znate — gnjevno će Hutch.

— Možete pokušati — uzvratim hladno ne skidajući pogled s njegovih očiju što su s mržnjom piljile u moje.

Neko smo vrijeme tako u tišini odmjeravali snage, a zatim on prvi spusti pogled i počne prekapati po džepovima. Izvadi zgužvane novčanice i položi ih na stol. Uzeo sam nekoliko novčanica.

— Ovo je dovoljno. Ostalo možete uzeti. — Pružim mu ključ od ćelije.

— I, dakako, brata.

— A moj revolver? — upita Tom.

Izvadim revolver iz ladice i polako ga ispraznim. Zatim mu ga pružih.

— Nemoj ga puniti dok ne izideš odavde — upozorim ga blago — a i onda pripazi kada pucaš. Neću dopustiti da se u mome gradu nepotrebno puca.

— Tvome gradu... — počne Tom, ali Hutch ga zgrabi za rame.

— Uzmi revolver. Idemo, Tome — prošišta kroza zube. — Šerif će uskoro naučiti kako se upravlja ovim gradom.

— Momci, učinite mi uslugu i ispričajte svima kako ću njime upravljati — posavjetujem ih prije nego što su izišli.

— Prenijet ćemo poruku — dobaci Tom dok ga je brat gotovo vukao prema vratima — ali uskoro ćemo ti donijeti odgovor...

Ostatak rečenice nisam čuo jer je Hutch srdito zalupio vratima. Zavalim se u stolicu i podignem noge na stol, pa počnem razmišljati o braći Lucas. Tom je mladi, usijana glava uvijek spremna da se uvali u nevolje potezanjem revolvera. Hutch, stariji i vjerojatno opasniji, izvlači ga iz neprilika. Zajedno predstavljaju opasni duo.

Nisu revolveraši i ne moram se bojati susreta s njima oči u oči, ali moram pripaziti da mi ne pridu s leđa.

VI

Nedugo nakon odlaska braće Lucas pošao sam ponovo u »Bonita Lindu«. Salun je bio krcat gostima, pa sam odlučio izložiti se njihovim pogledima. Do sutra će većina građana biti svjesna moje nazočnosti i ja ću moći tada početi istragom.

Nadao sam se samo da Cala nisu ubili slučajni stranci lutalice nego netko od građana, jer je njima lakše ući u trag. Poznat mi je način Calova rada, a u ovakvome je gradu morao sebi stvoriti lijepi broj ozbiljnih neprijatelja. Iz toga sam razloga bio gotovo siguran da ga je ubio jedan od žitelja Avalona na čiji je žulj Cal jamačno stao. Ako nastavim njegovim stilom vođenja posla, uskoro će se pokušati i mene riješiti.

— Ne znam jeste li toga svjesni — reče Tiffany sjedajući mi sučelice i prekinuvši me u razmišljanju — ali postali ste tema dana u gradu.

— Trebao bih biti polaskan, zar ne?

— rekoh obazrevši se po lokalu.

Tiffany je bila odjevena u crvenu haljinu od blistave svile smiona kroja i moj se pogled često zaustavljao na njezinim grudima.

— Sviđa mi se način na koji me gledate — reče ona nimalo se ne ustežući.

Nisam znao što da joj odgovorim.

— Većina muškaraca koji ovamo dolaze promatraju me kao da sam zdjela gulaša ili juhe. To su oni s kojima moje djevojke redovito odlaze gore.

— A s kojima idete vi gore? — upitam drsko.

— Ni sa kime — odvrati ona i otvoreno me pogleda u oči. — Zašto ne dodete gore i ne uvjerite se sami? — Okrene se i, lagano se lelujući u hodu, stane uspinjati stubama. Nestala je iza vrata na desnoj strani hodnika.

Prišao sam točioniku i naručio viski.

— Ima li kakvih dobrih glasina?

— O vama? — odgovori protupitanjem Will dok je stavljaao čašu s pićem ispred mene. — Nikakvih, bojim se.

— Zar ovi ljudi ne žele novom šerifu pružiti nikakvu priliku da se iskaže?

On odmahne glavom.

— Ne vole predstavnike zakona, šerife, a ni zakon.

Spustim čašu s treskom, da bih privukao pažnju ostalih gostiju, pa glasno dobacim:

— Wille, potrudit ću se da im ne dam razloga da promijene svoje mišljenje.

Osjećao sam na sebi njihove poglede dok sam se lagano uspinjao stubama. Došao sam u iskušenje da se okrenem, ali sam mu uspješno odolao.

Lagano otvorim vrata. Soba se nalazila u polumraku. Mala svjetiljka na noćnom ormariću osvjetljavala je samo mali dio, tako da u prvom trenutku nisam vidio Tiffany. A kad sam je ugledao, zastao mi je dah. Bila je posve naga.

— Ne gubiš vrijeme, Tiffany, zar ne? — čuo sam svoj mukli šapat.

— Ne, kada me netko privuče. A to se ne događa često.

— Posljednji put...?

— Sada... — Oči joj zasjaje od žudnje.

— Zašto takva promjena?

Nemam običaj postavljati pitanja lijepim ženama koje su spremne poći sa mnom u krevet. No, Tiffany je pametna žena, a sve ovo odvijalo se suviše brzo.

Prišla mi je posve blizu i stala se poigravati šerifskom značkom na mojim grudima.

— Zanimaš me, Clinte — izusti muklo — a budući da nosiš ovu značku, moglo bi se dogoditi da ne živiš dugo. — Ovi je mi ruke oko vrata i nastavi: — Željela sam leći s tobom prije nego što te netko obori na zemlju.

Približi punašne usne mojima, tako da sam osjetio njezin topli dah na licu. Na trenutak zaboravim na sve...

— Ta će mi značka ostaviti tragove — mrmljala je odvajajući usne od mojih.

— Skinut ću je.

— Da, skini sve — šapne uzbuđeno uzmičući prema krevetu. — Požuri!

Nisam je iznevjerio. Ni ona mene, moram priznati.

— Možeš li ostati? — mrmljala je poslije, kad sam ustao. Već sam se počeo odijevati.

— Moram u obilazak.

— A sutra?

Oklijevao sam časak.

— Prepustimo to vremenu, Tiffany? — rečem blago.

— Nikakvih obveza, je li tako?

— Tako je.

— Znaš li što me još privuklo k tebi? — upitala je kad sam već bio na vratima.

— Što?

— Zoveš me Tiffany, a svi me ostali zovu Casey. Ne mogu to objasniti, ali ima u tome nečeg... — šaputala je sanjarski.

— Da, ima u tome nečeg — suglasio sam se. — Želim ti dobru noć.

— Za mene je već više nego dobra — uvjeri me ona.

VII

Rano idućeg jutra načelnik Warner dode da me pozove na sastanak Gradskog vijeća.

— Žele vas upoznati.

— Dobro, poći ću s vama.

Vijećnica je bila mala drvenjara koja je nalikovala crkvi.

— I bila je — potvrdi mi Warner.

— Zapravo, to je još i sada kada imamo propovjednika. — Pogleda na sat. — Siguran sam da nas već čekaju.

Za stolom oveće prostorije sjedila su četiri muškarca. Warner me predstavi i zauzme mjesto na čelu stola.

Za mene nije bilo stolca. Pretpostavljam da su me željeli tako bolje vidjeti. Da nije moga prijatelja Cala Colbyja položio bih im značku na stol i smjesta otišao. Ja sam njima bio mnogo potrebniji nego oni meni. To su znali i zbog toga su ljutiti.

— Nismo se još odlučili za Adamsa, Frank — obrati se jedan čovjek Warneru.

— To je Jim North — obrati mi se gradonačelnik. — Naš najveći pesimist. — Zatim se okrene prema Northu. — Misliš li da imamo toliko kandidata da možemo biti izbirljivi?

— To ne znači da moramo uzeti prvog lutalicu koji dojaše u naš grad, Frank — odvrati North.

Poslije sam saznao da je direktor avalonske banke.

— Jime, čini mi se da si previše grub — umiješa se Lou Collins, vlasnik saluna »Black Saddle«. — Gospodin Adams nije lutalica. Njegova je reputacija svima poznata.

— Da, reputacija Gunsmitha govori sama za sebe... to želiš reći — odvrati North oštro. — Ali otkuda mi možemo znati da je ovo zaista legendarni Gunsmith?

— Trebali bismo biti zahvalni da netko želi preuzeti taj posao — dobaci četvrti čovjek.

Predstavili su ga kao Joea Randisija, najmlađeg člana vijeća. Vodi dućan s oružjem, jedan od najboljih koje sam ikada vidio.

— Želim nekoga tko će očistiti ovaj grad — uporno je govorio Jim North.

— U tom slučaju ja nisam čovjek za vas, gospodine North — oglasim se iznenada umoran od takvog razgovora.

— Što? — upita on, a ostali se također zagledaju u mene kao da su po prvi put zapazili da sam prisutan.

— Gospodo, nisam došao ovamo da bih očistio Avalon, niti sam radi toga

prihvatio ovaj posao. Došao sam ovamo zato što je Cal Colby bio moj prijatelj i zato što namjeravam otkriti njegovog ubojicu ili ubojice. — Dok sam govorio, krenem prema vratima. — Ma tko to bio — dodam hvatajući kvaku.

Dok sam se vraćao u šerifov ured, nisam bio nimalo zabrinut. Bez obzira hoće li zahtijevati značku natrag, ostat ću u gradu i pronaći onoga tko je ubio Cala. Ipak sam nekako vjerovao da će ostali nadglasati nevjernoga, sumnjičavog Northa.

Warner se vrlo brzo pojavio u ured.

— Žao mi je — rekao sam odmah — ali ne volim kad se o meni govori kao da nisam prisutan.

— Dobro ste postupili Vaš je govor ostavio izvrstan utisak na Joea i Loua, a siguran sam i na Jima Northa, premda on to nikada ne bi priznao. U svakom slučaju — dometne sa smiješkom — posao je vaš onoliko dugo koliko vi to želite.

— Neće biti dugo — odvratim čvrsto. — Kad otkrijem tko je ubio Cala Colbyja i pobrinem se za nj, odlazim odavde.

— Čuo sam da ste izvrstan šerif. Tako se barem priča.

— Ljudi ne vole dobre šerife, Warner. Mnogima smetaju. No čim pronađem ubojicu napustit ću grad. Dotle ću se truditi da zaradim svoju plaću.

— Dobro. Ma koji bili vaši razlozi, drago mi je da ste ovdje, šerife.

Dugo poslije njegova odlaska razmišljao sam o vodećoj petorici Avalona. Je li moguće da je Cal nagazio na žulj nekome od njih?

Poznavajući Calovo poštenje i nepodmitljivost znao sam da je u prvom redu mogao smetati Lou Collinsu i Tiffany Case koji su držali dva gradska saluna. Jim North je direktor banke, Je li Cal mogao otkriti nešto o sumnji-

vim transakcijama A što je s Randi-sijevim dućanom oružja? Dakako, mogao je naletjeti i na kakvoga usijanog kauboja poput Toma Lucasa.

Da bih otkrio što se stvarno dogodilo, moram postupati upravo onako kako bi postupao Cal. To znači da moram početi s kockarskim stolovima i salonima. To se neće svidjeti Tiffany Case, ali ja nemam izbora.

U to doba dana salon »Bonita Linda« bio je prazan. Za stolom je sjedio samo pijani Sudsy Sherman. Will mi je prethodne noći rekao da je nekad bio veoma vješt u revolveru.

— Oprosti, Sudsy — laganim udarom ruke probudih ga iz drijemeža. Rida mu je kosa bila je prošarana sije-dima, a oči krvave od pića. — Moraš se maknuti. — Naslanjao se na kockarski stol.

— Smeta li vam Sudsy? — Točitelj mi pride.

— Želim pogledati stolove odozdo, Wille.

— Koje stolove?

— Sve. Mogu li?

— Moram obavijestiti vlasnicu.

— Čekat ću. — gurnuo sam Sudsyja za drugi stol.

— Kakva je to priča o pregledavanju stolova? — pitala je Tiffany oštro dok je silazila niza stube.

— Dio mog posla.

— Zar me optužuješ za varanje u igri? — Rukama je podbočila bokove i ratoborno me promatrala. Činilo mi se da predamnom ne stoji ona ista žena koja je prethodne noći plamtjela strašću u mom zagrljaju.

— Samo provjeravam da je sve kako valja — odgovorim mirno.

— To se svodi na isto.

— Ne bih rekao.

— Ne osjećam razliku. — Okrene se prema Willu. — Okreni mu svaki stol koji želi pogledati. Bit ću u svojoj sobi.

Ponosno uzdignute glave stala se uspinjati stubama.

— Hvala, Tiffany — dobacih za njom.

— Moje je ime Casey! — dobaci oštro ne okrenuvši se. Trenutak zatim vrata njene sobe se s treskom zatvore.

— U zraku se osjeća hladnoća — napomenem Willu.

— Casey igra pošteno, šerife.

Upravo to želim utvrditi.

Pomogao sam mu kod okretanja stolova i vraćanja na njihovo mjesto. Nisam otkrio ništa sumnjivo.

— Zadovoljan? — Will me znatiželjno pogleda.

— Jesam. Mogu li dobiti jedno piće?

Dok sam ispijao pivo nastavim ispitivanje.

— Je li i šerif Colby običavao provjeravati stolove?

— Dakako. Kao i vi... međutim, nije pri tom pomagao.

— Posljednjih je godina imao teškoća s kičmom — objasnim, pa spustih čašu na točionik. — Zahvali šefici u moje ime, Wille. Ne vjerujem da će idućih dana htjeti sa mnom razgovarati.

— Da, vraški imate pravo.

— Možeš joj reći i to da odavde idem pravo u »Black Saddle«. Uradit ću isto što i ovdje. Ništa osobno nije u pitanju.

— Reći ću joj, ali ne vjerujem da će se zato ponašati drukčije.

— Zašto?

Nasmije mi se poput čovjeka koji zna što se sinoć dogodilo u Taffanynoj sobi.

— Ništa osobno nije posrijedi.

VIII

Ušao sam u »Black Saddle« i produžio do točionika. Opazim da je točitelj opasan i naoružan revolverom.

— Što želite? — upitao me kad sam ga zamolio da pozove gospodina Collinsa.

— Provjeriti stolove — odvratih sporo. — Pozovite ga, molim vas.

Čovjek iščezne iza jednih vrata, a ja za to vrijeme dobro razgledam prostoriju. Namještena je na sličan način kao i »Bomta Linda«, ali je mnogo manja, zaključim.

— Kakva je to glupa priča o provjervanju mojih stolova za igranje? — zagrmi Collins s vrata.

— Zašto vas moj postupak iznenađuje? — upitam mirno. — Zar šerif Colby nije radio isto?

— Jeste — prizna čovjek nevoljko — ali on i vi ste jedini koji to radite.

— On i ja smo ispekli zanat u istoj školi — objasnim uz obješenjački osmijeh. — Hoće li ih on okretati ili ja? — upitam poslovno, pokazavši na točitelja.

Collins je bio visok muškarac, ali vitak, gotovo mršav. Blijedozelene oči promatrale su me s otvorenim neprijateljstvom trenutak-dva prije nego što se obratio svome namješteniku.

— Okreni stolove, Larry. Bit ću u svom uredu.

Iz nekog razloga nisam pomogao Larryju kod okretanja stolova, pa je pregledavanje trajalo znato duže no u Bonita »Lindi«. Bili su čisti. Ili je Collins pošten, ili je znao da dolazim.

Kad sam izišao iz saluna, zastao sam na ulici i prešao pogledom preko okolnih zgrada. Na jednoj ugledam natpis »Zvijezda Avalona«, gradske novine. Zašto izdavač nije član Gradskog vijeća? Nije li on važna osoba jednog grada? Vlasnik ili izdavač novina redovito imaju mjesto u vodećem tijelu grada. Zašto nije i ovdje tako?

Dok sam prelazio ulicu, opazim braću Lucas kako dolaze u grad sa sjeverne strane. Odakle dolaze? Možda će mi na to urednik novina moći odgovoriti.

Za stolom u prostoriji koja je mirisala po tinti, ulju i novinama sjedio je stariji muškarac.

Ugledavši šerifsku značku na mojim grudima čovjek ustane.

— Vi ste novi šerif?

— Jesam — odgovorim kratko.

— Drago mi je što ste došli, sinko — reče i protrese mi ruku tako snažno kao da je ručica crpke za vodu a on umire od žeđi. — Čuo sam o vama.

— O meni?

— Vi ste Gunsmith, nije li tako?

— Tako me zovu. Jeste li vi urednik novina?

— Ja? Do vraga, nisam. Slažem slova i radim na preši. J. T. je urednik.

— Radite li za nj dugo?

— Otkako ih je otac J. T. osnovao, prije tridesetak godina.

— Zar Avalon nije premalen da bi imao svoje novine?

— Naše se novine prodaju u cijelom okrugu, šerife. Mnogo ljudi ih čita.

— Dobro, mogu li vidjeti izdavača? Ne vidim nikoga osim vas.

— Izdavača? Njega? — Starac prasne u smijeh. — Želite vidjeti njega? — Ponovo se počne smijati.

Vrata iza mojih leđa se otvore i ja se munjevito okrenem.

— Vi ste izdavač? — upitam zapanjen.

— Tako je. Ja sam J. T. Archer. Mogu li vam čime pomoći?

Tada sam shvatio zašto ni izdavač novina ni vlasnik najvećeg saluna u gradu nisu članovi gradskog vijeća. Zato što su žene.

IX

— Vi ste vlasnik i izdavač novina? — ponovih pitanje osjećajući se glupo.

— Tako je — odvrati J. T. Archer.
— Nešto nije kako valja?

— Nipošto — požurim je razuvjeriti, pa upitam: — Mogu li s vama nasamo razgovarati.

— Svakako, šerife, Dodite u moj ured.

Lagano zatvorim vrata ureda ne skidajući pogled s mlade žene. Mogla je imati oko dvadeset i četiri ili dvadeset i pet godina. Srednje visine i veoma vitka. Nježno ovalno lice bijele puti uokvirivala je kovrčasta plava kosa, a oči su joj tamnoplave, nalik na dva duboka jezera. Unatoč trapericama i bojom zamrljanoj pregači koju je imala preko radne košulje, djelovala je ženstveno i ljupko.

— Niste li premladi za ovaj posao? — upitam.

— Nisam ga odabrala svojom voljom — odvrati djevojka sjedajući za stol. — Moj je otac umro prije nekoliko godina i ostavio mi novine u naslijeđe — objasni jednostavno.

— A nasljedstvo ponekad opterećuje... tako je barem govorio jedan moj prijatelj — rekoh sa smiješkom.

Djevojka mi uzvрати osmijehom.

— Rekla bih da je imao pravo.

— Što je sa starcem? — upitam pokazavši prema vratima.

Gradyjem? On je dio naslijeđa. Što mogu za vas uraditi? — upita me poslovnim glasom.

— Vjerojatno znate da sam upravo preuzeo dužnost šerifa...

— Svakako — prekine me ona žustro. — O tomu piše na prvoj strani današnjeg izdanja.

— Doista?

— Možete se i sami u to uvjeriti — reče pruživši mi primjerak novina.

»Novi šerif preuzima dužnost« — bilo je ispisano krupnim slovima na naslovnoj strani. U nastavku je pisalo da je Clint Adams, poznatiji kao Gunsmith, prihvatio mjesto šerifa u Avalonu.

Spomenuto je i moje druženje s nekim slavnim ljudima, na primjer Billom Hickokom, a članak je završavao zadovoljstvom što je gradić Avalon postao poglavlje u legendi čuvenog Gunsmitha.

— Oh, jao! — promrmljam spuštajući novine u krilo.

— Što je? — Zar smo pogrešno napisali vaše ime?

— Koja je naklada? — upitam nesposoban da prikrijem srdžbu.

— Ne mislim...

— Odgovorite na moje pitanje! — zarežah oštro.

Na zvuk moga glasa ona skoči.

— Nisam sigurna. Dvije, možda tri tisuće. Šaljemo ga po cijelom okrugu. Moguće je da i druge novine preuzmu i tiskaju ovaj članak, kako su to uradili i sa člankom u kojem smo pisali o smrti šerifa Colbyja.

— Sjajno — podrugnuh se.

— Što ne valja?

Bacim novine na pod i uperim prstom u njih.

— I najbeznačajniji revolveraš u okrugu će to pročitati — izjavih mračno — a mnogi će doći u iskušenje da na meni oprobaju svoju vještinu.

— Žao mi je — odgovori ona nakon kraćeg razmišljanja. — Nisam na to pomislila.

— Nije ni čudno. — Glas mi je sada bio blaži, jer mi se činilo da se iskreno kaje zbog brzopletosti. — Vi ste slijedili svoj novinarski nagon.

Sagnem se i dohvatim bačene novine, pa ih stavim na stol.

— Nema svrhe sada žaliti. Pretpostavljam da ste ih već poslali?

— Jutros rano — promrmlja ona.

— Šerife, uistinu mi je žao.

— Zaboravite što sam rekao.

— Hvala vam na razumijevanju. — Lice joj se razvedri. — Kako bi bilo da mi sada postavite pitanja koja ste mi željeli postaviti.

X

— Pretpostavljam da poznajete većinu ljudi u gradu, gospodice Archer...

— J. T.

— A to znači?

— Samo J. T. — Nasmiješila se.

— Dobro, J. T. Zašto mi ne biste ispričali ono što znate o braći Lucas?

— Hutchu i Tomu? Hutch je stariji dvije godine. Star je kao i ja. Zajedno smo odrasli. Žive izvan grada, na ranču na kojem su rođeni, premda to više i nije ranč. Ne trude se mnogo da ga poboljšaju. Pretpostavljam da sebe zamišljaju kao revolveraše. Traže neprilike, a često ih i nalaze.

— A što je s čovjekom koji se zove Polk?

— To je sve što znamo o njemu — reče djevojka s uzdahom. — Ime i da je dobar s revolverom.

— Za koga radi?

— Ne bih vam znala reći. Većinom za onoga tko ga bolje plati.

— S kim se druži? Na kome visi?

— Bolje reći da braća Lucas vise na njemu, a također i dječak koji se zove Denny.

— Dječak?

Ona sliježe ramenima.

— Dvadesetgodišnjak je.

— Nije mnogo mlađi od vas, a nazivate ga dječakom?

— Ja sam brzo sazrela i odrasla — nasmije se ona.

— To vjerujem. Jeste li poznavali šerifa Colbyja?

— Po videnju. Uvijek bi me lijepo pozdravio i to je sve. Međutim, svi smo znali kakav ga bije glas. Jednako kao što nam je poznata vaša reputacija. Mogu dodati samo to — lice joj obasja vragoljast osmijeh — i pri tom se nadati da se nećete naljutiti zbog moje opaske, kako bijaše prestar da se uhvati ukoštac s gradom koji nazivaju Olovni Grad.

— Možda je tako — odvratih mirno — no bio je premlad da umre.

— Moj je otac bio član Gradskog vijeća — rekla mi je kad sam spomenuo kako upada u oči da vlasnik novina to sada nije. — Nisam naslijedila njegovo mjesto u vijeću, jer se muškarcima mršte na nas žene kad je u pitanju donošenje važnih odluka.

— Zato je i Tiffany Case ostala po strani?

— Upoznali ste Casey, huh?

— Jesam.

— Što mislite o njoj?

— Mislim da je oštra, žilava i veoma privlačna.

— Nije loše.

— A to isto mislim i o vama — dodam drsko je promatrajući. Zatim ustanem, pitajući se je li polaskana ili uvrijeđena što sam je usporedio s Tiffany.

— Hvala vam na pomoći, J. T. Ako nešto saznate ili se sjetite...

— Svakako, šerife.

— Možda bismo mogli zajedno večerati?

— Pričekajte da vidite hoćete li dočekati večeru živi.

— Za večeru s vama potrudit ću se da ostanem živ. U to možete biti sigurni — namignem. — Hvala još jednom.

— Do videnja, Grady — dobacih nasmijanome starcu, koji me je lukavo promatrao.

— Nadam se da ćemo se još vidjeti, šerife Gunsmith. — Starčeve oči zasjaše. — Rado bih vas vidio na djelu.

— Možda ćete veoma brzo imati za to priliku, Grady.

XI

To isto poslijepodne u moj je ured upao Warner.

— Ta je žena jamačno luda!

– Pretpostavljam da ste vidjeli novine – pogledao sam ga sa smiješkom.

– Imate prokleta pravo! – Krupnim je koracima prešao put od vrata do stola i na nj bacio primjerak novina. – Što ta djevojka, do vraga, pokušava? Ubiti novog šerifa prije nego što se pošteno i prihvati posla?

– Ona izvještava o novostima, načelniče – objasnim mirno. – Nije li to dužnost novinara?

– Čini se da vas ovo nimalo ne uzbuđuje – iznenadeno će Warner.

– Što je učinjeno, učinjeno je, Warner – rekoh umirujuće. – Moram se samo suočiti s novim mogućnostima, ali ne namjeravam odustati od onog što sam naumio.

– Drago mi je što to čujem, šerife. – Ponovo dohvati novine. – Priznajem da sam se uzrujao jer sam mislio da ćete se i vi uzbuditi. Vidim da ste posve mirni, pa nema razloga ni da se ja uzrujavam.

– Veoma lijepo od vas.

Trenutak me je prodorno promatrao, kao da se želi uvjeriti zbijam li to ja s njim šalu ili ne. Ako je zaključio da ne zbijam, prevario se, pomislim podrugljivo. Od prvog susreta taj mi se čovjek nije svidao, a što ga više vidam manje mi se sviđa. Priča objavljena u novinama koja mene može stajati života uzrujala ga je samo zato što se preplašio da ću napustiti grad.

– Moram raditi, načelniče.

– I ja. Do viđenja, šerife!

– Zbogom, Warner. Smatram da me više ne trebate posjećivati.

Pogleda me kao da sam ga udario posred lica, pođe korak-dva natraške, a zatim se okrene i izide.

– Iduća dva-tri dana nastojao sam svima zagorčiti život i predstaviti se u što gorem svjetlu, sitničareći i oko najmanje pojedinosti kada je u pitanju poštivanje zakona.

Novinski članak još nije izazvao neku reakciju, ali sam bio siguran da hoće.

I jest, petoga dana moga boravka u Avalonu.

U grad su ujahala trojica i jedan pogled na njih bio mi je dovoljan da ustanovim tko su i koga traže. Jedino što nisam znao je li njihov dolazak odjek novinskog članka ili ih je unajmio netko iz grada.

Sjahali su ispred »Bonita Linde« i ušli. Mnogi su građani opazili njihov dolazak i pravilno mu ocijenili razlog.

Umjesto da čekam da mi prvi pridu, odlučim načiniti prvi korak. Prešao sam ulicu. Žigovi na konjima pred salunom nisu mi bili poznati, ali sudeći po izgledu životinja reklo bi se da su prevalili lijepi komad puta.

Jahači su stajali uz jedan kraj točionika i pili pivo, ne mareći za okolinu. Nalaktim se na drugom kraju i naručim pivo, pa dodam:

– Stavi ona tri piva na moj račun, Wille.

– Dobro, šerife.

Prišao je trojici i rekao da im ja plaćam piće.

Onaj najbliži meni se okrene i pogleda me, a ja se odmaknem od točionika kako bi mogao vidjeti moju značku. Bio je najviši i najteži od trojice, tamne puti i još tamnije obješen Nisko objašen o pojasu visio mu je vojnički kolt.

– Hvala na piću, šerife – Glas mu je bio dubok bez naglaska.

— Molim — odvratim mirno. — Predlažem da vi i vaši prijatelji što prije popijete piće i krenete na put.

Ostala dvojica se namršte, ali lice visokoga muškarca ostalo je bezizražajno.

— Zašto bismo to uradili, šerife? — upita napokon. — Konji su nam iscrpljeni i potreban im je odmor, nama također. Nastavit ćemo put ujutro.

— Nema problema — odvratim. — Samo skinite opasače s revolverima i stavite ih na točionik. Odnijet ću ih u moj ured, a vi ujutro dodite po njih.

Na licima dvojice nižih muškaraca pojavi se zbunjeno izražaj. Obojica pogledaju visokoga čovjeka kao da čekaju odgovor. On im je očito voda, zaključim.

— Bojim se da to ne možemo uraditi, šerife — reče on.

— Niste me razumjeli — obratim mu se hladno. Otpijem dobar gutljaj piva prije nego što sam nastavio: — Imate samo dvije mogućnosti izbora, nastaviti put odmah, ili odložiti oružje i prenoćiti.

— Pogriješili ste, šerife — izusti visoki muškarac duboka glasa i odmakne se od točionika. — Postoji i treća mogućnost.

I ja se odmaknem od točionika i pogledam ga u oči.

— Što čekate onda? — izazovem ga. — Zato ste i došli, zar ne?

Pogledi nam se sukobe, a njegovi se pratioci odmaknu prema vratima i tu zastanu, oklijevajući. U prostoriji nastaje komešanje. Ljudi su se micali, raščištavajući prostor za okršaj, a Will se sagne.

— Ostavi svoju pušku tamo gdje je sada, Wille — dobacim, premda sam

znao da u najboljem slučaju ima revolver. — Ova gospoda trebaju donijeti odluka bez tvoga utjecaja. — Zatim se okrenem prema vodi trojice. — Kako se zovete?

— Barstow.

— Gospodine Barstow, ako ste spremni žrtvovati život, a i živote svojih prijatelja, dovoljno je da načinite jedan pokret.

Pratioci izmijene poglede, a jedan promuća:

— Charlie ...

— Ušuti! — okosi se Barstow na nj. Ugrize se za usnu u nastojanju da zaključiti mogu li me njegovi prijatelji i on ubiti ili ne. Ona su dvojica, siguran sam, već zaključila da ne mogu. Na licu im se zrcalila želja za uzmakom.

— Tvoji prijatelji žele poći, Charlie — rečem podrugljivo. — Spreman sam pustiti ih da izidu i uzjašu. Što je s tobom?

On ih okrzne pogledom. Znojili su se i čekali da im odobri da se povuku.

— Izlazite! — dobaci razjareno.

Nije im morao reći dvaput.

— A ti, Charlie?

On odmahne glavom.

— Ne mogu dopustiti da mi ova prilika klizne iz ruku, gospodine Gunsmith — odvrati mrko. — Ubit ću te.

— A ja tebe — otpovrnem mirno.

— Prvi pokret prepuštam tebi, jer sam siguran da će ti biti i posljednji.

Imao je krupne mišićave ruke, što ne govori u prilog njegovoj brzini. Čim je pomakao ruku, znao sam da je moj. Bio je odviše spor. Munjevito naciljah ruku s revolverom i opalim.

— Nisi imao nikakvih izgleda, prijatelju — dobacim vraćajući revolver u korice. — Sada izidi i potraži svoje

prijatelje. Neka te odvedu u drugi grad liječniku. Želim da napustite Avalon. Smjesta!

Zurio je u mene, pridržavajući ruku iz koje je kapala krv.

— Pokreni se, Barstow! — prozborio sam ponovo. — Neću ti dati dva puta priliku da se izvučeš.

Ispratio sam ga do korala.

— Momci, bili ste mudri što ste se povukli na vrijeme — obratim se njegovim pratiocima, koji su mu pomagali da uzjaše. — Ostanite i nadalje mudri i ne vraćajte se više ovamo.

— Kako vi kažete, šerife — odvrata uglas. Oboli su konje i nestali iz grada u smjeru juga.

Šačica promatrača bijaše okupljena ispred saluna. Na licima im se zrcalila radoznalost.

— Razidite se, svi! Sve je gotovo, nema se što vidjeti — zapovjedim prisutnima.

— Varate se šerife — reče jedan glas iza mojih leđa.

Okrenem se i ugledam Tiffany Case na vratima. U očima joj se zrcalilo divljenje. Očigledno me je vidjela u novu svjetlu.

— Što misliš time reći?

— Imalo se što vidjeti, šerife — objasni mirno. — Zaista se imalo što vidjeti.

XII

Ušao sam u salon da popijem pivo. Tiffany kao da je u zemlju propala.

— Šerife, još nikada nisam vidio takvu brzinu — reče Will, ne krijući divljenje. — Može li itko biti brži?

— Ne misliš valjda tako? — rečem odsutno.

— Nisam u životu vidio bržeg strijelca, a vidio sam ih mnogo. Čak i Bena Thompsona.

— Ben je dobar s revolverom. Jedan od najboljih.

— Poznavali ste ga?

— Znam ga.

— A što je s Billom Hickokom?

— I Billa poznajem.

— Jeste li brži od njega? — upita.

Pogledam ga. Lice mu je bilo rumeno od uzbuđenja u očekivanju mog odgovora.

— Bill je brži od samoga vruga — odvratim.

— Onda nemojte odgovoriti na moje pitanje, šerife.

Nisam ni mogao. Nikada nisam potegao na Billa, niti sam to namjeravao. Isto važi i za Bena. Između nas trojice zapravo nema razlike, ali nisam namjeravao to dokazivati.

Dok sam se vraćao u svoj ured, osjetio sam na potiljku pogleda znatiželjnih prolaznika. Priča o tomu kako sam izazvao trojicu revolveraša i nadjačao jednoga ubrzo će se proširiti gradom. Premda, istini za volju, nije riječ o pravim revolverašima.

— U uredu me dočekala urednica »Zvijezde Avalona.

— Što mogu uraditi za vas, draga gospodice? — upitao sam zatvarajući vrata.

Djelovala je uzbuđeno, a slutio sam i zbog čega.

— Čula sam što se dogodilo u salonu.

— Novosti se brzo šire.

— Pogotovu ovakve — prizna ona.

— Mislio sam da su okršaji uobičajena pojava u vašem gradu?

— Istina, ali ne ovakvi. Najčešće je u pitanju svađa pijanih kaubojia ili pokeraša. Ovo je drukčije. Bio je to susret profesionalaca.

— Sjećate li se onoga što ste mi rekli o braći Lucas?

Ona se namršti.

— O tomu da se uvaljuju u neprilike?

— O tomu da misle kako su revolveraši.

— Ah, to! Sjećam.

— Ova trojica su isti slučaj. Čovjek kojega sam ranio vjerovao je da je revolveraš, ali se prevario. Spor je. Odviše. Druga su dvojica shvatila na vrijeme, ali Barstow...

— Tako mu je prezime? — upita praveći bilješke.

— ...morao se dokazati i nije mogao uzmaknuti iako sam mu dao priliku.

— Zašto ga niste ubili?

— Zato jer nisam morao.

Ona se namršti.

— Nisam stekla dojam da revolveraši poklanjaju živote.

— Ne volim da me smatraju revolverašem ... Ne sviđa mi se ta riječ — izjavim nevoljko.

— Ali vi to ipak jeste — tvrdoglavo će ona.

— Nikada nisam želio reputaciju revolveraša, nego samo dobrog predstavnika zakona. Na žalost, kad se spomene Gunsmith, ljudi to rijetko kada imaju na umu i najprije pomisle na revolver — dometnem gorko.

— Znači vi ...

— Znači da ne volim odgovarati na brojna pitanja — prekinem je odlučno. — Dovoljno ste saznali.

— Šerife — nagne se prema meni, a u plavim joj očima zablista uzbudjenje. — dopustite mi da u novinama objavim intervju s vama.

— Ne!

— Šerife ...

— Zovite me Clint.

— Dobro, Clinte, kada možemo početi?

— Nema intervju, J.T. To je moja neopoziva odluka.

Ona zaniječe glavom.

— Ne predajem se tako lako, Clinte. Vidjet ćete.

— Kako bi bilo da večeramo zajedno?

— A intervju?

— Nema intervju — ponovih odlučno.

Ponovo je zanijekala glavom.

— Onda nema ni večere.

— Nije pošteno. Zašto me za vrijeme večere ne pokušate uvjeriti ...

— Bi li mi to pošlo za rukom?

— Ne bi, ali i poslije večere možete nešto pokušati — dodao sam obješnjački — ja — pošla je prema vratima — čini mi se da biste vi bili taj koji bi nešto pokušao iza večere. — Pogleda svoj podsjetnik. — Pričekajte da vidite što ću napraviti iz današnje priče. Možda ćete tada promijeniti mišljenje.

— I dalje mislim da bi večera bila dobra prilika za vas.

— Pokušat ću prije s ovim. Dovidenja, Clinte!

XIII

Nakon dva tjedna šerifovanja u Avalonu nisam bio ništa bliži Calóvim ubojicama nego prvoga dana po dolasku u grad.

Ni jedan dan nije prošao da me J.T. nije pitala za intervju, a ja sam njoj, pak, uporno ponavljao pozive za večeru. Nijedno nismo bili ništa bliže ostvarenju svojih želja.

Ni s Tiffany nisam imao sreće. Zamjerila mi je što sam posumnjao u njezino poštenje, pa se naša ljubavna igra od prve noći više nije ponovila. I dalje sam povremeno provjeravao oba saluna, ali nisam otkrio ništa sumnjiva.

Navratio sam nekoliko puta u dućan oružja, koji je bio odista izvrsno opskrbljen. Randisi se nije bezraz-

ložno hvalio da u nj dolaze ljudi iz cijele okoline.

Nakon dva tjedna Warner me je ponovo posjetio, po prvi put nakon našega hladnog rastanka.

— Dobro jutro, šerife! — pozdravi zatvarajući za sobom vrata.

— Dobro jutro! Čemu imam zahvaliti što ste me posjetili? — upitam s prizvukom podrugljivosti u glasu. — Dolazite li kao gospodin Warner ili kao gradonačelnik?

— Kao gradonačelnik, bojim se — reče spustivši se na stolac.

— Zašto se bojite?

— Jutros smo imali sastanak vijeća.

— I?

— Neki se ljudi žale na vas.

— Na primjer?

— Vlasnici saluna: Casey i Lou Collins.

— Još netko?

— Jim North kaže da s vremena na vrijeme navraćate u banku iako nemate tamo nikakva posla. Uznemirujete njegove stranke.

— I čemu sve to vodi? — upitam oštro. — Zašto ste došli ovamo?

— Da vas zamolim da malo popustite, Clinte, osobito u pogledu saluna.

— Zahtijevate od mene da prestanem odvoditi u zatvor pijance koji pucaju po salunima?

— Ne, ne to... — promrmlja krzmajući.

— Oh, shvaćam! To im odgovara. Kad štitim interese građana, tada sam dobrodošao. Nedopustivo je štititi ljude od njihovih prijevara u kockanju i kartama, nije li tako? — Glas mi poprimi podrugljivi prizvuk.

— Isti ste kao i Colby — promrmlja Warner. — I on je bio nepopustljiv.

— Možda je zato i ubijen.

On zausti da nešto kaže, a zatim zastane i razmisli o mojim riječima.

— Čini mi se da vidim što pokušavate uraditi — reče napokon.

— U tom slučaju to zadržite za sebe — posavjetujem ga blago. — Recite vijeću da ću i dalje obavljati svoj posao onako kako ja želim.

On kimne i ustane.

— Reći ću im, ali im se to neće svidjeti.

— Vi ste gradonačelnik — podsjetim ga. — Oduprite im se barem jedanput. Recite da svoj posao obavljam onako kako ga valja obaviti, a ne onako kako to oni žele.

— Da, ja sam gradonačelnik — ponovi zaputivši se prema vratima. — no kada dođu izbori neću to više sigurno biti.

— To je vaš problem Moj je da pronađem ubojicu Cala Colbyja i sačuvam ovaj grad od neprilika dok sam ovdje šerif. Ako želite moju značku, slobodno je uzmite. I bez nje ću naći ubojicu svoga prijatelja.

Zamisao da bih mogao vratiti značku nije mu se svidjela.

— Ne, ne tražim vašu značku, Clinte. Razgovarat ću s vijećem.

— Znae, u ovom gradu imate dva važna stanovnika koji nisu u vijeću a trebali bi biti.

— Koji?

— Tiffany Case i J.T. Archer.

On se nasmije.

— One su žene ... a J.T je uz to i mlada.

— Obje su pametne i žilave. A toga, čini mi se, nedostaje u vašem vijeću.

— Nikad ih ne bi prihvatili.

— Vi ste gradonačelnik — podsjetim ga opet. — Jesam — promrmlja kiselo i nestane iza vrata.

XIV

Idućega sam dana zatvorio jednog kaubojka koji je pucao u salunu »Black Saddle« i zahvaljujući tomu saznao tko u Avalonu drži vlast u svojim rukama.

Čovjek se nalazio u ćeliji otprilike sat vremena kad su u moj ured banula tri muškarca. Dvojica bijahu kauboji poput Jima Reasonera, moga zatvorenika, ali za trećeg se to nipošto ne bi moglo reći.

Njegovo je držanje ulijevalo poštovanje. Pojava također. Niži i mršaviji od kauboj, čovjek bijaše odjeven u tamno odijelo, a na nogama su mu blistale skupocjene čizme. Mogao je imati blizu šezdeset godina, ali iz očiju su mu izbijale vitalnost i snaga. Za razliku od svojih pratioca nije bio naoružan.

— Dobar dan, šerife — pozdravi me dubokim glasom.

— Dobar dan!

— Čujem da ste zatvorili jednog od mojih momaka. Malo je pretjerao u šali, zar ne?

— Malo je prebrz na revolveru, a nije pazio na što cilja ... ako je uopće ciljao — objasnim mirno pa upitam:

— Mogu li znati tko ste vi?

— Dakako, šerife, dakako. Zovem se Sam Tobin. Posjedujem ranč S & T, koji se prostire odavde do Teksasa.

Pogodio je cilj.

— Popriličan komad zemlje, zar ne?

Čovjek se glasno nasmije.

— Najveći. Posao me većinom drži na tekšaškoj strani, ali Avalon smatram svojim domom. Moji su se momci proteklih dana naradili i željni su zabave. Jim je stigao ranije, a ostali će ovdje biti sutra.

— Nadam se da će ostali biti obzirni u biranju načina zabave.

— Ah, šerife, znate kako je to! Nakon napornoga rada i beskrajnog jahanja ljudima je potreban odušak.

— Ne u mome gradu — odvratim čvrsto. — Obavijestite ih da će se svaki koji si bude oduška davao pucnjavom naći u mome zatvoru.

Čovjek izmijeni značajne poglede sa svojim ljudima, a zatim me lukavo pogleda.

— To je vaš posao, šerife, zar ne?

— A svoj ću posao, gospodine Tobin, obaviti svidjelo se to vašim momcima ili ne. Potrošit ćete mnogo novaca da naknadite štetu koju vaši ljudi počine i da ih iskupite iz zatvora, ako ih na vrijeme ne upozorite da promijene ponašanje. Nemojte misliti da prijetim. Želite li ovoga momka ovdje? — upitam pokazujući prstom na Reasonera.

Tobin se namršti.

— Da, svakako.

Rekao sam mu koliko će ga to stajati i on izvadi iz novčanika svežanj dovoljno debeo da bi udavio i konja.

Odabere pravi iznos, a zatim doda još jednu novčanicu.

— To je za vaš trud, šerife.

— Gospodine Tobin — naprezao sam se da ostanem miran — imate jednu minutu vremena da vratite tu novčanicu u svoj džep ili ćete zamijeniti svoga čovjeka u ćeliji.

Njegovi pratioci zakorače naprijed. On podigne ruke da ih zaustavi.

— Dobro, šerife. — Žurno zgrabi novčanicu. — Nisam vas time mislio potcijeniti. Nadam se da mi vjerujete.

— Sve što kažete. — Zgrabim ključeve i dobacim ih njegovom prijatelju, koji ih nespretno dohvati. — Izvedite Jima iz ćelije.

Reasoner me bijesno gledao. Taj izražaj se posve izmijeni kad se okrenuo prema svome gazdi.

— Žao mi je zbog ovoga, gospodine Tobin...

— Novac koji sam ovdje ostavio bit će ti oduzet od plaće — odvrati ovaj mirno. — Trebao si čekati ostale da dodu. Sada ćeš poći na ranč i tamo ostati.

— Ali ...

— Izlazi odavde! — prekine ga gazda oštro. Zatim se obrati dvojici koja su ga pratila: — Pričuvajte ga pet minuta dok porazgovaram sa šerifom.

— Smijem li malo sjesti? — upita me pošto su se za njima zatvorila vrata.

— Izvolite, premda moram priznati da sam mislio da nemamo o čemu više razgovarati.

Udobno se smjestio, prekriživši nogu preko noge.

— Čini mi se da ste prilično tvrd čovjek, šerife? Nije ni čudno s obzirom na glas koji uživate — nadoda lukavo.

— Nisam osobno izabrao ime Gunsmith.

— Niste, a siguran sam da ni Bill Hickok nije odabrao svoj nadimak »Divlji Bill«, ali ipak mu to ime pristaje, nije li tako?

— Pretpostavljam — odvratim suho.

— Ne znam zašto je čovjek vašeg kova i značaja odabrao posao u ovom gradiću...

— A zašto je čovjek vašeg položaja i bogatstva odabrao taj isti gradić za svoj dom? — odvratih pitanjem.

— Vjerujem da obojica imamo svoje razloge — nastavi on — i ja vas nemam namjeru pitati koji su to razlozi.

— A što me onda pitate?

On se nagne naprijed.

— Ne pitam ništa. Želim samo nešto reći. U ovome gradu imam neke poslovne interese, a ljudi mi kažu da je vaš pritisak u posljednje vrijeme sve veći. Savjetujem vam da ga malo olabavite.

— Jeste li takav savjet dali i šerifu Colbyju? — nisam mogao da ne upitam.

— Vaš prethodnik i ja imali smo dugačak razgovor prije nekoliko mjeseci o ovim istim pitanjima — prizna

on — ali njegovo me ponašanje nije zabrinjavalo kao vaše.

— Nije bio ništa poslušniji od mene, u to sam siguran, zar ne?

— I pogledajte kamo ga je to odvelo — odvrati Tobin.

Nagnuo sam se naprijed.

— Pokušavate li mi reći da ste dali ubiti Colbyja zato što vas nije poslušao?

Uspravio se, a na licu mu se pojavilo iznenađenje. Ne bih mogao reći da li se pretvara ili je bio iskren.

— To nisam rekao, šerife. Niti što slično! Bio bih glup da sam tako nešto uradio, a još gluplji da to priznam. Ne, samo pokušavam reći da je njegova smrt posljedica načina na koji je obavljao svoj posao u ovom gradu, a vi se svojski trudite da ga slijedite. — Ustane. — Savjetujem vam da prestanete oponašati svoga pokojnog prethodnika. Olabavite malo pritisak, tako da grad može disati. I još ću vam nešto reći. — Upre u mene prst. — Ako se odlučim boriti protiv vas, nećete znati tko vas je pogodio. U to možete biti sigurni.

Ustao sam.

— Ako me pokušate oboriti, Tobin, morat ćete se prokleta dobro pobrinuti da nikada više ne ustanem.

Neko smo se vrijeme u tišini promatrali.

— Pretpostavljam da smo se razumjeli?

— Rekao bih da jesmo.

Na vratima zastane i okrene se.

— Upravo sam se sjetio, šerife. Prekosutra pripremam zabavu. Pozivam vas da dodete. Molim vas dovedite nekoga ako želite, možda kakvu mladu djevojku.

Na brzinu razmislim.

— Doću ću.

— Dobro. — Lice mu se razvuče u osmijeh. — Nećemo se mrziti, šerife, zar ne? — doda i nestane iza vrata.

— Ne — potvrdim kad su se vrata zatvorila. — Nikakve mržnje, gospodine Tobin ... barem još ne!

XV

Momci s ranča S & T stigli su u grad idućega dana. Sudeći po njihovu ponašanju, Tobin ih je upozorio da pripaze. Znao sam da to nije uradio zato što me se boji. Odlučio je krenuti u napad oprezno. U svakom slučaju, te je noći moj zatvor bio prazan i nisam mogao a da ne osjetim divljenje prema Samu Tobinu koji je imao izvrsnu kontrolu nad svojim ljudima. Bilo iz poštovanja ili straha, zabavljali su se unutar dozvoljenih granica, a to je za takvu grupu kauboja bilo zapanjujuće.

Silno su me zanimali Tobinovi poslovni interesi u Avalonu. Posjeduje li akcije u jednome ili u oba saluna? U banci ili u cijelome gradu? Kad prigrijem nečiji žulj hoću li istodobno nagaziti i na njegov?

Kad sam mu postavio pitanje u vezi s Colbyjevim ubojstvom dao mi je savršen odgovor, zapravo, kad malo bolje razmislim: savršen. Zato je na spisku osumnjičenih došao na prvo mjesto. Sve to bijaše razlog zašto sam sa sve većim nestrpljenjem očekivao odlazak na njegovu zabavu. Želio sam vidjeti tko će sve biti tamo i kako će se ti ljudi ponašati prema njemu. Zadatak bi mi bio znatno lakši kad bih znao s kojim je ljudima u gradu povezan.

Pod normalnim okolnostima kao gradski šerif koji nema pomoćnika teško da bih mogao ostaviti grad i poći na prijem, ma koliko bio cijenjen i važan građanin koji ga priređuje. No okolnosti u Avalonu teško se mogu nazvati normalnima. Odlučio sam povesti nekoga sa sobom, ne da

bih ugodio domaćinu nego da bih sebe osigurao. Ma tko da me želi ubiti, neće se usuditi ubiti dvoje, osobito ako je druga osoba urednik gradskih novina.

Zato sam pošao do redakcije »Zvijezde Avalona« da pozovem J.T.

— Dobro jutro, šerife.

— Dobro jutro, J.T! Pretpostavljam da ste čuli za Tobinov današnji prijem.

— Jesam. Željela bi i ja poći, ali me nije pozvao. Moj otac se s njim sukobio prije nekoliko godina — objasni opazivši da je začudeno gledam.

— Očistite to mastilo s lica — rečem joj blago. — Upravo ste pozvani.

— Što?

— Tobin me pozvao i rekao mi da povedem nekoga sa sobom. Ja pozivam vas — rekoh jednostavno.

Nekoliko je trenutaka zurila u mene, a zatim mi ovila ruke oko vrata i poljubila me u obraz.

— Dajte mi nekoliko minuta da se spremim. Za to biste vrijeme mogli poći do konjušnice i reći Harryju neka pripremi mog konja. Doći ću brzo — obeća ne krijući radost.

Nedugo zatim jahali smo prema ranču S & T.

— Zar za vas nije opasno da se udaljite iz grada? Obzirom da nemate pomoćnika? — pitala me djevojka.

— Grad je više od mjesec dana bio bez šerifa — podsjetih je sa smijškom. — Preživjet će i ovu večer.

— Čini se da imate pravo.

— Koliko dugo namjeravate ostati u Avalonu i obavljati posao urednika novina? — upitam je iznenada.

— Ne znam. Nisam nikad razmišljala o drugome poslu. Moj je otac osnovao »Zvijezdu Avalona«. Zahvaljujući radu mogao je preboljeti smrt voljene žene, moje majke. Sumnjam da bih mogla prodati našu malu novinsku kuću, ili je zatvoriti.

— Shvaćam.

Namjeravao sam reći još nešto, ali me prekine pucanj.

— Sjašite! — viknem gurnuvši je sa sedla.

I sam skočim, osjetivši pritom kako mi je drugi metak prošišao tih uz uho.

Počeo sam se valjati po tlu da bih otežao ubojici pucanje. J. T. je našla zaklon iza velike stijene, a uskoro sam joj se tamo i ja pridružio.

— Tko je to? — upita.

— Ne znam. — Obazreh se, pokušavajući odrediti odakle dolaze pucnjevi. — Pucano je iz veće udaljenosti. Iz puške.

— Pretpostavljam da je netko želio ubiti vas.

— U to nema sumnje.

— Hoće li nas negdje dočekati?

— Ovisi koliko im je stalo da me uklone.

— Ima li to kakve veze s ubojstvom šerifa Colbyja?

— Nadam se da ima.

— Nadate se? — zapanji se ona. — Znači, to je razlog zbog kojeg ste prihvatili dužnost šerifa. Nadate se da ćete pronaći Colbyjeve ubojice.

— Tako je — otpovrnem mirno. — Colby mi je bio prijatelj.

— Upravljacke gradom na sličan način u nadi da ćete izazvati njegove ubojice — ustvrdi ona. — Čini se da vam je to pošlo za rukom.

— Ali mi ovoga puta nije pomoglo. Uzdahnem i ustanem. Bio sam siguran da nam opasnost više ne prijeti. Barem zasad.

— Idući put jamačno hoće — reče ona pa također ustane. — Samo kome? Vama ili njima?

— Ne znam. — Okrenem joj se licem. — Žao mi je što sam vas doveo u opasnost.

— Šalite se? Ne bih ovo propustila ni za što. Hajdemo ili ćemo propustiti

prijem. — Trenutak — dva smo jahali u tišini, onda ona reče: — Reagirali ste munjevito i zahvaljujući tome ostali smo živi.

— Kad je čovjek neprekidno izložen opasnosti, u njemu se razvija refleks koji ga štiti.

— Tako je. Pretpostavljam da je naporno tako živjeti?

— Nisam joj odgovorio, ali sam je iskosa pogledao. U očima joj se zrcalilo napeto iščekivanje.

— Savršena novinarka! — rekoh. — Koristite svaku priliku.

— Što?

— Još pokušavate dobiti onaj intervju, nije li tako?

Na trenutak pokunjeno obori pogled.

— Nema svrhe nijekati, zar ne?

— Dobro — promrmljam s uzdahom nakon nekoliko trenutaka.

— Dobro, što?

— Možemo razgovarati.

Nagnula se naprijed u sedlu, a u očima joj se zrcalila nevjerica.

— Odista to mislite?

— Samo da nam brže prođe vrijeme — odvratim nemarno.

— Kažite mi kako s osjećate znajući da vas u svakome trenutku netko može pokušati ubiti?

— Pokušavam biti oprezan, izuzetno oprezan cijelo vrijeme... uvijek.

— Čula sam da Bill Hickok uvijek sjedi leđima okrenut prema zidu. Pridržavate li se i vi toga principa?

— I ja nastojim gledati protivniku u lice — odvratim jednostavno.

— Clinte, očekujete li da će vas netko ubiti? — upita iznenada.

— Da, svakako. Ali tek na kraju moga života — odvratim zadirkujući je i nasmijem se zbunjenu izražavaju njezina lica.

XVI

Kad smo stigli na ranč, zabava je već bila u punom jeku. Jedan je čovjek ponudio pomoć oko naših konja.

— Dobro se pobrinite za moga Dukea.

— Budite sigurni da hoću — odvratit kauboj rastrgan između divljenja prema Dukeu i J. T. Archer.

— Hajdemo unutra — obratih se djevojci. — Ogladnio sam od jahanja.

Kad smo držeći se za ruke ušli u kuću, Tobin se namrštio.

— Ah, šerif je stigao! — izjavi pošavši nam u susret. — Trebao sam znati da će odabrati najljepšu djevojku u gradu za svoju pratilju.

— Hvala, gospodine Tobin — reče J. T.

— Šerife, želio bih vam predstaviti svoga sina — reče Tobin vodeći me prema visokom mladiću u dnu prostorije, koji nije skidao pogleda s J. T.

— Denny, ovo je šerif Clint Adams. Šerife, moj sin Denny Tobin.

— Zdravo — ispružio sam ruku.

Mladić koji je tek prevalio dvadesetu nosio je kolt za svojih opasačem.

— Zdravo, J. T. — reče lijeno otežući i posve zanemarivši moju ruku.

— Zdravo, Denny! — Djevojka je bila njegovih godina i očigledno je da su se otprije poznavali.

— Gladni smo — obratim se Tobinu. — Ispričajte nas na trenutak molim vas.

Zgrabivši J. T. za lakat, gurnem je prema stolu s hranom.

— Žilav momak, taj Denny — rekao usput.

— On tako misli. Neprekidno je za petama Polku.

— Nisam znao da je to taj Denny — promrmljam zamišljeno.

Tobin je pripremio dovoljno mesa da nahrani cijeli grad. Dok smo jeli, J. T. mi je objašnjavala tko je tko.

Među uzvanicima su se nalazili oficiri, političari, predstavnici zakona iz obližnjih gradova. Nijedan mi nije bio poznat.

— A gdje je Polk? — upitam iznenada.

— Polk? Zašto bi on trebao biti ovdje? — uzvratit djevojka.

— Dennyjev je prijatelj...

— Ne bih to nazvala prijateljstvom. Denny obožava Polka, a Polku i njegovu samoljublju to nije mrsko.

— Što se događa, ili bolje reći što se dogodilo, između Dennyja i vas?

Ona porumeni, a zatim me pogleda otvoreno u oči.

— Prije nekoliko godina smo bili zaljubljeni jedno u drugo — prizna.

— I?

— Njegov se otac ružno ponio prema mome, Denny također — uzvratit dok joj je iz očiju izbijao gnjev.

— Bilo je to prije pet godina.

A još je i sada ljuta, pomislim zabavljajući se tom mišlju.

— Želite li još nešto pojesti? — upitam uljudno.

— Ne, ionako sam pojela više no što sam smjela.

— Ne bih rekao da će to narušiti vašu vitkost — rekao sam zadivljeno promatrajući skladno građeno tijelo.

J. T. porumeni.

— Opazila sam da pažljivo promatrate sve prisutne. Što ili koga tražite?

— Ne znam — odgovorim iskreno.

— Mislite li da je Tobin kriv za smrt šerifa Colbyja? — nastavit djevojka.

— Mislim, ali to ne znači da su moje sumnje opravdane. Možda je ubojica i netko drugi.

— Na primjer?

— Netko kome je smetalo to kako Colby održava red u gradu — objasnim tmurno.

— Mogli bi to biti vlasnici saluna?

— Da, mogli bi priznam pa dodam:

— samo ne znam koji.

— Ja glasam za gospodicu Tiffany Case.

— Nagon ili priželjkivanje? — upitam lukavo.

— Priznajem da je ne volim. Željela bih da je ubojica ona, jer bi se na taj način naš grad oslobodio te žene.

— Mogu jamčiti samo jedno — kazao sam svečano. — Ma tko je ubojica, ovaj će se grad uskoro njega osloboditi ili nje.

— Kad promatram izražaj vaših očiju — reče ona — drago mi je što to nisam ja.

I meni bi drago bilo da isključim nju iz svojih sumnji, ali mogu li to uraditi?

Kakva budalasta pomisao! Zašto bi se ona željela riješiti Cala Colbyja? I tko bi to za nju uradio? Jedan od braće Lucas? Ili njezin bivši momak, Denny Tobin?

Kako se Polk uklapa u sve ovo? Na čijoj je on strani? Jedini pravi revolveraš u gradu.

XVII

Polk se nije pojavio do kraja zabave, tako da sam se počeo pitati nije li on pucao na nas tamo pokraj stijena. Vjerojatno mu je bilo naloženo da ostane po strani ma kako njegova operacija završila.

— Ah, tu ste! — reče Sam Tobin.

J. T. je pošla oprati ruke i ja sam je čekao kada me je oslovio naš domaćin.

— Zabavljate li se dobro, šeriffe? — upita uljudno.

— Hrana je izvrsna.

— Nadam se da niste uživali samo u jelu. Vjerojatno ste upoznali neke značajne ličnosti. Bilo je ovdje mnogo politički utjecajnih ljudi...

— Ne zanima me politika — prekinem ga mirno.

— Oh, samo zakon, zar ne?

— Ne, čak ni to. Više ne.

On se namršti.

— Pa što onda?

— Pravda — objasnim hladno. — Ili bi možda bolja riječ bila osveta?

— Osveta? Zbog koga? Čega?

— Cala Colbyja — odgovorim kratko, pa objasnim: — Bio mi je prijatelj, gospodine Tobin. Jeste li to znali?

— Nisam, a odakle bih to i saznao?

— Bez obzira jeste li to znali ili niste želio bih da čujete kako namjeravam pronaći njegove ubojice i predati ih ruci pravde.

— U skladu sa zakonom?

— U skladu s mojim zakonom — ispravim ga hladno. — To se odnosi kako na onoga koji je pucao tako i na njegova naredbodavca — naglasim.

— Što time želite reći? — poviče on privukavši time pažnju svoga sina.

— Što se događa, oče? — upita mladić.

Visok, vitak i tamnokos, izvršno bi pristajao plavokosoj J. T. pomislim obuzet neobjašnjivom odbojnošću prema lijepome mladiću.

— Ništa što bi se tebe ticalo, dječake — odvratim mirno.

— Ne sviđa mi se da me zovu »dječakom«, šerife! — reče hladno.

— Zaista?

— Ništa se ne događa, Denny — umiri ga otac. — Podi i pobrini se za naše goste dok ja razgovaram sa šerifom.

Denny mi uputi oštar pogled.

— Dobro, oče. Kako ti kažeš — nevoljko odgovori, pa se udalji.

— Pripazite na svoj jezik, šerife! — upozori me Sam Tobin. — Ja sam moćan čovjek u ovome kraju...

— Odavna sam naučio nešto o takozvanim moćnicima, Tobin — prekinem ga odlučno. — Krvare kao i svatko drugi. Krvare i umiru. — Pri-

dem mu korak bliže. — Otkrijem li da imate bilo kakve veze s ubojstvom moga prijatelja — u mome se glasu osjeti prizvuk prijetnje — uvjerit ćete se da sam dobro rekao. Vi, prvi!

Uto se pojavi J. T. Uхватim je za ruku i povedem prema izlazu.

— Što ste mu rekli? — upita djevojka. — Blijed je poput duha.

Tobin je bio vidljivo potresen mojim riječima i njihovim neprikrivenim značenjem. Kad malo bolje promislim, i ja sam se uzbudio što mi se prilično rijetko događa.

— Hajdemo!

— Čemu tolika žurba? — upita J. T.

— Želim otići odavde prije nego što izgubim kontrolu nad sobom ili Tobin povрати svoju.

— Mislite li da je on onaj koga tražite, Clinte?

— Ne znam, J. T... Bit će bolje da požurimo.

Uzjahali smo konje i krenuli prema gradu.

— Možemo li malo razgovarati — upita ona bojažljivo.

— Zašto ne? Tako dugo dok netko ne počne na nas pucati — promrm-ljah.

XVIII

No nitko na nas nije pucao, niti nas pratio. U to sam bio siguran. Ostavio sam J. T. ispred njena ureda, ponudivši se da se pobrinem za konje.

— Želim početi s ovim — reče mi ona odlučno.

— Molim? — nisam je razumio.

— S pričom o Gunsmithu.

— Učinite mi uslugu, J. T. Strpite se još malo, molim vas?

Na trenutak se zamislila. Naposljetku kimne.

— Dobro, Clinte. — Toplo mi se nasmiješi. — Hvala na pozivu.

— Idući put ću se pobrinuti da nitko na nas ne zapuca.

— Isplatilo se, u svakom slučaju.

Pošto sam odveo konje u staju, zaputio sam se u »Bonita Lindu« na piće.

— Kako je bilo na ranču? — upita Tiffany prišavši točioniku.

Glas joj je zvučao mnogo prijaznije no prošlih dana.

— Zanimljivo. Zašto ti nisi bila tamo?

— Ja? Sam Tobin ponekad, istina, navрати ovamo na piće, ali nikad me ne bi pozvao na svoj prijem — reče bez gorčine. — A nije me pozvao ni netko drugi — dometne značajno.

Šutke sam prešao preko njezine opaske, a ona mirno nastavi:

— Želiš li pregledati stolove za igru?

— Idući tjedan — odvratim mirno.

— Dobro — znala je da bih mogao doći i idućeg dana. Tom sam se varkom već jednom poslužio. No unatoč tomu nisam mogao otkriti ništa sumnjiva ni kod nje, a ni u »Black Sad-leu«.

— Čemu tolika upornost, Clinte? — upita me blago.

— Na što misliš?

— I Lou Collins je to opazio. Radiš na isti način na koji je radio i šerif Colby, samo još upornije i žešće. — Na trenutak se namršiti. — Poznavao si Colbyja?

— Jesam — odgovorim ne oklijevajući. — I to veoma dobro.

— Znači nisi, pukim slučajem prihvatio ovaj posao.

— Ne vjerujem u slučajnosti, Tiffany.

Ispio sam piće i odložio praznu čašu na točionik. Kad sam posegnuo za novčanikom, ona me zaustavi — Ovoga puta ja častim.

— Hvala, ali odsad ubuduće plaćat ću sam račune u ovom gradu. — Spustih novac na tezgu.

Lijepe se obrve iznenađeno uzdignu.

— Kako želiš.

— Do viđenja!

Mahnuvši Willu rukom na pozdrav, krenem prema izlazu.

Voden iznenadnim nagonom produžim prema Warnerovu dućanu umjesto u »Black Sadle«, kamo sam zapravo namjeravao.

Za tezgom stajala je Geine Warner i mene ponovo obuze ono uzbuđenje koje osjetim pri svakom susretu s ovom privlačnom ženom. Istina, nisam je često viđao. Razmijenio bih s njome pokoju riječ i pogled samo onda kada bih došao nešto kupiti, ali i to je bilo dovoljno da osjetim magnetsku privlačnost te žene.

— Dan, šerife!

— Dobar dan, gospodo Warner.

Netrimice me je promatrala krupnim sivim očima.

— Čime vas mogu uslužiti? — upita meko.

— Došao sam zapravo vidjeti vašega muža.

— Sram v vas bilo — reče zaprijetivši mi prstom. — Želite li nešto od trgovca ili gradonačelnika? — Nedvojbeno mi je stavila do znanja da nije osobito zadovoljna ni sa jednim zvanjem svoga supruga.

— Moram govoriti s gradonačelnikom.

Žena načini grimasu.

— Nije ovdje. Morat ćete se zadovoljiti sa mnom — reče hineći žaljenje.

— A da sam rekao kako mi je potreban trgovac? — izazivao sam je.

— Ni tada ne bi bio ovdje. — Žena sliježe lijepim ramenima.

Na sebi je imala prljavu pregaču, a zbog svoje bi ljepote trebala nositi večernju plesnu haljinu, pomislim prelazeći pogledom preko njena lika. Možda zato ne voli Avalon ni svoga muža. Ova žena želi mnogo više od

onog što joj ovaj grad i muž mogu pružiti.

Sudeći po njenu pogledu, očito je da nešto želi od mene.

— Mogu li znati gdje vam je muž?

— Prije pola sata je pošao u banku. Sigurna sam da će se uskoro vratiti. Možete ga pričekati u njegovom uredu. — Odgurne zavjesu s vrata što vode u susjednu sobu. — Dodite, po-vest ću vas onamo.

Unatoč glasu razuma razuma pošao sam za njom.

Mala prostorija u koju me uvela više je nalikovala odjeljku za konje no uredu.

— Znam što mislite — rekla je kao da mi čita misli. — No morate znati da je uz sve ostalo moj Frank i farmer.

— Zaista? — uistinu sam se iznenađio.

— Dugo je živio kao farmer. — U duši je to i sada, unatoč ovome dućanu i svojim političkim ambicijama.

— Imate li i vi takve ambicije, gospodo Warner?

— Imala sam ih kad sam se udala za Franka — prizna ona. — Bili smo mladi i nadali se da će Frank dospjeti daleko. — Rukom pokaza na prostoriju. — Eto dospio je ovdje i sumnjam da će ikada postići nešto više.

— Tvoja vjera u mene uvijek me je oduševljavala, draga moja — javi se Warner s vrata.

Oboje se okrenusmo prema njemu. Moje lice je ostalo mirno, ali gospoda Warner nije mogla prikriti krivnju i iznenađenje.

— Frank... ja... — promuca.

On je oštro prekine:

— Imaš kupca u dućanu, Genie! Bit će bolje da ga poslužiš.

Prođe mimo nje i položi kovčeg na stol.

— Ispričavam se zbog ponašanja svoje žene — reče kad su se vrata za

njom nečujno zatvorila. — Ona je nezadovoljna. — Sliježe ramenima i pogleda me. — Nadam se samo da vas nije odviše zamorila svojim nadama i sanjama.

— Ne, to nipošto ne mogu reći.

— Dobro. Što mogu uraditi za vas, šerife?

— Želio sam vas pitati nešto u vezi s Colbyjevom smrću. Jednom ste spomenuli, vi ili netko drugi, da je pucao iz revolvera? Koliko puta?

— Samo jednom, čini mi se. No, Joe Randisi vam to može točnije reći.

— Kako to?

— Revolver je u njega. — Opazivši moj začuđeni pogled, Warner nastavi:

— Nismo ga mogli zakopati sa šerifom. Zato ga je Joe uzeo.

— Dobro. Zanima me još nešto — nastavim. — Je li vam upalo u oči da je nakon Colbyjeve smrti netko nestao iz grada?

Naslonio se leđima na zid, kao da razmišlja.

— Čini mi se da razumijem na što ciljate. Mislite da je Colby možda ranio nekoga. Čovjeka u kojega je pucao.

— Ili jednoga od onih koji su pucali u njega.

— Otkud vam pomisao da ih je bilo više?

— Pogoden je nekoliko puta, zar ne? Tko je izvadio metke?

— Doktor Shaw. Njegova se ordinacija nalazi iza Black Saddlea. Ali ne shvaćam u čemu će vam meci pomoći?

— U nečemu što sam morao ispitati davno prije — odvratim i krenem prema vratima.

XIX

Najprije sam otišao do liječnika.

— Šerif Adams? — upita otvarajući vrata nakon što sam pokucao.

— Da, doktore. Mogu li s vama nekoliko trenutaka razgovarati?

— Svakako. Uđite.

Odmakne se i propusti me u ordinaciju. Bio je to visok i mršav čovjek crne kose, ponešto prorijedene na potiljku, i hladnih uskih očiju nalik na dva proreza.

— Želio bih da se prisjetite ubojstva šerifa Colbyja — rekao sam pošto smo sjeli.

— Oh, to — činilo se kao da je razočaran. — Užasan događaj!

— Slažem se s vama. Zanima me sjećate li se koliko je puta šerif bio pogoden?

On se namršti.

— Dopustite da se sjetim. Tri... ne, četiri puta.

— Jeste li sigurni?

— Posve, šerife. Sva četiri metka pogodila su ga u grudi. Jedan s lijeve strane u blizini pazuha, ostala tri posred grudi. Svaki bi od njih bio dovoljan da ga ubije.

Izvadili ste metke?

— Jesam.

— Jesu li bili ispaljeni iz istog oružja?

On se tužno nasmiješi.

— To nisam mogao znati. Većina je metaka bila deformirana. Bolje reći, samo jedan nije bio oštećen. Ne — reče predosjetivši moje sljedeće pitanje — ne sjećam se kojeg je kalibra ni taj ni drugi meci.

— Shvaćam — protisnuh kroza zube. — Nemam više pitanja osim jednog. Gdje su meci? — pogledah ga u oči.

— Meci?

— Meci koje ste izvadili iz mrtvoga šerifa — objasnim strpljivo. — Zar ne znate gdje su?

Pogleda me zbunjeno, zatim odmahne glavom.

— Žao mi je, šerife, ali ni da mi život o tomu ovisi ne bih se mogao sjetiti što se dogodilo s mecima.

— Što ste s njima uradili? — upitam oštro.

Čovjek se uspravi.

— Rekao sam vam, šerife, da se ne sjećam. Izvadio sam ih, i to je sve što znam. — Ustane. — Sada me, molim vas, ispričajte. Imam mnogo posla.

Prodorno mu se zagledam u oči.

— Dobro, doktore. Zahvaljujem na odgovorima. — Krenuvši prema vratima, dodam. — ciljajući na praznu čekaonicu: — Vidim da imate mnogo posla.

Za njegovo sam se dobro nadao da me nije slagao.

XX

— Od liječnika krenem u dućan oružja. Randisi je uzeo Colbyjeve revolvere. Možda je uzeo i metke koje je liječnik izvadio iz njegova tijela, pomislim obuzet nadom.

— Colbyjeve revolvere? Da, kod mene su, šerife. Odviše su dobri da bismo ih bili pokopali zajedno s pokojnikom. — govorio je Randisi, pedesetogodišnjak, koji je djelovao mnogo mlade. — Želite li ih vidjeti?

— Ne, nije potrebno, Joe. Zadržite ih. Više me zanimaju meci što su izvađeni iz Colbyjeva tijela. Zna li slučajno što se s njima dogodilo?

Čovjek se namršti dok se prisjećao prošlih događaja.

— Ja sam uzeo revolvere, šerife. Pretpostavljam da je liječnik uzeo metke. On ih je izvadio...

— S njim sam već razgovarao, Joe. Kaže da ne zna gdje su. Tko bi to mogao znati?

Joe sliježe ramenima.

— Oprostite, šerife, ali ne pada mi na um nitko tko bi to mogao znati. Da je šerif imao pomoćnika...

— Prokletstvo, tako sam želio vidjeti te metke — izjavih razočarano. — Jeste li ih vi ikada vidjeli, Joe?

— Bio sam prisutan kad ih je liječnik izvadio. Čekajte da promislim. Jedan je metak bio neoštećen. Kalibra 44, mislim.

— To mi ne pomaže mnogo, no ipak vam hvala.

Kalibar je bio čest i suviše uobičajen da bi mi mogao pomoći, ali nisam mogao za to kriviti ovog čovjeka.

— Žao mi je, šerife.

— Ne smeta ništa, Joe. Hvala na trudu.

— Šerife, biste li mi dopustili da pogledam vaš revolver? — upita Joe.

Rijetko kada vadim revolver, pogotovu ne zato da bih ga stavio u ruke drugom čovjeku, ali nisam mogao odbiti njegovu molbu. Znao sam da kao i ja voli i cijeni kvalitetno oružje. A na svoj sam kolt bio osobito ponosan.

— Svakako — rekao sam i pružio mu revolver.

— Čudno — mrmljao je Joe. — Ne znam što sam očekivao, ali ovaj izgleda kao svaki kolt... pa ipak, nekako je drukčiji. Čvrsto tijelo, izvrsna ravnoteža. Smijem li ga isprazniti?

— Samo naprijed.

Izvadio je metke na dlan, zatim povukao obarač.

— Sjajno! Imate prvorazredan revolver, šerife — izjavi vraćajući mi ga ponovo napunjenog.

— Mnogo znači kad mi to kaže stručnjak poput vas — uzvratih. — Hvala, Joe, i do videnja.

Čini se da mi ne preostaje ništa drugo nego da nastavim sa započetom praksom, razmišljao sam razočaran ishodom razgovora, i natjeram ubojicu da pokuša ukloniti mene. I da se pri tom nadam da će me ponovo promašiti, a za sobom ostaviti neki trag.

Kako bih to postigao, moram se držati grada i ne dati nekome priliku da me ustrijeli i nestane na otvorenom.

XXI

Dva mjeseca poslije moga dolaska u Avalon je stigao i Warren Murphy. Nisam ga nikad prije vidio, ali sam čuo za njegov kolt .44 i zeleni šal oko vrata.

Pitanje je što će poznati revolveraš u malome Avalonu? Je li samo u prolazu ili je došao obaviti neki posao? Koji? Je li u vezi sa mnóm?

Dok sam ga promatrao kako prilazi salunu »Black Saddle«, razmišljao sam da li bih mu prišao i izazvao ga kao Barstowa i njegove momke. Znao sam da je Murphy mnogo tvrdi orah. On ne bi uzmaknuo i vjerojatno bi došlo do dvoboja u kojem bi jedan od nas morao poginuti. Istini za volju, nisam bio spreman ubiti čovjeka samo zato što je dojahao u Avalon. Odlučio sam da na nj motrim izdaleka.

Nakon nekog vremena Murphy je izišao iz saluna i krenuo prema konjušnici. Visok muškarac kose boje pijeska i ridih brkova privlačio je poglede prolaznika, a konj nije bio ništa lošiji od jahača.

Okrenuo sam se i ušao u svoj ured. Ako je došao zbog mene, Murphy je u prednosti. Došao je da me ubije, a ja njega želim živog, jer mi mora odati tko ga je unajmio. Morat ću se s njim suočiti, ali ne pred publikom. Nasamo ćemo moći porazgovarati dok bi nas pred ljudima ponos jamačno u tomu spriječio.

Odlučio sam posjetiti ga u hotelu. Prije nego što sam krenuo, ušao je Warner.

— Jeste li vidjeli tko je ujahao u grad? — upita čim je ušao.

— Jesam — odvratim mirno. — Cijeli ga je grad vidio.

— Znate tko je to?

— Znam.

— Što namjeravate poduzeti?

— Ništa. Radit ću svoj posao kao i dosad, a vama predlažem da se brinete za svoj... ako ne želite preuzeti moj — dobacim podsmješljivo.

Nekoliko je trenutaka zurio kroz prozor, a zatim podigne obje ruke kao da se predaje.

— Dobro, šerife. Radite svoj posao kako znate. — Stajao je još trenutak pokraj vrata, kao da očekuje hoću li nešto reći, a zatim bez riječi izade.

Warner zasigurno nije jedina osoba u gradu koja će biti razočarana mojim držanjem, pomislio sam podrugljivo. Većina ljudi očekuje da s Murphyjem postupim kao i s Barstowom.

Razlog više da to ne uradim.

XXII

Desetak minuta nakon Warnerova odlaska posjetila me J. T. Archer.

— Pusti me da pogodim — rekao sam čim je ušla, još srdit nakon Warnerova posjeta — želiš mi reći da je Irski Revolveraš upravo dojahao u grad.

Zbunjeno me pogleda.

— Za ime svijeta, o čemu govoriš?

— Nema veze — odvratim pokunjeno. — Zašto si došla?

— Sjećaš li se povratka s Tobinova prijema? Rekao si da pričekam s pričom o Gunsmithu?

— Tako je.

— Obećao si da ćeš mi reći kada mogu objaviti intervju — pogleda me bespomoćno — a otada je prošlo dosta vremena. Jesi li zaboravio na mene?

— Nisam — promrmljam osjetivši krivnju.

— Nadao si se da ću ja zaboraviti?

— To zapravo i nije bio intervju — podsjetim je pomalo nervozno.

— Znam. Samo smo razgovarali. Obećajem da te neću iznevjeriti. Obja-

vit ću to kao posve neformalan razgovor s Clintom Adamsom.

Neko sam vrijeme razmišljao, izbjegavajući njezin pogled pun iščekivanja.

— Dobro, J. T. — rekao sam naspoljetku i ustao. Možeš objaviti priču.

Djevojka skoči i ovije mi ruke oko vrata.

— Oh, Clinte, hvala ti! Hvala!

Spustila je nježan poljubac na moj obraz, ali ja se nisam time zadovoljio. Ne ispuštajući je iz zagrljaja, snažno pritisnem usnice za njene, podatne i meke. U početku se pokušala oduprijeti, a zatim se čvrsto privila uza me milujući mi rukama vrat i glavu. Poljubac je trajao cijelu vječnost, tako nam se barem činilo.

J. T. je prva došla k sebi.

— Bit će bolje da podem napisati priču — promrmlja zadihano. — Pokazat ću ti je prije objavljivanja.

— Dobro. — Nerado sam je ispustio iz ruku.

— Hvala, Clinte — promuca ona nesigurno dok se okretala prema vratima.

— Ne zahvaljuj! prekinem je sa smiješkom. — Platit ćeš mi to.

— Molim?

— Večera — podsjetih je. — Zar si zaboravila?

— Oh, da! Večera — šapne jedva čujno, ne odvajajući pogled od moga.

— Večeras.

— Dobro — izusti drhtavo. — Večeras.

— Doći ću po tebe. U osam sati.

— U ured. Bit ću tamo. Pisat ću članak. — Uzmicala je natraške, pogleda prikovana za moj sve dok nije ledima udarila u vrata. Zatim se okrene i istrči na ulicu.

Nasmiješim se. Doimala se neobično ljupko onako rumena od stida. Još osjećam ukus njenih mekih usana, pomislim obuzet sve većim

nestrpljenjem. Večeras! Večeras ćemo oboje dobiti ono što želimo.

XXIII

Avalon ima dva hotela, a Murphy je za svoje prebivalište odabrao manji. Tražio je sobu s pogledom na ulicu. To sam saznao od recepcionara. Ništa više.

Ni od konjušara nisam saznao mnogo.

— Rekao mi je da se pobrinem za njegova konja.

— Je li to sve?

— Nisam ga se usudio ništa pitati, šerife.

— Hvala, Jed.

— Je li on doista Murphy, Irski Revolveraš? — upita konjušar oklijevajući.

— Da — odvratim kratko.

— Pitam se što traži u našem gradu.

— Uskoro ćemo saznati.

— Hoćete li ga izazvati na dvoboj, šerife? — Starčeve su oči sjale od iščekivanja.

— Namjeravam s njime porazgovarati.

— Nije ovdje. Morat ćete se zadovoljiti sa mnom — reče hineći žaljenje.

— A da sam rekao kako mi je potreban trgovac? — izazivao sam je.

— Ni tada ne bi bio ovdje. — Žena sliježe lijepim ramenima.

Na sebi je imala prljavu pregaču, a zbog svoje bi ljepote trebala nositi večernju plesnu haljinu, pomislim prelazeći pogledom preko njena lika. Možda zato ne voli Avalon ni svoga muža. Ova žena želi mnogo više od onog što joj ovaj grad i muž mogu pružiti.

Sudeći po njenu pogledu, očito je da nešto želi od mene.

— Mogu li znati gdje vam je muž?

— Prije pola sata je pošao u banku. Sigurna sam da će se uskoro vratiti. Možete ga pričekati u njegovom uredu. — Odgurne zavjesu s vrata što vode u susjednu sobu. — Dodite, po-vest ću vas onamo.

Unatoč glasu razuma razuma pošao sam za njom.

Na trenutak smo se nijemo promatrali, a zatim obojica prasnemo u smijeh.

— Teško je to s nadimcima, zar ne?

— Tako je, šerife. Sada mi recite zašto ste došli. O čemu želite sa mnom govoriti?

— Oh, zanima me što vas je privuklo u Avalon — dobacim nemarno.

— Ništa osobito, ako mi vi ne biste nešto preporučili.

— A to nipošto neću — odgovorim ozbiljno. — Znači, samo ste u prolazu?

— Tako je. — Našapunanom je spužvom prelazio preko nadlaktice lijeve ruke.

— Niste došli ovamo poslom? — nastavim.

Na trenutak je prestao sapunati ruku i pogledao me u oči.

— Kakvim poslom?

— To ja vas pitam. Kakav vas je posao doveo ovamo, Murphy?

Revolveraš odmahne glavom.

— Nikakav. Trenutno sam bez posla, šerife.

— Nadam se da je tako, Murphy.

— Možete me zvati Murph.

— Dobro, Murph. Upamtite: držite revolver u koricama dok ste u mome gradu.

— Svakako, šerife. Ne bojte se.

Okrenem se prema izlazu.

— Adamse — pozva me.

— Da?

— Niste se valjda uplašili?

— Čega?

— Da sam došao ovamo kako bih vas ucmeкао — reče on lukažno.

— Ako ste zato došli — otpovrnem mirno — onda ste vi taj koji se treba bojati. Upamtite to!

Hoću.

XXV

Poslije kupanja Murphy je otišao u »Black Saddle« i tamo proveo ostatak večeri kartajući.

Kad sam ušao u redakciju »Zvijezde Avalona«, J. T. je sjedila za stolom glave nagnute nad članak koji je još pisala.

— Kako ti ide? — dobacih već s vrata.

— Što? — Djevojka me iznenadeno pogleda. — Nisam te čula. — Očigledno — podrugnem se blago.

— Dobro napredujem — nasmiješi mi se toplo. — Pričekaj još samo pet minuta, molim te.

— Svakako.

Promatrao sam je dok je pisala. Ruka joj je naprosto letjela papirom. Plava kosa mirisala je po šamponu, a njezinu ljepotu nije umanjila ni pregača umrljana tintom.

— Gotovo! — Trgnuo sam se i upitao:

— Smijem vidjeti?

— Ne, ne smiješ — odbila je odlučno. — Moram još jednom pročitati članak. Noćas. Vidjet ćeš ga tek kad ga ispravim.

— Dobro, kako kažeš — rekao sam poslušno. — Sada požuri: umirem od gladi.

Dok sam je čekao na nogostupu ispred kuće, razmišljao sam o Calu. Je li i on one večeri čuo zvuke glasovira što dopiru iz saluna »Bonita Linda«? Da li se napadač s njime suočio ili mu je pucao s leđa? Jamačno je napadača bilo više. Možda mu je jedan prišao i izazvao ga da puca, a ostali su mu pucali u leđa?

Ako bijaše tako, Cal je morao raniti napadača. Drugo je pitanje koliko je rana bila ozbiljna. Moram postaviti nekoliko pitanja i mladoj novinarki. Možda je ona nešto zapazila.

— Nešto si se zamislio — začujem njezin nježan glas na uho. — Čuješ li ovo? — nastavi J. T.

— Što? Glasovir?

— Druge zvukove.

— Ne čujem ništa osim glasovira — promrmljam zbunjeno.

— To je ono o čemu govorim. — Nasmijala se ona. — Zahvaljujući tebi u gradu nema ni pucnjave ni tučnjave. Tebi je trebalo samo dva mjeseca da zavedeš red, a Calu četiri — doda zamišljeno.

— To je zato što sam dvostruko stroži — odvratim ozbiljno — jer želim otkriti ubojicu.

— Ili ubojice — ispravi me ona. — Izlažeš se opasnosti nudeći se ubojici kao mamac. Nije li tako? — Pogleda me iskosa, ne krijući zabrinutost.

— Mislio sam da nema više pitanja s obzirom da je članak napisan — pokušao sam se našaliti.

— Odsad postavljam pitanja iz osobne znatiželje — izjavi ona svečano.

— Kamo ćemo na večeru?

— U gostionicu gospode Olsen. Tamo je hrana izvrsna.

— Nisam nikada tamo bio.

— Nećeš ni večeras stići onamo — zaprijeti mi ona — ako ne odgovoriš na moja pitanja.

— Razgovarat ćemo usput — rekao sam poslušno.

Ispreplela je ruku s mojom i nježno me pogledala.

— Dakle?

— Dobro — promrmljah. — Ne bojim se ubojice, uvjeren sam u svoje sposobnosti, a osim toga ja nisam detektiv nego šerif koji obavlja svoj posao na jedini način na koji to umije. A

to znači da moram natjerati ubojicu da zagrije mamac i izide na svjetlost. Ili se nekako oda.

— Ako te pri tom ubije?

— To bolje za nj — sliježem ramenima. — Ako promaši, imat ću priliku da ga uhvatim.

— Da ga ubiješ?

— O tome nisam razmišljao — priznam. — To će ovisiti o okolnostima...

— Zar ne namjeravaš na nj pucati?

— Ne.

Gospoda Olsen je bila dobrodušna punašna pedesetgodišnjaka godišnjakinja koja je majčinski nahranila izvrsnom piletinom u umaku, svježim biskvitom i mirisnom kavom skuhanom na poseban način.

— Imam i ja za tebe jedno pitanje — obratim se djevojci nakon ukusne i obilne večere.

— Osobno? — lice joj zasja.

— To dolazi poslije — nastojao sam ublažiti razočaranje.

— Oh, poslovno?

— Tako nekako.

— Pitaj.

— Sjećaš li se da li je tko nestao iz grada pošto je Colby ubijen?

— Moram razmisliti. Sada se ne mogu sjetiti nikoga. — Još je neko vrijeme razmišljala, a zatim bespomoćno odmahne glavom. — Ne ide. Javit ću ti čim se prisjetim.

— Dobro.

Zaustio sam da kažem kako više nemam pitanja, ali mi iznenada padne na um još jedno.

J. T. kao da mi je pročitala misli.

— Još jedno, zar ne? — upita tobože ljutito.

— Samo jedno — odgovorim s prizvukom isprike.

— Čekam.

— Znaš li slučajno što se dogodilo s mecima koji su izvađeni iz Colbyjeva tijela?

— Žao mi je, Clinte, ali ne znam. Je li to važno?

— Meci bi mi mogli nešto otkriti.
— Opazivši da me upitno pogleda, nastavim: — Na primjer, tko je ubio Cala. I koliko je ljudi bilo. Čudno je da se nitko ne sjeća... ili se ne želi sjetiti... što se zbilo s mecima — promrmljao sam zamišljeno. — Znam samo to da je jedan bio kalibra .44.

— Zar ti to ne može pomoći?

— Barem polovica ljudi u gradu nosi oružje kalibra .44. Jedino bih mogao provjeriti jesu li i braća Lucas i Polk među njima.

— Zašto baš oni?

— Lucasovi sebe smatraju revolverašima, a Polk to jest.

— A što je s čovjekom koji je danas stigao u grad?

— Taj nije bio ovdje prije tri mjeseca, nije li tako?

— Nije. Ali što želi ovdje sada?

— Ne znam. Nije mi htio reći.

— Razgovarao si s njime? — iznenadi se ona. — Svi su mislili...

— Znam što su svi mislili — prekinem je, a zatim joj ispričamo svoju posjetu hotelu. J. T. nije mogla odoljeti smijehu kad je čula da sam revolveraša zatekao u kadi.

— Oh, kakav bi to članak bio... — promrmlja s uzdahom

— Članak? — Ako to objaviš, dogodit će se jedno od slijedećeg — primijetim ljutito. Ili će Murphy umrijeti, ili...

— ... ti — završi ona umjesto mene.

— Tako je.

— Ne brini. Neću ništa napisati. — Nježno me pogladi po ruci. — Umrla bih da ti se nešto dogodi — Glas joj zadršće.

— Hvala...

— Idućeg trena u prostoriji zavlada pakao.

Gospoda Olsen je nosila poslužavnik s novom kavom kad ju je pogodio metak. Najprije sam čuo kako se stakla rasprsla i odmah sam se bacio na

pod i za sobom povukao J. T. Užasuto sam promatrao kako se tijelo vlasnice restorana grči, a prijazan smijesak ustupa mjesto užasnoj grimasi bola i straha.

XXVI

— Oh, nebesa! — uzvikne J. T.

— Ostani tu gdje jesi! — upozorim je oštro. Izvadim revolver i koristeći se prevrnutim stolom kao zaklonom otpužem do vrata. Na trenutak sam se uspravio, a zatim ponovo bacio na tlo. Opazio sam bljesak, zatim začuo pucanj. Dolazio je s krova zgrade preko puta restorana.

Otkotrljao sam se na nogostup, a zatim munjevito pretrčao ulicu. S krova su se čuli koraci. Prepostavljajući da napadač bježi prema stražnjem dijelu zgrade potrčao sam kroz vrt.

Stigao sam upravo u trenutku kad se čovjek spuštao s krova. Na trenutak je izgubio ravnotežu i pao na zemlju.

— Stani, pucat ću! — viknem. Nisam mu mogao vidjeti lice, ali on je vidio moje i nanišanio.

— Do vraga, spusti pušku! — krijnem.

Istodobno i opalim, jer sam znao da nemam izbora. Pogodio sam ga oba puta. Trenutak zatim stropoštao se licem i udari o zemlju.

— Prokletstvo! — promrmljam i otrčim do čovjeka da vidim je li živ. Hoće li mi moći barem odati ime nadlogodavca, upitao sam se u tom trenutku. Međutim, prije nego što sam mu posve prišao znao sam da je mrtav. Unatoč mraku prepoznao sam napadača.

Bio je to Tom Lucas.

XXVII

Kad sam se vratio, u restoranu sam zatekao samo J. T. Zurila je u ubijenu gospodu Olsen.

— Dodi! — povukao sam je za ruke.

— Mrtva je, Clinte — šapnula je nečujno.

— Znam, draga. Dodi, odvest ću te kući.

— Neću kući. Moram u ured pripremiti sutrašnje izdanje.

— Moraš se odmoriti.

— Ne mogu — ne moraš me pratiti, Clinte — izusti ona umorno. — I ti imaš posla.

— Poći ću s tobom — ostao sam pri svome.

Dok smo prolazili ulicom, opazimo da tri muškarca nose Lucasovo tijelo.

— Tko je to bio, Clinte?

— Tom Lucas.

— Tom? — Djevojka uzdahne. — Zajedno smo odrasli — promrmlja s tugom.

— Želiš li da uđem s tobom? — upitao sam.

— Ne, nije potrebno.

— Žao mi je što se ovo dogodilo. Kad si god sa mnom, netko pokušava na mene pucati...

— Drago mi je što te nije pogodio — promrmlja drhtavo, položio mi ruke na grudi, i utisne nježan poljubac na usne. — Žao mi je što nam je upropastio večer.

— Bit će ih još.

— Tako je. Laku noć, Clinte!

Pošto sam se oprostio s djevojkom, krenem do pogrebnika Dodsona i tražim da mi preda Lucasovo oružje.

Bio je to kolt kalibra .36. Iz njega nije pucao. Puška bijaše vinčesterka, model 1866.

Ostavio sam Lucasovo oružje na stolu u svom uredu. Zatim, skidajući pojas sa svojim revolverima, krenem u sobicu u kojoj sam odnedavna spa-

vao. Iz sobe je dopirala svjetlost. Možda me unutra netko čeka. Na primjer Hutch Lucas, za slučaj da mu brat promaši metu.

Lagano pokrenem kvaku i zatim naglo odgurnem vrata, držeći u svakoj ruci po jedan revolver.

Moj kasni posjetilac nije bio Hutch Lucas nego Genie Warner.

— Zdravo! — rekla je tiho.

Sjedila je na mome krevetu, a ras-kopčala košulja izdašno je otkrivala njezine velike grudi.

— Gospodo Warner...

— Genie — ispravi me ona meko.

— Nećete me valjda ustrijeliti?

Zbunjeno pogledam oružje u svojim rukama, a zatim ponovo nju. Čini se da nije imala oružja... osim tih golemih grudi.

— Oprostite — promrmljam i spustim oružje. — Nisam znao da ste to vi.

— Sada, kada znate, jeste li razočarani? — Pogleda me izazovno.

— Ne ponašajte se tako, Genie — ukorim je blago. — Niste vi taj tip žene.

Pogled joj otvrdne.

— A kakav sam ja tip, šerife Adams?

— Lijepa i senzualna. Gospodo Warner, uvjeren sam da imate nešto na umu, premda ne znam što.

— Vas.

— Molim?

— Vi ste mi na umu... neprekidno.

— Hajde, Genie...

— Govorim ozbiljno, Clinte... smijem li vas zvati Clinte?

— Dakako.

— Došla sam ovamo samo zbog vas.

— Ustane i pride mi bliže, razmaknuvši košulju i razotkrivši bujne grudi. Oči su joj požudno sjale.

— Prokletstvo! — promucam. Znao sam da bih se morao oduprijeti izazovu, ali nisam. Ruke mi i protiv volje

polete prema ženi koja me čekala, uzdrhtala od strasti...

— Bilo je divno — mrmljala je Genie Warner poslije, dok je navlačila odjeću.

Da, ova lijepa senzualna žena umije ugoditi muškarcu, pomislim ispunjen protivurječnim osjećajima. Zadovoljstvo se miješalo s kajanjem, žaljenjem što na njenu mjestu nije bila J. T. Bio sam ljut što je nisam odmah poslao kući, što nisam bio dovoljno snažan da joj se oduprem i vratim je mužu.

— Laku noć, šerife! — trgne me iz misli njezin promukao glas.

Osjetio sam kako mi u ruku gura malu papirnatu vrećicu. Trenutak zatim nestala je iza vrata.

Kad sam se pribrao od iznenađenja, istresem sadržinu vrećice na dlan. Zapanjeno sam zurio u četiri komada metala, tri deformirana i jedan neoštećeni metak kalibra .44.

Genie Warner mi je dala četiri metka koja su ubila Cala Colbyja.

XXIX

Odvojim identificirani metak, a ostale stanem pažljivo proučavati. Trebalo mi je više od sata kako bih ustanovio da je jedan od metaka kalibra .44, a preostala dva .36. Sjetih se da je Tom Lucas posjedovao kolt .36. To znači da je prilikom ubojstva šerifa Colbyja bio prisutan barem jedan od braće, ako ne i obojica.

Počeo sam razmišljati što moram sada uraditi. Trebao bih saznati na koga je Colby potrošio svoj metak. Toma, njegova brata, revolveraša Polka ili nekog četvrtog?

Tko je prije nekoliko mjeseci bio ranjen? Što se tiče Toma poći ću do pogrebnika i pregledati leš, ali sa Hutchem i Polkom će biti teže.

Doduše, Hutchu ću lako pronaći. Čim čuje da sam ubio Toma, oborit će se na mene. Zatim ću potražiti Polka, razrađivao sam dalje plan u svojoj glavi.

Naposljetku se bacim na krevet.

— Obavio sam dio onoga na što sam se zarekao — promrmljao sam poluglasno gledajući strop. — Nakon dva mjeseca traženja pronašao sam i kaznio jednog od tvojih ubojica, Colea, a uskoro ću i ostale.

XXX

Tom Lucas je ležao nag na stolu. Bilo je više nego očito da su dvije svježije rane na njegovim grudima jedine koje je ikada zadobio.

— Hvala, možete ga pokriti — dao sam znak pogrebniku Dodsonu i krenuo prema izlazu.

Razmišljajući o sljedećem potezu, zaključim kako bi najbolje bilo da ponovo porazgovaram s Murphyjem. Možda on poznaje Polka koji se za ova dva mjeseca nije nijednom pojavio u gradu. Što se tiče Hutchu, znao sam da će uskoro on mene potražiti.

Budući da je restoran gospode Olsen bio zatvoren, zajutarkovati se moglo samo na jednom mjestu. Zaputih se onamo.

Bio sam kod treće šalice kave kad se Murphy napokon pojavio.

— Smijem li vam se pridružiti, šerife?

— Svakako, Murph — odvratim ljubazno i ponudim ga kavom.

— Drago mi je što niste ozlijeđeni — reče dok je točio kavu.

— Nisam, zaštitila me gospoda Olsen. Uboga je žena ubijena umjesto mene — rekoh sa žaljenjem.

— Njezina nesreća, vaša sreća.

Nisam se s tim slagao, ali mu to nisam rekao.

– Murph, vi i ja poznajemo većinu ljudi koji slove za dobre revolveraše – započeo sam oprezno.

– Bit će da je tako – suglasio se.

– Jeste li ikada upoznali čovjeka imenom Polk?

Murphy se namršti, a zatim mu se lice razvedri.

– Rido, visok s brkovima? Malo mladi od mene?

– To je on.

– Ne znam ga dobro. Vidio sam ga samo nekoliko puta, i to ne u akciji. Zašto pitate o njemu?

– Vidio sam ga u gradu prvoga dana kad sam ovamo stigao, ali otad kao da je u zemlju propao.

– Možda je otputovao.

– Ne vjerujem. Je li odista brz?

– Čuo sam da je bio brži od Jimmyja Lamba – odvrati Murphy.

Znao sam da Lamb nije revolveraš poput Hickoka, ali je važio za jednog od dobrih.

– Poznavali ste Jimmyja?

– Jesam. Toga čovjeka nije bilo lako ubiti, rekao bih?

– Hoćete li se morati boriti s tim Polkom?

– Ne znam – promrmljao sam oklijevajući. – Ovisi o razvoju događaja.

– Obavijestite me ako dođe do dvoboja. Rado bih vas vidio na djelu.

– Da odmjerite protivnikovu snagu?

– Još mislite da sam došao ovamo zbog vas? – primijeti on podsmjeshljivo.

– Iskreno rečeno, ne mislim ništa.

– Rado bih vas uvjerio da nisam ovdje zbog vas.

– To je bar lako. Dovoljno je...

– ... da napustim grad – nadopuni me on, a kad sam kimnuo nastavi: – Uskoro i hoću. No, sada mi je još potreban odmor. Ne brinite, šerife, neću vam praviti nepravilike.

– Nadam se da nećete, Murph. Dobar tek! – S tim riječima ustanem i napustim restoran.

Odlučih svratiti do J. T., ali me u toj namjeri spriječi jedan glas iza leđa.

– Šerife!

Okrenuo sam se na peti i ugledao ga kako stoji nasred ulice i čeka da umre.

Bio je to Hutch Lucas.

– Ubit ću vas, šerife – dobaci mu bijesno. – Ubili ste mi brata, a ja ću vas.

– Slušaj sinko... – počeo sam blago.

– Izidite na ulicu – zareža poput ranjene zvijeri.

– Nisam ti želio ubiti brata, Hutch, niti želim ubiti tebe – govorio sam dok sam mu se lagano približavao. – Hajdemo negdje na piće, pa ću ti sve objasniti, pristaješ li?

– Nema nikakvog objašnjavanja, Adams! – povikao je spuštajući ruku prema koltu. – Ja ću te naprosto ubiti.

– Hutch, želim razgovarati s tobom o šerifu Colbyju...

Prokleta budala, nije me htio slušati, nego je posegnuo za revolverom. Nisam imao izbora. Moja je reakcija bila nagoniska i munjevita, a rezultat porazan za Hutchu.

Pao je kao pokošen. Pogodak je na žalost bio suviše precizan.

Okrenuvši glavu prema restoranu, ugledam Murphyja na do vratku. Sve je vidio, dakako. Pritrčao sam Lucasu i raskopčao mu košulju. Murphy me pratio u stopu.

– Vidim da nisu pretjeravali kad su pričali o vama. – U njegovu se glasu osjeti nov prizvuk poštovanja.

– Da – otpovrnem rastreseno, pažljivo promatrajući mladićeve grudi.

– Što gledate? – Murphy čučne do mene. – Pogodili ste ga posred srca. Mladić je mrtav.

— Znam — I dalje sam pregledavao gornji dio pokojnikova tijela. — Tražim ožiljak stare rane.

— Zašto?

— Nije važno.

Ustao sam siguran da šerif Colby nije pogodio ni Hutchu.

— Strašni ste, šerife — još jednom mi se obrati Murphy. — Ako vam moja pomoć nije potrebna, rado bih završio zajutrak.

— Hvala, Murph, naći ću dobrovoljce koji će prenijeti ovog nesretnika do pogrebnika.

Pošto sam sredio stvar s Dodsonom, zaputim se prema uredu J. T. Ugledao sam je izdaleka na nogostupu. Mahnuo sam joj rukom, ali ona me samo okrnula pogledom i bez riječi ušla u ured.

Što joj je, pomislim začudeno i osjetim zebnju oko srca.

XXXII

Grady je sjedio za svojim stolom, nagnut nad pločom sa slovima, a vrata djevojčine sobe bijahu zatvorena.

Ne osvrćući se na starca, odlučno krenem prema njima.

— Imam posla, šerife...

— Šerife? — Podignem obrve, a na čelu mi se ureza bora. — Mislio sam da smo odavna prešli takav način oslovljavanja, J. T.

— Žao mi je — izbjegavala je moj pogled. — Moram pripremiti list za tisak.

— Otkud najednom takva hladnoća?

Djevojka baci olovku na stol i bijesno me pogleda.

— Slušaj, drago mi je što sinoć nisi ubijen — reče dršćući od gnjeva — ali sada imam posla...

— J. T., došao sam samo vidjeti kako si nakon prošle noći...

Koje prošle noći? — prekine me ona razjareno položivši ruke na kućne stolice. — Koje prošle noći, Clinte? — ljudi su joj se nadimale, a oči sjale srdžbe.

— Kako to misliš? — pitao sam zbunjeno.

— Jesi li došao vidjeti kako se osjećam nakon večere kod gospode Olsen? Ili misliš na ono što se dogodilo kad sam došla u tvoj ured poslije tuga?

— Došla si u moj ured noćas... nakon što sam te ostavio ovdje? — mucao sam, osjećajući se sve gluplje.

— Tako je — odbrusi ona. — Vrata su bila zaključana. Kucala sam ali si bio odviše zauzet da bi me čuo. Pošla sam u šetnju, a zatim sam došla ponovo. Morala sam — glas joj utihne — naprosto sam morala biti s tobom noć... A tada sam vidjela nju!

— Nju?

— Znaš koga — reče oštro. — Nju! Gospodu Warren! Trebao si mi reći da voliš starije žene, Clinte... hoću reći žene svojih godina! — dometne ruku obno.

— J. T.!

— Zar misliš da nisam shvatila što znači onaj zadovoljan izražaj njezina lica? Nalikovala je mački koja je poljubila kanarinca — nastavila je prkosno, obraza zajapurenih od bijesa.

— J. T.!

— Naposljetku, ja sam žena, znaš...

U dva koraka sam se našao kraj nje, zgrabio je u naručaj i poljupcem začepio usta. Nekoliko se trenutaka opirala poput razbješnjele lavice, a zatim su se meke mlade usne rastvorile pod pritiskom mojih, a ruke joj se ovile oko moga vrata.

Kad smo se napokon odvojili, bila je još zadihana od poljupca, pa sam iskoristio priliku.

— J. T., mogu ti objasniti što se dogodilo sinoć. Pogrešno misliš, draga — počeo sam nježno.

— Kako znaš što ja mislim? — promuca ona dolazeći do daha.

Umjesto odgovora gurnem ruku u džep i izvadim metke, pa ih položim na stol.

— Gospoda Warner došla je noćas k meni da ih donese.

Neko je vrijeme zurila u metke, a zatim podigne pogled prema meni. U praskrasnim očima zrcalilo se neizgovoreno pitanje.

— Reklo bi se...

— Reklo bi se da su ovo meci koji su ubili Cala Colbyja — završio sam umjesto nje.

— Identificirao si ih? — upita zu-reći u metke.

— Jesam. Dva su ispaljena iz revolve-
ra kalibra .44, dva .36.

— Siguran si?

— Kalibar .36 je provjeren. Maločas je poginuo i drugi ubojica šerifa Colbyja.

— Misliš da su bila trojica?

— Najmanje.

— Dobro — uzdahne i pogleda me ne krijući nelagodu. — Žao mi je što sam bila onako gruba. Dugujem ti ispriku... Mislila sam...

— Znam što si mislila i ne ljutim se — velikodušno odmahnem rukom.

— Znači, misliš da ih je bilo više od trojice? — J. T. se ponovo vrati na ubojstvo Colbyja.

— Nisam siguran. Znam da je Cal ispalio jedan metak, a sumnjam da je promašio. Moguće je da je te noći ustrijelio ili ranio četvrtoga čovjeka. Taj četvrti, ako je opalio, mogao je promašiti. U tom bi slučaju njegov metak još trebao biti u blizini mjesta ubojstva.

— Hoćeš li ga potražiti?

— Hoću, čim se uvjerim da je između tebe i mene sve kako valja — rekoh obješenjački i pogladim je po licu.

Obrazi joj se nježno zarumene, a oči zablistaju poput zvijezda.

— Sve je dobro... odlično, Clinte — promrmlja ljupko se smiješeći.

Zatim lagano privuče moju glavu i utisne mi vruć cjelov na usta. Zadrž-
ćem od uzbuđenja. U ovoj se djevojci krije neslućena strast i vatra.

— Clinte?

— Hmmm?

Ne odvajajući usne od mojih, nastavila je šaputati:

— Od koga je Genie Warner dobila metke?

— Što?

Naglo odvojim lice od njena.

— Metke... tko joj je dao metke? — ponovi J. T.

— Prokleta budala! — uzviknem za sebe.

— Što se dogodilo?

— Kako sam mogao biti tako glup?

— Nisi je pitao?

— Ne, do vraga — priznam pokunjeno. — Nisam.

XXXII

Ostavio sam J. T. rekavši da ću doći po nju te večeri i otišao s obećanjem što se zrcalilo u njenim očima nagovještavajući ono što će se dogoditi poslije večere.

Genie Warner mi mora objasniti od koga je dobila metke. Ako joj ih je dao muž, morat će se vraški potruditi da mi objasni zašto ih je od mene krio.

No prije no što pođem do Warnerovih, odlučio sam pregledati mjesto zločina.

— Želite li da vam osedlam konja šerife? — Jed mi pohita u susret.

— Ne, htio bih samo pregledati vrata konjušnice.

Starac me začudeno pogleda, ali ne reče ništa.

Zamicao je za ugao kuće kad sam ga pozvao.

— Jede, poznaješ li Polka?
— Svakako.
— Drži li on konja ovdje?
— Da, kad je u gradu.
— A je li sada?
— Nije. Hoću reći, barem njegov konj nije u staji.

— Znaš li gdje živi?
— Ne znam, šerife. Odlazi i dolazi kad mu se sviđa. Samo — starac se zamisli — otkako ste stigli ovamo veoma ga rijetko vidam. Čini se da vas ne kloni.

— I ja tako mislim — suglasio sam se iako nisam tako mislio. — Hvala ti, Jede.

Pažljivo sam pretražio vrata i sva mjesta u blizini onoga na kome je pao šerif Colby. Pronašao sam dosta rupa od metaka ali nijedan metak. Pretražio sam čak i tlo, ali bez rezultata. Tri mjeseca su prošla otkako je Cal ubijen, a za to je vrijeme ovuda prošlo bezbroj nogu i kopita i mala je vjerojatnost da bi se metak zadržao u tlu čak i da se tamo bio zario.

Naposljetku se zaputim prema Warnerovu dućanu. Polk mi nije izlazio iz misli. Budući da nijedan od braće Lucas nije bio ranjen, ostao je još on. Osim prvog dana moga boravka u Avalonu toga čovjeka nisam vidio. Siguran sam da me ne izbjegava zato što me se boji, kako to misli naivni Jed. Jamačno mu je netko naložio da se drži po strani. Ako otkrijem tko je nalogodavac, otkrit ću Calova ubojicu, pomislim i glasno uzdahnem. Čini se da se neprekidno vrtim u krugu.

— Dobro jutro, šerife! — pozdravi me Genie, koja je stajala iza tezge.

— Moglo bi se reći da je dobro — rekao sam nemarno.

— Čula sam da ste već imali jedan okršaj. Drago mi je da niste ranjeni.

— Hvala.

Frank Warner se pojavi na vratima.

— Dobro jutro, šerife! Čujem da ste sinoć i jutros imali uzbudljive doživljaje.

— Da. Braća Lucas su me pokušala ubiti.

— I obojica, kako vidim, promašila.

— Dobro vidite. — Nisam mogao da ne budem podrugljiv.

— Sramota! Bili su to dobri momci dok su bili mladi...

— Lucasovi su ubojice, Warnere — odrezah oštro. — Obojica su sudjelovala u ubojstvu šerifa Colbyja.

— Doista — Čovjek se namršti. — To znači da ste ostvarili ono što ste naumili, nije li tako?

Dok je to govorio, pogled mu je počivao na ženi, pa sam se pitao što mi tim riječima zapravo želi reći.

— Samo djelomično — ispravim ga odlučno. — Moram pronaći još jednog ili dvojicu sudionika.

— Hoćete reći da su Colbyja ubila četvorica ljudi?

— Čini se da je tako.

— To znači da ćete još neko vrijeme nositi tu značku.

— Može biti.

Zurili smo netremice jedan u drugoga, oba čekajući da onaj drugi ode.

— Trebate li još nešto, šerife? — upita Warner naposljetku.

— Morao bih kupiti neke sitnice, Warner. Nemojte dopustiti da vas zadržavam ako imate posla.

— Nemam — reče on hladno, a zatim se okrene ženi. — Nadam se da ćeš se pobrinuti za šerifa, draga. — Rekavši to, nestane iza vrata svog urada.

— Što ovo znači? — obratim se Genie.

— Sinoć smo se posvadali. Misli da sam noćas bila s tobom.

— Budala! — izjavih, a zatim oboje prasnusmo u smijeh. Prišao sam joj posve blizu. — Moram te nešto pitati, Genie.

— O mecima? — upita ona oprezno.

— Tko ti ih je dao?

Oborila je pogled i zagledala se u ruke.

— Ne mogu ti reći, Clinte. Molim te, ne pitaj.

— Važno je...

— Važno ti je i pronaći Polka? — upita iznenada, promatrajući me kroz poluspuštene trepavice.

— Što znaš o Polku? — Jedva sam potisnuo uzbuđenje.

— Ti nisi prvi muškarac kome sam se bacila u naručaj, Clinte — odvrati ona mirno.

— Ti i Polk? — Zurio sam u nju privikavajući se na tu misao.

Žena kimne.

— Rekla sam ti da si prvi pravi muškarac u mom životu — reče tiho — i nisam ti lagala. Istina bilo ih je više. Jedan je od njih i Polk. Međutim, on nije pravi muškarac. Iznutra je prazan, moglo bi se čak reći mrtav. — Sliježe ramenima. — Ipak, sastajemo se već duže vremena.

— Gdje? Nestao je iz grada onoga dana kada sam ja došao.

— Zato što mu je tako naloženo.

— Tko je taj koji naređuje Polku?

— Onaj za koga on radi.

— A taj je? — Jedva sam savladavao nestrpljenje.

— Ne znam. Nikad mi to nije rekao, Clinte. Moraš mi vjerovati.

— Genie — zgrabio sam je za lakat.

— Je li Polk ubio Colbyja? Je li on jedan od ubojica?

— Mislim da jest. Ne priča mnogo, no jedne se noći opio. Šerif je tada još bio živ, ali je Polk prijetio kako će mu prije ili poslije biti dopušteno da ga ukloni.

— Je li Polk ranjen prilikom ubojstva?

To mora znati, pomislio sam i grozničavo čekao što će odgovoriti. Ta, s njim spava.

— Ne, nije. U to sam sigurna.

— Ti znaš i više. Znaš gdje je Polk sada?

— Kazat ću ti, ali me ne pitaj otkud mi meci.

— Zašto, Genie?

— Sinoć si mi predbacio kako se ponašam prema mužu. Rekao si da od njega previše tražim i zato malo dobijem. — Načas zašuti. — Kad sam došla kući, Frank me čekao. Posvađali smo se, čak me i udario. — Okrene mi lice tako da sam opazio masnicu na lijevom obrazu.

— Žao mi je.

— Ne trebaš žaliti — odreže ona.

— Poslije toga smo završili u krevetu. Bilo je divno, bolje no ikada prije. Gotovo je s Polklom, Clinte. Prepuštam ga tebi.

— Gdje je on?

— Na ranču Lucasovih. Uvijek je živio s njima. Tamo smo se sastajali.

— Zna li da su objica mrtva?

— Ne bih rekla. Tko bi mu to mogao reći?

— Kad si se trebala s njime ponovo naći?

— Danas poslije podne.

— Dobro, Genie. — Blago je pomilujem po obrazu. — Hvala. Želim ti sreću.

— Sada će zahvaljujući tebi, Clinte, sve biti dobro između Franka i mene.

— Oči joj se ovlaže.

— Drago mi je što sam ti bio na usluzi.

Ona se nasmije.

— I jesi, da znaš. Na više načina, nije li tako? — Zatim se uozbilji. — Zaista mislim ono što sam rekla, Clinte. Ti si sjajan čovjek.

Krenuo sam prema vratima kad me zaustavi njen poziv.

— Clinte!

— Da?

— Što ćeš uraditi poslije posjete Polku?

— Siguran sam da je s njim i s Lucasovima u ubojstvu sudjelovao i četvrti čovjek. Istina, on nije pogodio šerifa pa ne znam još što ću uraditi s njim. — Zastao sam i na trenutak se zamislio. — Moram još jednoga čovjeka uhvatiti.

— Onoga koji je naručio ubojstvo tvog prijatelja?

— Tako je. On je glavni krivac.

Ona kimne glavom kao za sebe a zatim doda slabim glasom:

— Sretno!

— Hvala.

— Dok sam jahao prema ranču Lucasovih razmišljao sam o Polku. Momak očekuje Genie Warner, a ne mene. Budem li imao sreće, možda ga čak uhvatim i bez hlača.

Zateknem li Polka nespremna, možda će biti voljan otkriti mi tko je njegov nalogodavac. Očito je Polk taj koji je odabrao mjesto za prepad na šerifa, a siguran sam da je on ispalio i ubitačni metak. Naposljetku, jedini je on od njih pravi revolveraš. Zašto su mu onda oni uopće bili potrebni? Nije li mogao sam izazvati Cala umjesto što je organizirao mučku zasjedu? Možda je mislio kako nije dovoljno dobar da bi se ogledao sa šerifom? Ili je slijedio nečije upute?

Ma što bila istina, ja sam joj se sve više približavao, a slutio sam da se time bliži i dan moga odlaska iz Avalona.

Sjahao sam stotinjak metara prije ranča i ostavio Dukea u obližnjem umarku, a ostatak puta prevalio pješice.

Nekada lijepa farmerska kuća bila je posve oronula, pa je bilo očito da Lucase nije zanimala farma.

Ušao sam se koracima prikrao stražnjem prozoru i zavirio u unutrašnjost. Ugledao sam Polka naga do pojasa. Koraćao je po sobi, tako da sam mu dobro mogao vidjeti leđa. Genie

me nije prevarila. Osim stare rane zadate nožem nije imao nikakva ožiljka.

Iščekujući ljubavnicu, Polk je bio bez košulje, ali je za pojasom imao revolver. Upadnem li unutra posegnut će za oružjem i jedan od nas dvojice će stradati. Moram ga uhvatiti živoga, jer me samo on može odvesti do pravoga krivca za Calovu smrt.

Mora postojati način da ga izmamim iz kuće. Iznenada mi nešto padne na um i ja se zadovoljno nasmiješim. Odmaknem se od prozora i zaobišavši kuću pridem Polkovu konju. Odvezao sam ga i udario po slabinama, a zatim se pritajio uza zid. Začujem Polkov uzvik:

— Prokletstvo!

Zatim su se ulazna vrata otvorila. Pojavio se na pragu i povikao:

— Glupa životinjo, vrati se!

Izišao je u dvorište, a ja sam iskoristio trenutak njegove nepažnje i prišao mu s leđa s revolverom u ruci.

— Ruke uvis, Polk!

On se ukoči, a zatim veoma polagano dignu ruke.

— To si ti, šerife?

— Da, ja sam, Polk. Lijevom rukom otkopčaj pojas s revolverom i baci ga na zemlju.

— Očekivao sam te — reče dok je radio ono što sam naredio.

— Otkad?

— Od prvoga dana tvoga dolaska u Avalon.

— Dodaj mi pojas nogom. — Zgrabio sam pojas, ne ispuštajući Polka iz vida, i prebacio ga preko ramena. — Dobro, sada spusti ruke. Idemo u kuću.

— Stani! — rekao sam kad se našao nasred sobe. U dva koraka pridem krevetu i dohvatim njegovu pušku naslonjenu uza zid. Zatim sam otvorio vrata što vode u drugu prostoriju i ubacio pušku unutra.

— Sjedni! — ponudio sam Polku tek sada.

— I?

— Sada ćemo razgovarati — objasnim kad sam mu sjeo sučelice.

— O čemu?

— O Calu Colbyju. O zasjedi koju ste mu braća Lucas i ti pripremili tamo pokraj konjušnice.

— Zvući kao da te zanimaju priče

— Napeto se zagleda kroz prozor.

— Ako očekuješ pomoć, moram te razočarati, druže. Lucasovi su mrtvi. Tom je poginuo sinoć, Hutch jutros. Genie Warner neće doći. Prepušten si sam sebi... ako se ne pojavi tvoj drugi prijatelj.

— Koji drugi prijatelj?

— Četvrti čovjek. Možda će doći. Nadam se da hoće. Tako će mi uštedjeti trud. Neću morati iz tebe izvlačiti njegovo ime. Možda ni ime čovjeka za kojeg radiš.

Polk se namršti.

— Ništa od mene nećeš saznati, šerife — reče grubo. — Zašto ne pucaš i ne ubiješ me? Bojao si se prići mi otvoreno s lica, zar ne?

— Da sam ti tako prišao, Polk, mora bih te ubiti, onda ne bismo mogli razgovarati.

— Rekao sam ti da neću razgovarati. Ubij me, ili mi daj revolver da vidimo tko je bolji.

— Nisam te još spreman ubiti, Polk — mirno sam odgovorio. — Nemoj žuriti. Ispričaj mi o zasjedi na Colbyja. Tko je još bio s vama?

— Ne znam o čemu pričaš — ponovi on tvrdoglavo.

Ustao sam i odlučno ga pogledao.

— Slušaj me pažljivo, Polk možda ćeš onda promijeniti mišljenje. Cal Colby je bio moj prijatelj, i to veoma dobar. U Avalon sam došao samo zato da otkrijem kako je umro i kaznim njegove ubojice. Kad sam čuo da je pao kao žrtva zasjede, preuzeo sam

posao šerifa u onoj tamo rupi — mahnem rukom prema gradu — samo zato da otkrijem počinitelje zločina. Dva mjeseca sam već ondje i moje je strpljenje pri kraju. — Naglašavao sam svaku riječ. — Sinoć sam ubio Toma, jutros Hutch. — Otkočih kokot na revolveru. — Ako želiš, možeš i ti umrijeti danas poslijepodne. Ili ćeš mi radije odati ime čovjeka koji te unajmio?

Prije je zahtijevao da ga ubijem. Sada, suočen s revolverskom cijevi, kao da je promijenio mišljenje.

— Čekaj, šerife, možemo se nagoditi.

— Kako? — upitam oprezno.

— Odat ću ti ime četvrtog čovjeka, a ti meni daj revolver.

— Revolver?

— Da. Želim okušati sreću. Mislim da sam brži od tebe.

Odlučno odmahnem glavom.

— Hoću ime čovjeka za kojeg radiš, Polk, a zatim ću ti dati sve revolvare svijeta.

Grickao je brk i razmišljao dulje od pet minuta.

— Vjerojatno se neće ništa dogoditi — reče naposljetku — jer ću te u svakom slučaju poslije ubiti.

— Dobro je ako tako misliš — otpovrnem hladno — samo mi prije reci ime. Što se dogodilo one noći, Polk?

— Kako si zaključio, tamo su bili Lucasovi, ja i četvrti čovjek...

— Njegovo ime — prekinem ga napet od iščekivanja.

— Pusti me da ti kažem na svoj način.

— Dobro, ali pričaj.

Bilo je očito da uživa.

— Poslao sam braću na drugi kraj konjušnice, a moj prijatelj i ja smo se suočili s Colbyjem. Moj je pratilac mislio da može sam izići na kraj sa šerifom i ja sam mu dao priliku.

— I? Što se dogodilo?
— Ubio ga je — reče i sliježe ramenima.

— Lažeš, Polk — dobacio sam bijesno. — Iz Colbyjeva su tijela izvađena dva metka kalibra .44 i dva kalibra .36. Ti si pucao u nj dvaput. Pretpostavljam da si svome prijatelju zaista pružio priliku, ali je on nije iskoristio. Colby je pogodio njega, ti Colbyja, a metak tvoga pratioca odletio je u prazno — Pridem mu korak bliže i podignem revolver. — Što kažeš na ovo?

— Čovjek bi pomislio da si bio prisutan — odvрати Polk trljajući rame.

— Ustani!

— Daj mi revolver.

— Trebao bih ga isprazniti tebi u grudi, Polk.

Na trenutak mu lice poprими prestrašen izražaj.

— Adams, obećao si mi revolver — podsjeti me očajnički.

— Jesam, ali tek pošto mi odaš ime čovjeka koji te je unajmio. Reci mi ga odmah ili ću te ubiti — protisnuh kroza zube. — Želim to ime!

On spusti ruku s ramena i nasmije se. Uto začusmo prasak puške popraćen lomljivom stakla. Trenutak zatim Polkovo se tijelo sruši na pod, a krv mu u širokom mlazu šikne kroz usta. Bio je mrtav. Bacio sam se u stranu, jer je puška zapraštala ponovo nekoliko puta uzastopce. Zatim je nastala tišina.

Opresno podignem glavu i zagledam se kroz razbijeni prozor. Jedan je čovjek uzjahivao konja.

Istrčao sam iz kuće i otrčao do Dukea. Da sam se našao na ledima koga drugoga konja, odustao bih od potjere. Duke je bio željan trke i odlučio sam mu dati priliku.

U daljini sam vidio jahača. Predstavljao je dobru metu za moju pušku, ali iznenada sam shvatio da ga ne želim ubiti.

— Požuri, prijatelju — šapnuo sam konju — da vidimo kamo se zaputio.

Očigledno je da je Polkov nadlogodavac poslao čovjeka kako bi ga spriječio da progovori. Plaćenik se sada vraća gazdi da mu podnese izvještaj. Možda će i mene odvesti do gazde, pomislim s nadom. Iznenada me zapamti jedna misao. Otkud je taj čovjek znao da razgovaram s Polkom? Samo je Genie Warner znala da će Polk biti na farmi i da ću ga ja posjetiti.

Zar je moguće da Polk i ostali nisu radili za muškarca nego za ženu? Zašto bi Genie Warner željela Calovu smrt? Zar me poslala ovamo namjerno, u želji da poginem?

Ne, to nema smisla. Da je tako, Polk bi me dočekao spreman. A da se željela riješiti Polka, drugi bi čovjek došao prije no što sam ja počeo s njime razgovarati.

Neprijeporno je da je ona jedina osoba koja je znala da ću poći do Polka. To jamačno nešto znači.

Jahali smo satima prije nego što je čovjek ispred mene usporio. Konj mu je očigledno bio iscrpljen, za razliku od moga Dukea koji je tek počeo trku. Znao sam da čovjeka ispred sebe u svakome času mogu preteći, ali to nisam želio. Htio sam da me dovede do gazde.

Odjednom opazim da se približavamo nekoj velikoj kući, a zatim se iznenada ispred jahača velika dvorišna vrata otvore i odmah zatvore, prije nego što sam stigao bilo što uraditi. Tek sam tada shvatio da je njegov cilj kuća Sama Tobina. I to glavna kuća na ranču, jer smo već duže vremena jahali Tobinovim imanjem. Čovjek kojeg sam gonio zasigurno je Denny Tobin, a Polk i ostali su vjerojatno radili za njegova oca.

Zamišljeno sam promatrao golemu kuću odmahujući glavom. Ne smijem donositi preuranjene zaključke. Jahač

možda i nije Denny Tobin. Ako i jest, to ne znači da se iza svega krije njegov ddb otac. Moram dobro razmisliti i osloniti se na činjenice, a ne na pretpostavke.

Činjenica, i to neporeciva, jest da je Genie Warner znala da ću poći na ranč Lucasovih. Isto tako zna tko joj je dao metke i morat će mi reći. Polk je mrtav i ja nemam drugog izbora.

Treću bih činjenicu mogao saznati od doktora Shawa. Je li za posljednja tri mjeseca liječio Dennyja Tobina od rane koju mu je nanio metak?

XXXV

— Nebesa, ovaj se stvarno danas umorio! — reče stari Jed trljajući Dukeove sapi.

— Da, pobrini se dobro za nj, Jede.

— Ne brinite, šerife. Siguran sam da bi drugi konj na njegovu mjestu odavna podlegao umoru.

Iz konjušnice odlučnim sam se korakom zaputio u »Bonita Lindu« na piće.

— Doimaš se umorno — reče Tiffany, prišavši mi s leđa.

— Pridruži mi se ako želiš.

— Veoma rado. Wille! — pozove ona.

Točitelj nas posluži pivom.

— Čemu ćemo nazdraviti? — upita ona, izazovno me promatrajući.

— Kako bi bilo da nazdravimo istini?

— Istini?

— Istini kojoj sam sve bliže — izjavio sam nemarno, lagano kucnuvši čašu o njezinu.

Tiffany je oklijevala, a zatim podigne čašu.

— Ispričaj mi nešto o tome — zamoli tiho.

— Ne mogu — odgovorio sam odlučno. — Moram još posjetiti neke ljude, a prije toga se okupati.

— Ali...

— Vidjet ćemo se poslije, Tiffany.

Zurila je za mnom još zbunjena mojom čudnom zdravicom.

Poslije kupanja zaputio sam se doktoru Shawu. Odlučio sam Genie Warner ostaviti za kraj.

— Što mogu uraditi za vas, šerife?

— dočeka me liječnik nimalo prijateljski.

— Želim odgovor na jedno pitanje, doktore. I to točan! — naglasio sam.

— Koje?

— Jeste li poslije ubojstva šerifa Colbyja liječili nekome ranu zadobijenu od metka?

Po načinu na koji je stisnuo usnice znao sam da namjerava prikriti istinu.

Izvukao sam revolver i uperio ga u nj, pa otkočio kokot. Po drugi put u toku današnjeg dana služim se oružjem da bih istjerao istinu, pomislio sam gorko.

— Možda bih pitanje mogao na drugi način postaviti, doktore. Jeste li liječili Dennyja Tobina tih dana? Recite da ili ne i postarajte se da to što kažete bude istina, jer... Namjerno nisam dorekao rečenicu.

Čovjek je teško gutao pljuvačku, zureći u cijev revolvera.

— Vi ste predstavnik zakona i ne biste smjeli... — izusti muklo.

Hitro sam skinuo značku s grudi i bacio je na njegov stol. On širom rastvori oči.

— Upravo sam dao ostavku, doktore. Hoćete li odgovoriti na moje pitanje?

— Ja... ja ne... mogu...

— Cal Colby mi je bio prijatelj, a nemam ih toliko da bih dopustio da njegovi ubojice prođu nekažnjeni. Posljednji put vas pitam: jeste li obradili Dennyjevu ranu?

Čovjek sklopi oči. Znoj mu je u potčićima curio sa čela. Oblizne suhe usnice prije nego što progovori.

– Jesam – šapne jedva čujno.
 – Kada?
 – Idućeg dana poslije ubojstva Colbyja.
 – Gdje?
 – Na ranču.
 – Tobinovu?
 – Ne, na ranču Lucasovih.
 – Tko je tamo sve bio?
 – Braća Lucas, ridokosi revolveraš...
 – Polk?
 On kimne.
 – I?
 – Denny Tobin.
 – Nitko više?
 – Nitko. Kunem se! – prozbori drščući.
 – Gdje je pogoden?
 – U lijevo rame.
 – Gadna rana?
 – Ne previše.
 – Takva od koje se dosad mogao oporaviti tako da može jahati i pucati?
 – Da.
 Spustio sam revolver.
 – Hvala, doktore, mnogo ste mi pomogli. – Ustao sam, prišao stolu, dohvatio značku i ponovo je natakao na grudi.
 – Lucasovi su mrtvi, doktore.
 – Znam – promrmlja on beživotnim glasom.
 – Polk također.
 Pogled mu živne.
 – Vi ste ga ubili?
 – Mrtav je – ponovio sam, ne odgovorivši do kraja na pitanje. – Ne bih želio da Denny Tobin i njegov otac saznaju za ovaj naš razgovor prije nego što im sam kažem. Mogu li računati na vašu šutnju?
 – Nebesa – čovjek sklopi oči – ne bih rekao Samu Tobinu...
 – Stari Sam uvijek štiti svoga sina, nije li tako? – pitao sam lukavo.
 – To je prirodno.

– Da. – Otvorio sam vrata. – Držite usta zatvorena, doktore, a ja ću svoja.

XXXVI

Petnaestak minuta sam čekao ispred dućana prije nego što sam bio siguran da je prazan. Ako se Warner i nalazi u svom uredu, najgore što može pomisliti jest da dolazim udvarati njegovoj ženi, a za to me ne boli glava. Ne brinu me njihove bračne razmirice.

Genie Warner mi nije mogla uputiti smiješak, jer joj je donja usnica bila natečena i rasječena.

– Do vraga, što se ovog puta dogodilo?

– Frank je navratio poslije podne kući – objasni ona tiho. – Sinoć mu se toliko svidjelo da je želio voditi ljubav na istin način. – Rukom dodirne bolnu usnicu. – Sada sam suočena s novim problemom.

– Žao mi je, Genie.

Ona ne reče ništa. Zurila je u pod.

– Polk je mrtav – prekinuo sam tišinu.

– Da?

Lice joj je bilo bezizražajno. Čini se kao da ništa više ne osjeća, pomislio sam. Ni za muža, ni za Polka, ni za mene.

– Moraš mi reći tko ti je dao metke – rekao sam odlučno. – Polk je ubijen prije nego što mi je stigao ispričati ono što sam želio znati.

– Tko ga je ubio?

– To ćeš ti meni reći, Genie. Ti si jedina znala da sam krenuo k njemu. Oči joj se rašire od užasa.

– Ne misliš valjda...

– Mislim da si uradila baš to – prekinem je oštro. – Ili si željela da mene ubiju, ili da ja ubijem Polka, ili da netko treći ubije nas obojicu? –

Načas ušutim, a onda dodam nešto blaže, ugledavši bljedilo na njenu licu: — Možda si nekome nehotice rekla kamo sam pošao? Reci mi što je od svega toga istina. Reci mi kome si odala...

— Clinte...

— Genie, sit sam ovoga ušljivoga grada. Kome si rekla i od koga si dobila one metke? — upitam nestrpljivo.

— Kunem ti se, nikome nisam rekla Clinte! — reče drhtavim glasom. Učini mi se kao da je iznenada ostarila za nekoliko godina. — A metke sam pronašla u Frankovu stolu.

— Što?!

— Tako je. Gradonačelnik Warner ih je čuvao u svome stolu — rekla je podrugljivo.

— Je li on tamo?

— Ne znam i nije me briga gdje je — dobaci ona ljutito.

— Pregledat ću njegov stol.

— Zašto?

— Znat ću kad ga pregledam. Javi mi ako se on pojavi.

— Dobro. Nadam se da ćeš pronaći nešto čime ćeš ga pokopati — dobaci zlobno.

Nakon duljeg traženja pronašao sam ono što mi je bilo potrebno da se mogu suočiti s Warnerom. Meci, naime, nisu dovoljni da bi ga se slo-milo. Mogao je lako oboriti taj dokaz tvrdnjom da ih je stavio u ladicu prije tri mjeseca i zaboravio na njih, ili reći da je Genie sve to izmislila.

U posljednjoj ladici stola pronašao sam papir na kojem je pisalo da je vlasnik jednog saluna u Avalonu Frank Warner a ne osoba koja njime rukovodi. Warner zacijelo neće željeti da taj dokument dospije u ruke članova Gradskog vijeća, pomislio sam dok sam presavijen papir stavljao u džep.

— Jesi li štogod pronašao? — upita Genie.

— Jesam. Pitanje je hoće li mi to pomoći — odvratio sam neodređeno.

— Hoće li opaziti da mu to nedostaje?

— Možda neće, barem neko vrijeme — odgovorim pa ozbiljno upitam: — Što će biti s tobom?

— Ne brini. Ako me ponovo udari, ubit ću ga — glas joj je bio vrlo odlučan.

— Nemoj, dok s njim ne porazgovaram — pokušao sam se našaliti.

— Dobro.

Odlučio sam da na kraju ovoga napornog dana počastim sebe s J.T. ... bolje reći s večerom i s J. T...

... Sljedećeg ću dana potražiti Den-nyja Tobina i otkriti tko je njegov nalogodovac. Ako je to njegov otac, moćni rančer će pasti kao što bi i svi ostali. U sve to je umiješan na neki način i gradonačelnik Warner, pa ću i njega prisiliti da propjeva. Oni meci nisu slučajno dospjeli u njegov stol, a dokumenat u mom džepu govori dovoljno o njegovu poštenju.

Noćas ću provesti prvu noć s J. T, sutra ću razmrsiti do kraja konce oko Calova umorstva i zatim posljednji put voditi ljubav s neodoljivom novinarkom. Narednoga ću jutro zauvijek napustiti Avalon.

Takav je bio moj plan.

XXXVII

J. T. sam zatekao u uredništvu lista. raščišćavala je papire na stolu, a ja sam pregledao materijale za najnovije izdanje.

— Gdje je priča? — upitao sam.

— Oh, nije još gotova — odvrati ona. — Moram još nešto promijeniti. Ne brini, pokazat ću ti je na vrijeme.

— Ne brinem, dušo — rekao sam raspoloženo.

— Gdje ćemo večerati?

– U hotelu – odvratio sam nakon kraćeg razmišljanja. – Hrana je ondje svakako bolja nego u onoj rupi u kojoj sam jutros zajutarkovao.

– Uboga gospoda Olsen. – J. T. tužno zatrese glavom.

– Nećemo večeras razmišljati o tužnim stvarima, J. T. Želim da mislimo samo na nas.

Pogleda me očima sjajnim od sreće. Lice uokvireno lepršavom plavom kosom činilo mi se natprirodno lijepim.

– Nalikuješ anđelu – promrmljao sam iskreno zadivljen.

– Clinte Adams, ti si stari laskavac. Umiješ obrlatiti svaku djevojku.

– Ti nisi svaka, dušo. Ti si samo ti. Doista sam tako mislio.

Poslije izvrsnih odrezaka i jake kave predložio sam joj ono za čim sam cijelo vrijeme čeznuo.

– Ostani sa mnom noćas. – Uronio sam pogledom u njezin.

– Gdje, u zatvoru? – upita tiho uz primjesu zadirkivanja u glasu.

Nježno obuhvatim rukama njezine male ruke.

– Ne. Za večeras sam unajmio sobu u hotelu. Želim biti s tobom, J. T. – dodao sam muklo, proždirući je pogledom.

Djevojka zadršće.

– I ja tebe želim, Clinte – prizna tiho.

Platio sam večeru i zatim smo pošli na kat držeći se za ruke.

– Bojiš li se? – pitao sam je šapatom.

– Da.

– Je li ovo ... – zastao sam, neodlučan, a onda ipak upitam: – Je li ti ovo prvi put?

Odmahnula je glavom.

– Nije. – Glas joj je bio jedva čujan.

Olakšano sam odahnuo.

Promatrao sam njenu put, bijelu i glatku poput najfinijeg alabastera,

nježne grudi i prekrasno izvajane vitke udove. Oklijevao sam trenutak kao da pred sobom imam djevojku koja još nikad nije okusila muškarca, a zatim je zgrabim u naručaj.

– Oh, oh! – mrmljala je – Clinte, mislim da te ljubim.

– J. T. – upozorim je.

– Znam da to ne smijem reći. – Nježno mi dodirne kosu. Jedna noć, možda dvije... Što će se dogoditi sutra? – upita zabrinuto.

– Pita li to novinarka u tebi? – zadirkivao sam je blago se smiješeći.

– To pitam ja, samo J.T.

– Eh, podsjetila si me! – Nalaktio sam se da joj bolje mogu vidjeti lice.

– Što znače ti inicijali?

– Zapravo te to ne zanima – ukori me ona blago.

– Da je tako, ne bih pitao zar ne?

– Judith Teresa – odvrati nakon kraće šutnje.

– Svida mi se tvoje ime, Judith Teresa Archer.

– Meni se više svića J.T. – ponovi ona tvrdoglavo. – Iskopat ću ti oči budeš li me zvao drukčije.

– Izvukla si iz mene već sve što se dalo izvući – rekao sam zagonetno se smješkajući.

Ona se zarumeni.

– Ponijela me žudnja – prizna tiho.

– Pripazi ubuduće, jer bih te mogao ponijeti sa sobom.

Lice joj preleti sjenka.

Clinte – glas joj je bio ozbiljan – nemoj se šaliti. Ja ne mogu napustiti Avalon, a ti me ionako ne bi poveo sa sobom, zar ne? – Pogleda me sa strepnjom.

– Nije da ne bih – govorio sam, proklinjući što sam bio nesmotren – ali dobro znaš da ne mogu.

– Zar ne bi mogao ostati ovdje?

– Učini mi se da joj je u oku zasjao tračak nade.

– Bojim se da ne bi – odgovorim nježno i opazim kako se tračak u njenim očima lagano gasi.

– Vidiš? – prošapta tužno. – Sve sam to znala od prvoga našeg susreta. Već sam te onda zavoljela i željela biti tvoja, ali sam znala da za nas nema budućnosti, pa sam te pokušala silom istisnuti iz svojih misli...

– Nimalo te ne krivim.

– Nisam uspjela ...

XXXVIII

Napustio sam hotel prije J.T., jer je preda mnom bio naporan dan. Morao sam posjetiti Sama i Dennyja Tobina na njihovu ranču i vratiti se s glavom na ramenu. Sada bi mi dobro došao pomoćnik, ali tko bi, do vraga, u ovoj situaciji želio biti pomoćnik šerifa, mislio sam zlovoljno.

Tko, zaista? Iznenada mi sine. Postoji jedan čovjek u gradu koji bi možda prihvatio izazov.

Pošao sam na zajutrak u onu istu masnu rupu za koju sam se jučer zarekao da u nju neću više stupiti. Ovoga puta Murphy je već bio tamo.

– Znači li to da ćemo odsad redovito zajedno zajutarkovati, šerife? – upita veselo podigavši vrč s vrućom kavom. – Ljudi će početi svašta pričati.

– Odavno bismo položili oružje kad bismo vodili računa o onome što ljudi pričaju, Murph.

On se nasmije.

– Kad se umorim od života, šerife, položiti ću oružje.

– Zovite me Clint – ispravim ga.

– Čemu ta promjena? – Revolveraš upitno podigne obrve.

Uobičajeno je da se ljudi koji zajedno rade prisno oslovljavaju, ne misliš li tako, Murph?

– Zajedno rade? Mi?

– Zapravo mislio sam da ćeš ti raditi za mene – odgovorim mu nehajno, posegnem u džep i izvadim značku pomoćnika šerifa pa je položim na stol.

Neko je vrijeme zurio u značku, a zatim prasne u neobuzdani smijeh.

– Što je smiješno? – upitam pomalo uvrijeđeno.

– Žao mi je – reče pošto se uozbilji. – Nikad još nisam nosio takvu značku – nastavi prevrćući je u rukama. – Znači li to da doista želiš da je stavim na grudi?

– Poznaješ ili Sama Tobina? – odgovorim protupitanjem.

– Svakako. On je najveći posjednik u cijelom kraju.

– Namjeravam poći na njegov ranč i uhapsiti njega i njegovog sina.

– Uhapsiti? Zašto?

– Zbog ubojstva.

– Koga su ubili?

– Šerifa Cala Colbyja, moga prethodnika i prijatelja – objasnim mirno.

– Čuo sam za Colbyja. Znam da je bio dobar čovjek. Kažeš da su ga ubili? Kako?

– Dočekali su ga u zasjedi jedne noći. Tobinov sin, braća Lucas...

– Ona dvojica koju si ubio?

– Tako je – potvrdio sam i dodao:

– S njima je bio i Polk.

– Polk! Što je s njim? Kada namjeravaš njega uhvatiti?

– On je već mrtav.

– Zaista? Sve me više zadivljuješ.

Nisam znao da li mi se ruga ili divi.

– Ne pokušavam na tebe ostaviti utisak. Nisam ja ubio Polka. Pokušavao sam ga natjerati da progovori i otkrije mi ime čovjeka koji je naručio Calovo ubojstvo, ali mu je netko pucao u leđa.

– Tko?

– Nisam siguran, premda sam ubojicu pratio do ranča S & T.

— Tobinova ranča. Misliš da je iza toga Tobin?

— Namjeravam otići onamo i otkriti tko je iza svega toga. Zašto mi je potrebna pomoć.

— Moja? Zašto baš moja?

— Zato što nitko drugi u ovom gradu ne bi prihvatio tu značku — priznao sam iskreno. — Istini za volju, ne vjerujem da bih od ikoga to i zatražio.

Ona podigne obrve i značajno naškubi usnice, kao da će zvižduknuti. Onda upita s blagim prizvukom podrugljivosti:

— Trebam li se osjećati polaskanim?

— Dovoljno si dugo u gradu da shvatiš što se ovdje događa — odvratim mirno.

On se ponovo nasmije, a zatim zagleda u znak na svome dlanu.

— A što ako sam ovamo došao da bih tebe ukokao, Clinte?

— To možeš uraditi poslije.

— Ako radim za Tobina? — izazivao me dalje.

— To ću otkriti kada tamo dodemo, zar ne? — odvratio sam mirno.

Trenutak me promatrao, zatim odlučno kimne.

— Dobro. — Umjesto da stavi značku na grudi gurne je u džep košulje. — To je najbliže mjestu gdje bi trebala biti ... i mogla, što se tiče mene — reče uz obješenjački osmijeh. — Ako bude potrebna, izvadit ću je i pokazati.

— Dobro.

— Kada krećemo?

Natočio sam sebi kavu.

— Kad ovo popijem — promrmljao sam nazdravivši mu.

— Dobro.

Premda je i sam imao krasnoga konja, Murphy je zanijemio od divljenja kada je ugledao Dukea.

— »Nebesa! — protisne proždirući konja pogledom. — Gdje si ga nabavio?

— Dobio sam ga još dok je bio ždrijebe i sâm sam ga uzgojio — odgovorim ne bez ponosa.

— Strašan je.

— Nijedan ga konj nije prestigao. Čak se ni profesionalni trkači konji ne mogu mjeriti s njegovom izdržljivošću i brzinom.

— Vjerujem — mrmljao je Murphy pogleda prikovana za konja kao da je u pitanju privlačna žena. — Ne bi ga prodao, zar ne?

— To je isto što i prodati revolver ... ili dati odsjeći desnu ruku.

Kimnuo je, dodajući mi do znanja da je razumio.

— Bit će bolje da krenemo.

— I ja mislim tako.

Odlučio sam uhapsiti Dennyja Tobina, jer sam sada znao da je on bio četvrti čovjek koji je sudjelovao u zasjedi na šerifa Colbyja, Sam Tobin je jamačno vođa i glavni organizator svega ovoga. Ta, za koga bi drugoga radio Denny ako ne za svoga oca?

— Pitam se s koliko ljudi raspolaže Tobin na ranču — reče Murphy zamišljeno.

— Bolje ne razmišljaj o tomu — posavjetovah ga blago.

— Tako sam i mislio — odvrati on mirno. Nešto poslije toga Murphy se javi ponovo. — Koliko je još do ranča?

Pogledah ga iskosa.

— Već satima jašemo po ranču S & T — odvratim i uživajući zagledam se u njegovo zaprepašteno lice.

— Za ime svijeta! — progunda odmahujući glavom.

– Hajde, Murph, pomisli na izazov
– rekao sam bodreći ga.

– Mislim, mislim – odvrati on lutajući pogledom po nepreglednom prostranstvu.

– Što tražiš?

– Teksas.

Napetost koja se osjećala u zraku neizbježna je kada se dvojica boraca nalaze u protivničkom taboru koji vrví od vojnika.

Zaustavili smo se ispred glavne zgrade.

– Što ćemo sad? Sjahati?

– Da – potvrdim trudeći se da mi glas zvuči mirno. – Najbolje je napasti izravno u lice. Imamo i ovo – nastavio sam tapšući šerifsku značku na grudima – pa možemo i na tu kartu zaigrati.

– Oh, da! – Murphy dodirne džep.

– Gotovo sam zaboravio značku.

Na glavnim nas vratima dočeka jedan Tobinov čovjek. Rančer se pobrinuo da nitko nezapažen ne upadne u njegovu kuću.

– Mogu li vam pomoći, šerife? – upita me čuvar s vinčesterkom u ruci.

– Želio bih vidjeti gospodina Tobina.

– Kojega?

– Obojicu.

Čuvar izmijeni pogled s jednim kaubojem, koji se pojavio iza vrata, a zatim me zamoli da pričekam.

Odmah ću se vratiti.

– Dobro.

Ovoga smo puta Murph i ja izmijenili poglede ne prozborivši ni riječ. Kauboj nije skidao pogleda s nas sve dok se čuvar nije vratio.

– I? – upita kauboj.

– Gazda kaže da ih pustimo.

– Dobro – progunda ovaj i otključa vrata. – Izvolite, šerife!

– Hvala.

Ujahali smo u prostrano dvorište i stražari su po prvi put pomnije pro-

motrili Murphyja. Reakcija nije izostala kad su u njemu prepoznali čuvenog revolveraša.

Na trijemu nas je čekao Sam Tobin. Kraj njega su bila dvojica tjelohranitelja naoružanih do zuba.

– Čime vas mogu uslužiti, šerife?

– Rančеров glas nije izgubio ništa od uobičajene uljudnosti premda su mu oči bile skupljene u dva uska proreza.

– Želio bih razgovarati s vašim sinom. Pozovite ga ovamo, molim vas.

– Želite li s njime govoriti – upita Tobin – ili ste došli po njega?

– Dobro. Neka bude kako ste vi rekli – odvratim hladno. – Došli smo po njega. Znam da je bio s Polkom i braćom Lucas kad su ubili Cala Colbyja.

– Zauzvrat ste ubili Lucasove i Polka, šerife. Namjeravate li ubiti i moga dječaka?

I Tobin je nosio revolver, premda samo kao ukras, dio odjeće. Znao sam da ne barata njime vješto.

– Namjeravam otkriti za koga su on i ostali radili. Možda mi to vi možete reći i time olakšati posao.

– Što to znači?

– Postavio sam vam jedno pitanje – nasmiješio sam se bezazleno, namjerno se oglušivši na prijetnju u njegovu glasu.

Stisnuo je usnice, promatrajući me s neprijateljstvom. Kad je zaustio da mi odgovori, vrata se naglo otvore i mladi Tobin stupi na trijem. Nisko obješen o kuk visio mu je kolt kalibra .44. Samouvjeren izražaj na licu kao da je govorio da umije njime vješto rukovati. Vjerojatno je svoju vještinu pokušao dokazati i na Colbyju one noći, pomislim obuzet iznenadnim gnjevom.

– Nemoj s njime razgovarati, oče. On je ubojica, revolveraš. Ubio je moje prijatelje. Ubio je Polka.

Na spomen Polkova imena licem Sama Tobina preleti srdžba.

Šuty, Denny!

– Neću. Ubio je Polka – ponovi Denny tvrdoglavo i pride bliže ocu.

I tjelohranitelji zakorače korak naprijed.

– Dolaze nam i s leda – šapne mi Murph.

Kimnuo sam, pa se obratio Tobinu mlademu:

– One si noći bio s Polkom, zar ne? Potegao si revolver na Colbyja i on te pogodio. Polk i Lucasovi su ga ubili.

– Nitko nije mene pogodio – razbjesni se mladić. – A pogotovu me ne bi mogao onaj starac. Colby je bio nesposoban...

– Ipak te je ranio. U rame.

– Nisam bio tamo.

– Pokaži rame.

– Moj sin kaže da nije bio ondje, šerife.

Tobin se trudio da mu glas zvuči dostojanstveno, ali ja se nisam osvrtao na ono što govori. Prije nego što su shvatili što radim, poletio sam prema mladiću i strgnuo mu košulju s lijevog ramena. Tako sam otkrio oveći ožiljak tek nekoliko mjeseci star.

– Ova rana dokazuje da imam pravo – rekao sam i odmaknuo se, dopustivši zajapurenom Dennyju da navuče košulju. Onda odrješito dodam: – Momče, morat ćeš poći sa mnom.

– Morat ćete me povesti. – Mladić raširi noge, poigravajući se s drškom revolvera.

– Ne budi glup – prosikće njegov otac. – Makni tu ruku!

– Poslušaj oca, sinko!

Stari Tobin me ošine pogledom.

– Ma koliko da je glup, moj sin ima u nečemu pravo. Morat ćete ga odvesti. Silom! Neću ga pustiti samo tako.

– Zašto? Bojite li se da će vas odati kad se udalji iz vaše blizine.

– O čemu to govorite?

– Zar niste vi poslali njega i ostale da ubiju Colbyja?

– To je suludo! Ništa sličnoga nisam uradio.

– Zašto onda ne biste obojica poslali sa mnom i uvjerali me da sam pogriješio.

On odmahne glavom.

– Nećete odvojiti moga sina od mene, šerife. Neću vam dopustiti da ga ustrijelite kao bijednog psa, kao što ste uradili s braćom Lucas!

– I Polkom!

– Umukni, Denny! – krikne otac.

– Dosta mi je toga Polka. Mjesecima ne slušam ni o kome drugome nego o Polku! Taj te je čovjek zaludio. On je bijedni revolveraš, litalica...

– Bio mi je poput brata... – počne mladić, ali ga otac tako snažno ošamari posred lica da je zateturao i potražio oslonac na ogradi trijema.

– Nemaš brata, budalo, imaš samo mene!

Obrisavši dlanom lice i usta, Denny krikne:

– Ne želim te, starče! Nikad te nisam želio! Pusti me da idem!

– Nešto ovdje nije kako valja, Clinte – šapne mi Murph na uho.

– I meni se tako čini. Leda na leda – odvratih šapatom.

Poslušao me, prislonivši leda uz moja. Ja ću pokrivati Tobinove i njihove tjelohranitelje na trijemu, a on će držati na nišanu ljude u dnu stubišta.

Tobin se ponovno okrene prema meni.

– Dječak nije znao što radi, šerife. Onaj zli Polk mu je napunio glavu pričama o snazi i moći revolveraša. Denny je bio ondje, ali Colgy ga je ranio kako ste i sami rekli. Denny nije bio u stanju pucati u šerifa Colbyja, kunem vam se!

– Bili ste ondje? – upitam oštro.

— Oče, ne govori ništa! — vikne Denny.

— Ušuti! — obrecne se Sam na sina. — Nisam trebao biti tamo. Znam da moj dječak nije bio dorastao Colbyju. Polk je ubio šerifa, u to nema sumnje.

— Znam, Tobin. Znam da je to bio Polk, a pucala su i braća Lucas, ali vaš je sin bio s njima.

— Vi ste ubili Polka! — krikne Denny i izvuče revolver. Da nije bilo njegova oca, morao bih ga ubiti. Premda rastom niži od sina, stari je Tobin bio znatno snažniji pa ga je oborio na stubište kad se bacio na nj. Pri tom mu oduzme oružje.

— Jeste li ubili Polka? — upita Sam Tobin.

— Ne. Razgovarao sam s njim kad mu je netko pucao u leđa, a zatim pobjegao. Na konju. — Naglasio sam posljednje riječi, klizeći pogledom preko Dennyja.

— To je bio Denny, ali on nije pucao u Polka — reče starac okrećući mladićev revolver u ruci. — Čuli ste što je maločas rekao. U tome je propalici vidio brata. Samo nebo zna zašto.

— Tobin zakoluta očima, a zatim se obrati sinu: — Bio si na farmi kad je Polk ubijen?

— Jesam — prizna mladić. Očev udarac kao da mu je oduzeo snagu.

— Vidio si tko je pucao?

— Nisam. Čuo sam prašak puške i odmah se dao u bijeg.

Tobin se okrene prema meni.

— Vjerujem mu, šerife. Denny nije u stanju ubiti nikoga.

Tjelohranitelji na stubištu postajali su sve nestrpljiviji. Da nisu znali kakav ugled Murphy i ja uživamo, odavno bi već bili pucali.

— Ipak, one je noći bio s ubojicama — podsjetim Sama Tobina. — Ovamo sam došao uvjeren kako ste vi bili poslali sina neka unajmi Polka i

braću Lucas da ubiju Colbyja. Pokušajte me uvjeriti da nemam pravo — izazovem rančera.

— Nemam nikakve veze s tim ubojstvom — izjavi stariji čovjek umorno. — Adams, ja samo pokušavam zaštititi sina. Kad se one noći vratio iz grada ranjen, pozvao sam doktora Shawa. On mu je previo ranu, a potom smo ga njegovali ovdje dok rana nije posve zacijelila. Sin mi je ispričao što se dogodilo i priznao da nije imao priliku pucati u Colbyja iako je to želio. Ja mu vjerujem, Adams. On mi je sin i sve što imam.

Tobinove su riječi zvučale iskreno. Riječi oca koji brani sina ma što on uradio i ma kakvi bili njegovi osjećaji prema ocu.

— Predlažem vam da se nagodimo.

— Nagodimo? — ponovi starac mršteći se.

— Želim saznati tko je unajmio Dennyja, Polka i braću Lucas da napadnu Colbyja. Recite mi njegovo ime, pa ću ostaviti vašega sina na miru.

Tobinu je trebalo samo nekoliko trenutaka da odluči. Okrenuvši se prema sinu, naredi: — Kaži mu!

Ali... oče, ne mogu...

Starac ga snažno ošamari, jedanput, dvaput, tripot,

— Reci mu!

Mladić je šutio, oborene glave. Na obrazima su mu se poznavali snažni otisci očevih prsta.

— Bila je to Casey — promuća na posljatku.

— Tiffany Case? — ponovio sam prodorno gledajući mladića.

— Da. Ona je unajmila Polka, a on je pozvao braću Lucas i mene da mu se pridružimo. Željela se osloboditi šerifa Colbyja za sva vremena.

— Zašto? — Nisam mogao da to ne upitam. — Zašto je željela njegovu smrt?

— To ovdje nećete saznati, šerife — umiješa se stariji Tobin.

— I ja tako mislim — javi se Murph iza svojih leđa. — Momci postaju sve nervozniji i nemirniji.

Imao je pravo. Svakoga je časa netko mogao potegnuti revolver i time dati znak za sveopću pucnjavu, u kojoj bi mnogi izgubili živote. Vjerojatno i koji od nas dvojice, ako ne i oba.

— Samo još jedno pitanje, gospodine Tobin, pa ćemo otići.

— Pitajte!

— Jesi li ti ikad razgovarao s Case?

— obratim se Dennyju.

— Nisam. Polk je održavao vezu s njom.

— To je sve — raširio sam ruke. — Pogodba je pogodba, gospodine Tobin, ali ubuduće pripazite malo bolje na sina.

— Nemojte me poučavati kako da odgajam sina — procijedi starac bijesno me streljajući očima.

— Hajdemo, Murph!

Šutke smo jahali prema gradu zadubljeni u misli. Murph prvi prekine tišinu: — Čini mi se da su nam naši nadimci danas dobro poslužili.

Morao sam se suglasiti s njegovom tvrdnjom. Da bismo bili poznati kao Gunsmith i Irski Revolveraš, jamačno ne bismo dočekali živi ovu večer.

XL

— Još sam ti potreban? — upita Murphy kad smo se vratili u grad.

— Samo ako mi želiš pomoći.

Neko je vrijeme pažljivo razmišljao.

— Zašto ne? — promrmlja kad smo se približili konjušnici. — Mogao bih ići do kraja. Zanima me ishod. — Obješenjački namigne.

— Ne čudim se tvojoj znatiželji — otpovrnem ne krijući zadovoljstvo zbog njegove odluke.

Kamo sada? — upita Murphy kad smo sjahali i prepustili konje Jevovoj brizi.

— U salun, na piće.

— Ja plaćam.

— Držim te za riječ — prihvatim smiješkom.

— Tko je ubio Polka? Vlasnica sarena? — upitao je dok smo koračali prema »Bonita Lindi«.

— Ne vjerujem.

— Onda tko?

— Mislim da znam. — Pogledam ga iskosa. — Saznat ćeš i ti uskoro, Murph. — dodam da bih primio njegovu znatiželju.

Još je postojala mogućnost da je netko pozvao Murphyja zbog mene, ako propadnu svi ostali pokušaji da me ukloni... a čini se da jesu. Ako mu kažem tko je ubio Polka, mogao bi me izazvati odmah, a ja još nisam spreman. Moram ga još malo držati na uzdi.

Podi naprijed i naruči piće — rekao sam kad smo ušli u salun. — Odmah ću ti se pridružiti. — Okrenuo sam se i izišao ponovo na ulicu.

J. T. sam zatekao u poslu. Podigla je pogled kad me ugledala na vratima i toplo mi se nasmiješila.

— Zdravo Clinte!

— Zdravo, ljubavi!

— Je li gotovo? — upita s nadom.

— Još malo. Posljednji čin će se vjerojatno odigrati ispred »Bonita Linde«. Budi tamo, da na licu mjesta pohvataš sve podatke za članak.

— Sada?

— Za nekoliko minuta.

— Što se dogodilo na S & T?

— Nagodio sam se s Tobinom. Poštedio sam mu sina, a on mi je zauzvrat odao ime osobe koja je unajmila Polka.

— Znači, znaš?

— Znam to i još više.

— Mogu li dobiti priču?

— Ne bih je rekao nikome drugome.

Kad sam joj ispričao kako je Tiffany Case unajmila Polka da ubije Colbyja, na djevojčinu se licu ukaza izraz »što sam-ti-ja-govorila«. Njezina odbojnost prema Tiffany pokazala se opravdanom.

— Tiffany je ubila i Polka? — upita me očiju sjajnih od uzbuđenja.

— Nije.

— Tko onda?

— To ćemo otkriti u »Bonita Lindi«. Tamo me već očekuju.

— Zar ćeš poći sam?

— Da, sam — odvratim i na trenutak pomislim na Murphyja i značku u njegovu džepu. — To je prilika da se dogovore i smisle priču.

— Daješ im priliku ... — promuća ona zapanjeno.

— Ne, sebi dajem priliku — ispravi je sa smiješkom. — Zahvaljujući mome potezu uljuljkat će se u lažnu sigurnost, uvjereni da će sa mnom lako izaći na kraj. To će već biti njihovo iznenađenje kad iznevjerim njihova očekivanja. Dolaziš li?

— Da vidim kako umireš? — upita dršćućim glasom.

— Da vidiš kako izvlačim istinu na vidjelo dana, a to je ono radi čega sam ovamo došao.

— Kao žena koja te voli, Clinte, najradije ne bih došla — reče tiho, i dalje dvoumeći — ali kao novinarka...

Dohvati bilježnicu i ustane.

Znao sam da na nju mogu računati.

XLI

— Ostani ovdje vani — naložim djevojci. — Čut ćeš što se događa i zabilježiti najvažnije. Bude li sve teklo kao što sam zamislio, bit ćemo ionako uskoro svi na ulici.

— Pripazi na sebe, Clinte — reče i nježno mi poljubi usne.

— Ne brini, dušo!

Murphy je stajao uz točionik zadubljen u razgovor s točiteljem. Will mu je očito napomenuo da sam ušao, jer se okrenuo i podigao čašu s pićem.

— Natoči piće, šerifu, Will — reče točitelju.

— Wille, pozovi svoga gazdu — rekao sam tiho.

— Casey? — pogleda me upitno, zatim svrne pogled na Murphyja.

— Ona ti je gazda, nije li tako? — odvratim pitanjem.

— Da, svakako.

— Onda je pozovi.

Pošao je uza stube da pozove vlasnicu »Bonita Linde«... ili točnije rečeno ženu za koju su svi vjerovali da to jest.

Za to smo vrijeme Murph i ja u tišini nazdravljali. Začuvši lagane korake na stubištu obojica se okrenemo.

Tiffany Case bila je oličenje ljepote, gracioznosti i prijetvornosti. Na trenutak sam se zapitao je li spavala sa Calom, koji je oduvijek volio lijepe žene. Sigurno nije mogao odoljeti njenoj ljepoti, ali isto je tako sigurno da ta veza nije potrajala. Cal je bio tvrd orah, nimalo mekši od mene, i Tiffany je jamačno to brzo shvatila. Oni, također. Kad ga više nisu mogli podnositi, hladnokrvno su ga ubili iz zasjede.

Oni, ne ona.

Ne može se reći da Tiffany nije bistra žena, ali ona ipak nije mozak bande. Izbačena je u prvi plan da vodi salun, a isto tako da ubije Colbyja i mene, ali ona nije glavna.

— Tražio si me, Clinte? — začuo se njezin dubok grleni glas.

— Rekao sam Willu da želim vidjeti njegovog gazdu — odvratim mirno.

— Zaista? Evo, me, došla sam.

— Jesi, došla si. A sada bih želio vidjeti tvoga gazdu.

— Moga gazdu? — Trudila se da odglumi iznenađenje, ali to nije bilo dovoljno da bi me prevarila. — O čemu to govoriš?

— Kaži svome gazdi neka side, Tiffany. Kaži gradonačelniku Warneru da želim s njime govoriti. — Moj glas odjekne prostorijom poput udara bičem.

— Warner? Ti...

Vrata njezine spavaće sobe s treskom se otvore i ponovo zatvore i ona ušuti.

Svi smo obratili pažnju na Warnera, koji je silazio niza stube mračna izražaja lica.

— Šerife — pozdravi me kimnuvši naduto glavom poput pravog gradonačelnika.

— Želio sam vam reći da sutra napuštam grad.

— Doista — upitno podigne obrve.

— Obavio sam ono zbog čega sam došao ovamo. Pronašao sam ljude koji su ubili Cala Colbyja i muškarca koji ih je unajmio. — Naglašavao sam svaku riječ.

— Muškarca?

— Tako je. Oh, znam da je Tiffany stupila u vezu s Polkom...

— Ne misliš valjda ... — pobuni se ona.

— Umukni, Casey! — grubo je prekinu Warner — Nastavite, šerife! Ovo postaje sve zanimljivije.

— I ja tako mislim. — Odložio sam čašu i prišao mu korak bliža. — Vi ste naručili Calovo ubojstvo. Iza svega toga stajali ste cijelo vrijeme vi.

— Zašto bih vam onda ponudio posao šerifa?

— Niste mali da sam Colbyjev prijatelj, a morali ste se pobrinuti da grad, makar formalno dobije šerifa. To je bila vaša dužnost prema Gradskom vijeću. Kad ste otkrili zašto sam došao u Avalon, niste me mogli otpustiti a da ne izazovete moje sumnje, pa ste

odlučili pripaziti na me. Pokušali ste me nagovoriti da olabavim slabe na grad, a kada vam to nije pošlo za rukom odabrali ste stari način rješavanja problema. Najprije ste pokušali s braćom Lucas, ali bez uspjeha. — Podrugljivo sam se osmijehnuo. — Jeftina radna snaga daje sabe rezultate, Warner. Prije ili poslije odlučili biste se za Polka, ali sam ja bio brži, pa je i on morao umrijeti.

— Šteta.

— I nije, Warneru. Vi ste ga ubili. Pucali ste mu u leđa, jer ste ga željeli spriječiti da mi oda vaše ime.

— Zašto bih ubio Polka?

— Upravo sam vam rekao — ponovio sam strpljivo.

— Ali on nije znao ...

— Mislili ste da ne zna za vas, zar ne? Znao je. — Značajno ga pogledam.

— Suvišno je da vam objašnjavam kako.

S nerazumijevanjem je zurio u mene nekoliko trenutaka, a zatim mu sine.

— Genie?

— Tako je. Bio je ljubavnik vaše žene, a ona je znala sve o vama.

— Ne možete ništa dokazati...

— To što je spavao s vašom ženom bio je razlog više da ga ubijete — nastavio sam kao da ga nisam čuo. — Nabio vam je rogove na glavu i to vam se nije svidjelo. Jedino što me iznenađuje jest činjenica da ste skupili dovoljno hrabrosti da ga osobno ubijete.

— Zastao sam, da bih pojačao utisak svojih riječi, onda dodam: — Kad bolje razmislim, i nije potrebna velika hrabrost da se čovjeku puca u leđa, zar ne?

Odgurnuo sam stolac koji mi se našao na putu.

— Hajde da vidimo inate li hrabrosti pucati mi u lice, Warneru.

U prostoriji zavlada smrtonosna tišina. Oči prisutnih bijahu uperene u

Warnera, u napetom iščekivanju njegove reakcije.

Warner je sada bio uplašen, pa se pokušavao povući prema izlazu i izvući iz mreže u koju se zapleo.

— Zašto bih želio Colbyjevu smrt? — upita, hvatajući se za slamku.

Izvukao sam dokument o vlasništvu saluna i bacio ga prema njemu. Nije ga uhvatio, pa je papir pao na pod.

— Niste željeli da grad sazna da ste vi vlasnik »Bonita Lide« i da Casey samo radi za vas — rekao sam oštro.

— Colby je jamačno to otkrio. To je već samo po sebi dovoljan razlog da ga pošaljete u smrt, no postajao je i drugi. Colby je mrzio ljude koji varaju, pa je redovito kontrolirao vaše stolove i tako vam smanjivao dobit onih nekoliko mjeseci koliko je radio kao šerif. Poslije njega sam došao ja. Priznajem da sam vam zagorčio život, pa nije čudno što ste se i mene željeli riješiti. To vam do sada nije pošlo za rukom. Umjesto mene poginuli su vaši ljudi, a sada ste na redu vi.

Zurio je u mene, ostario i uplašen, ali još nije htio shvatiti da je sve gotovo. Zatim je povukao potez kojega sam očekivao i kojega sam se donekle bojao.

— Murphy!

Zvučalo je to poput očajničkog poziva u pomoć.

Sljedeće što sam čuo bi je zveket značke na točioniku kad je bila tamo položena.

Murphy podigne obje ruke, dajući mi time na znanje da je bespomoćan.

— Žao mi je, Clinte, ali posao je posao, shvaćaš li?

— Shvaćam, Murph. Ovaj kukavni zločinac te plaća i dužan si obaviti ono za što te plaća.

— Baš tako — odvrati on ozbiljno.

— Hajd'mo van!

— Poći naprijed. Doći ću za tobom.

— Nećeš ustrijeliti moju zlatnu gusku, Clinte? — Murphy me prijekorno pogleda. — Nije naoružan. Mrzi oružje.

— Znam — umirim ga. — Ne brini, Murph. Ako me ubiješ, dobit ćeš svoj novac — uvjeravao sam ga kroz osmijeh.

— Vjerujem ti na riječ. Clinte. Čekam te vani.

— Murphy, ne možeš me ostaviti...

— krikne Warner. — On će me ubiti!

— Ne, neće! Revolveraš s gadenjem pogleda Warnera. — Clint je čovjek od riječi, ali sumnjam da vi to razumijete — nadoda prezrivo, pa krene prema vratima.

Vrata se za njim s treskom zatvore, a ja se okrenem preplašenome gradonačelniku.

— Ubio si mi prijatelja, Warneru, i to ti neću oprostiti. Ono što si meni uradio mogao bih zaboraviti, ali Colbyjevu smrt nikada.

Warner je zurio u moje lice i čekao kad ću zapucati.

— Kad završim s tvojim čovjekom, doći ću po tebe — nastavim pokazavši rukom prema ulici. — Bit će bolje da pronadeš kakav revolver, gospodine gradonačelniče, ili ću po prvi put u svome životu pucati na nenaoružana čovjeka. Dajem ti riječ da ću to uraditi, a Murph ti je rekao da sam čovjek od riječi. — Nagnuo sam se bliže njemu. — Čuo si što sam rekao?

Warner ustukne, zatim lagano kimne.

— Bit će bolje da izideš na ulicu i vidiš s kim ćeš se boriti — posavjetovao sam ga tiho. Zatim se okrenem prema točitelju i oštro naredim: — Viski! Onda se obratim ridokosoj ljepotici: Tiffany, draga, bit će bolje da pođeš u svoju sobu i spakiraš kovčege.

— Zašto? — usudila se pitati.

— Zato što si ti sljedeća na redu... dakako, ako prije ne odmagliš. — Lice

mi poprimi nevin izražaj. — Bit će bolje da podbrusiš pete jer ne bi bila jedina žena koja je stradala od moje ruke.

Zgrabio sam bocu s viskijem i položio je na stol ispred Warnera.

— Siguran sam da ti je potrebno piće kako bi smirio živce — rekao sam blago, zatim pošao prema vratima na susret Irskom Revolverašu.

XLII

Murphy je stajao nasred ulice, raširenih nogu i posve opušten, bez i najmanjeg znaka nervoze ili straha. Bilo je jasno da ne gaji nikakve iluzije i da gleda istini u oči. Ili ću ja ubiti njega ili on mene.

J.T. je hitro pisala, tako da me u prvi čas nije ni opazila. Prava novinarka!

Čuo sam ih kako izlaze iz saluna i guraju se po nogostupu. Svi, čak i Tiffany Case i Frank Warner.

Gradonačelnik je s razlogom bio zabrinut za rezultat dvoboja. Ako ja pobijedim, on će biti mrtav. Ako Murphy i pobedi, njegova je karijera završena. Barem u ovom gradu, premda on toga u ovom času borbe za goli život možda nije svjestan. Ma koliko Avalon bio malen grad, pun prijestupnika i grijешnika, nitko ovdje ne želi da prvi građanin posjeduje salun i u njemu vara ljude, pa čak i ubija predstavnike zakona.

Kao političar Warner je propao. Možda je zato i kupio salun, pomislim podrugljivo.

Bilo je podne. Sunce je odskočilo visoko na nebu i tako ni jedan protivnik nije bio u prednosti.

Murphy me je vidio na djelu, a ja sam mogao samo zamišljati koliko je on brz. Njegova spremnost da se sa mnom ogleda znači da se nada pobijedi.

Na ulici je zavládala takva tišina da se čulo kako novinarkina olovka škripi po bilježnici. Otkako je Murphy stigao, građani su očekivali ovaj trenutak, pa se njihovo uzbuđenje i napeto iščekivanje osjećalo u zraku.

— Ovo nam nije potrebno, Murph — rekao sam mirno.

— To isto si rekao i onome dječaku Lucasu, Clinte — podsjeti me on. — Usijana te glava nije poslušala. No, u meni nema mržnje i neobuzdanih osjećaja. Ovo je za mene posao. Zapravo, na neki način mi je čak žao, jer mi se uistinu sviđaš.

— Ipak ne toliko da bi odustao?

On sliježe ramenima.

— Posao je posao, to sam ti već rekao. Nadam se da me shvaćaš?

— Shvaćem, Murph.

Stajali smo na ulici, jedan sučelice drugome, i čekali tko će se prvi pokrenuti.

Izneñada kroz tišinu odjekne pucanj.

Obojica smo se trgli, ali nijedan od nas nije potegao revolver. Zurili smo jedan u drugoga trenutak-dva, da provjerimo je li koji od nas ranjen, a zatim se obojica obazremo.

Pogled mi se zaustavi na Warneru, koji je zateturaó na nogostupu i trenutak zatim srušio na ulicu, licem nadolje. Iza njegovih leđa stajala je Genie Warner, s revolverom kalibra .45 u ruci.

Ispalila je u muža još dva metka, a kad se uvjerila da je mrtav, baci revolver pokraj njegova tijela.

U dva sam se koraka našao kraj nje i položio ruku na njeno rame.

— Genie!

Podigla je lice i ja sam ugledao nekoliko svježih modrica.

— Bio je nitkov — reče mirno. — Bezvrijedna kukavica, čovjek koji je varao, lagao, krao i tukao ženu. Zavrjedio je smrt. — Pljune na leš, pa me

ponovo pogleda. — Rekao mi da je ubio Polka i pokušao ubiti tebe. Prijetio je da će i mene ubiti ako ga ikada prevarim, a smijao se kad sam spomenula njegovu vezu s onom ridokosom vješticom — nadoda bijesno. — Smijao se i tukao me, zatim silovao. Posljednji put prije dva sata. — Rukom pokaže na modrice na licu i grudima. — Tada sam se zaklela, Clinte, da ću ga prvom prilikom ubiti. I to sam uradila...

— Podi kući, Genie — rekao sam joj blago. — Nema smisla da ovi ljudi zure u tebe. Podi kući, a ja ću uskoro doći za tobom.

Krupne sive oči zaustave se na mom licu.

— Dobro, Clinte — odvrati poslušno.

Polako se udaljila ulicom, a ja sam se okrenuo promatračima.

— Tko će odnijeti Warnera Dodsonu?

Muk. Ponovio sam pitanje, ali se nitko ne pokrene. Počeo sam gubiti strpljenje.

— Do vraga, ljudi — povikao sam bijesno — predstava je završena!

Nitko se nije pomako. Svatko se boja da ne propusti nešto važno ako me posluša.

— Okrenuo sam se prema Murphyju.

— Reci mi, Murph!

— Ovaj čovjek — Murphy pokaza rukom na mrtvoga gradonačelnika namjeravao me platiti kad ubijem šerifa, ali sada je mrtav. — Lice mu se razvuče u podrugljiv osmijeh. — A ja ne radim besplatno. — Namignuvši mi i doda: — Odoh ja na piće.

— Pridružit ću ti za koji trenutak.

— Doista namjeravaš piti s čovjekom koji te je maločas bio spreman ubiti? — zapanjeno upita J.T.

— Čula si i lijepo zapisala u toj svojoj bilježnici, gospodice urednice —

odgovorim podsmješljivo — Posao je posao.

XLIII

Avalon nije imao suca, a saveznog je suca mogao pozvati samo šerif. U slučaju Warner, ja to nisam uradio gledajući Genie kroz prste, a od idućega dana grad je ionako bio bez šerifa.

Sama Tobina i njegova sina nisam više vidio. Mogao sam se samo nadati da će starac uliti malo pameti sinu u glavu, jer bi se u protivnome moglo dogoditi da naleti na tvrdi orah od mene.

Tiffany Case je iščezla onoga dana kad je stradao Warner. Genie Warnerova vlasnica saluna, odlučila je da pošteno vodi »Bonita Lindu«. Vjerojatno će tako i biti, sve dok »Black Saddle« ne pokupi svu dobit. Tada će unajmiti »stručnjaka« i stvari će ponovo poteći uobičajenim tokom.

J.T. je napisala lijepu priču o susretu Gunsmitha i Irskog Revolveraša, a zatim smo proveli još jednu noć u hotelu.

Bilo je nezaboravno.

Idućega sam jutro upravo sedlao Dukea kad je u staju ušao Murphy.

— Odlaziš? — upita.

— Čim utrpam stvari u torbu.

— I ja. — vragoljasto se nasmiješi.

— Ne znam kako si mogao tako dugo izdržati u ovome gradu.

— Morao sam, Murph.

— Shvaćam.

— U to ne sumnjam. — Prisjetio sam se što je rekao prethodnoga dana. Posao je posao.

Šutke me je promatrao sve dok nisam uzjahao. Tada upita:

— Kamo ćeš?

— Prema sjeveru.

— Bi li imao što protiv da podem s tobom?

Ugodno se zabavite uz obilje štiva!

— Nipošto — uzvratim uz osmijeh ćeš ponovo pokušati na grudi okačiti
— ako si mi se voljan pridružiti. kakvu značku.

— Ne brini. Ni sam vrag me ne bi
— Jesam — reče odlučno, pa doda, mogao natjerati da je ponovo stávim
namignuvši: — Ako obećaš da mi ne- sebi na grudi!

KRAJ

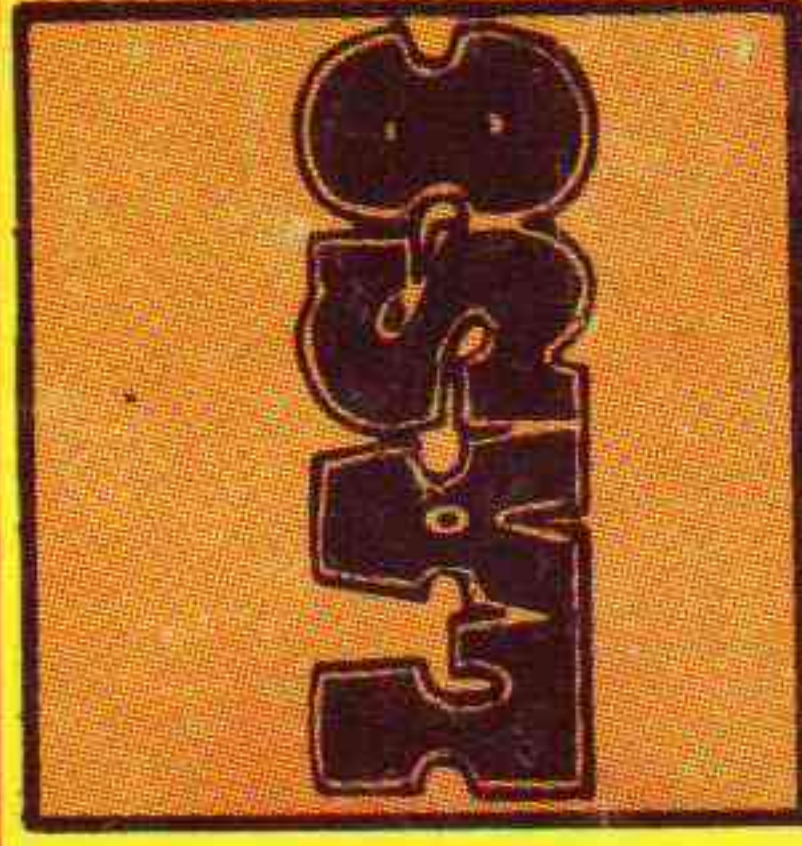
U PRIPREMI:

**Luke Short:
POSLJEDNJI LOV**

IZDANJA ZA VAŠ ODMOR!

LASO izlazi
svakog petka

ŽIVOT izlazi
svakog utorka

TRAG izlazi svakog
13. u mjesecu

SIRIUS izlazi
svakog 5. u mjesecu

ALAN FORD izlazi svakih
14. dana (u srijedu)

TOM I JERRY izlazi svakih
14. dana (u srijedu)

kao i posebna izdanja RS magazina, specijalni Laso, Život erotika, NAŠ STRIP